JOHN GREEN

YOUNG

CĂUTÂND-O PE ALASKA

DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI SUB ACEEAȘI STEA

PRIMUL PRIETEN.
PRIMA IUBIRE.
ULTIMELE CUVINTE.

TREI

FICTION CONNECTION

Table of Contents

John Green
Căutând-o pe Alaska
Traducere din engleză și note de
Shauki Al-Gareeb
TREI
2014

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

LOOKING FOR ALASKA
John Green

ISBN ePUB: 978-606-719-085-4
ISBN PDF: 978-606-719-086-1
ISBN Print: 978-973-707-928-2
Coperta colecției: Faber Studio

Pentru familia mea: Sydney Green,
Mark Green și Hank Green

„Am încercat din r ăsputeri să fac ceea ce a fost drept.”

(ultimele cuvinte ale președintelui
Grover Cleveland)

Înainte

Cu o sută treizeci și șase de zile înainte

Cu o săptămână înainte să-mi fi părăsit familia și

Florida și restul vieții mele insignifiante pentru a merge la o școală cu internat din Alabama, mama a insistat să-mi organizeze o petrecere de rămas-bun. Să spun că am avut mici așteptări ar însemna să subestimez în mod dramatic acest lucru. Cu toate că am fost mai mult sau mai puțin forțat să-mi invit toți „prietenii de la școală”, mai exact, adunătura patetică de aspiranți la actorie și tocilari cu care stăteam de nevoie la cantina imensă a școlii mele publice, știam că nu aveau să vină. Și totuși, mama a insistat, pradă iluziei că în toți acești ani îmi ținusem ascunsă de ea popularitatea. A gătit un munte de sos de anghinare. A decorat camera de zi în ghirlande verzi și galbene, culorile noii mele școli. A cumpărat vreo douăzeci de sticle de șampanie cu confetti, pe care le-a pus de jur împrejurul măsuței de cafea.

Și când acea ultimă zi de vineri a sosit, când bagajele mele erau aproape gata, la ora 16:56, mama s-a așezat alături de mine și de tata pe canapeaua din camera de zi, așteptând cu răbdare sosirea Cavaleriei care să-mi ureze „Rămas-Bun, Miles”. Respectiva cavalerie era formată din fix doi oameni: Marie Lawson, o blondă minionă cu ochelari dreptunghiulari, și Will, iubitul ei plinuț (ca s-o spunem frumos).

— Salut, Miles, a spus Marie când s-a așezat.

— Salut, am spus eu.

— Cum a fost vacanța de vară? m-a întrebat Will.

— A fost OK. A ta?

— OK. Am organizat *Jesus Christ Superstar1*. Eu am ajutat cu scaunele, iar Marie cu luminile, a spus Will.

— Mișto.

Am dat din cap aprobator, și cu asta s-au cam epuizat subiectele noastre de discuție. Aș fi putut pune o întrebare legată de *Jesus Christ Superstar*, atâta doar că *1.* nu știam ce anume era, *2.* nu voiam să aflu și *3.* nu prea mă pricepeam la șuete. În schimb, mama putea sta la șuetă ore întregi, așa că a prelungit situația jenantă punându-le întrebări legate de programul de repetiții, despre cum a decurs spectacolul și dacă a fost sau nu un succes

răsunător.

— Presupun c-a fost, a spus Marie. Presupun c-au venit o mulțime de oameni.

Marie era tipul de persoană care presupunea mult.

— Ei bine, a spus Will într-un sfârșit, am trecut ca să ne luăm rămas-bun. Trebuie s-o duc pe Marie acasă până la șase. Distracție plăcută la internat, Miles!

— Mersi, am răspuns eu ușurat.

Singurul lucru mai rău decât o petrecere la care nu vine nimeni e o petrecere la care vin doi oameni extrem de neinteresanți.

Au plecat, așa că eu m-am așezat cu părinții mei și am privit în gol spre ecranul negru al televizorului, dorindu-mi să-l deschid, cu toate că știam că n-ar fi trebuit. Îi simțeam uitându-se la mine, așteptând să izbucnesc în lacrimi sau ceva de genul, ca și când n-aș fi știut în tot acest timp că lucrurile aveau să decurgă exact așa. Dar *știusem*. Le simțeam compătimirea în timp ce mâncau chipsurile cu sos de anghinare pregătite pentru prietenii mei imaginari, însă ei aveau mai multă nevoie de compătimire decât mine: eu nu eram dezamăgit. Așteptările mele fuseseră împlinite.

— Miles, de-asta vrei să pleci? m-a întrebat mama.

Am cugetat preț de o clipă, având grijă să n-o privesc în ochi.

— Ăăă, nu, am spus.

— Ei bine, atunci, de ce? m-a întrebat ea.

Nu era pentru prima dată când îmi adresa întrebarea. Mama nu acceptase cu prea mare bucurie plecarea mea la internat, iar acest lucru nu era un secret pentru nimeni.

— Din cauza mea? m-a întrebat tata.

Și el fusese la Culver Creek, aceeași școală cu internat spre care mă îndreptam eu, la fel ca ambii lui frați și toți copiii lor. Cred că îi plăcea gândul ca eu să-i calc pe urme. Unchii mei îmi spuseseră povești despre cât de faimos fusese tata în campus pentru că lua note mari la toate cursurile, fiind totodată și sufletul distracției. Asta

părea a fi o viață mult mai bună decât cea pe care o aveam în Florida. Dar nu, nu era din cauza tatei. Nu chiar.

— Stați puțin, le-am spus.

M-am dus în biroul tatei și am găsit exemplarul lui cu biografia lui François Rabelais. Îmi plăcea să citesc biografiile scriitorilor, chiar dacă (așa cum era cazul lui Monsieur Rabelais) nu le citisem vreodată operele. Am răsfoit ultimele pagini și am găsit citatul evidențiat („SĂ NU FOLOSEȘTI NICIODATĂ UN MARKER PE CĂRȚILE MELE”, îmi spusese tata de o mie de ori. Dar cum poți altfel să găsești ceea ce cauți?).

— Așadar, tipul ăsta, am spus, stând în pragul ușii de la camera de zi. François Rabelais. A fost poet. Iar ultimele lui cuvinte au fost „Plec în căutarea unui Mare Necunoscut”. De asta plec eu. Să nu trebuiască să aștept până mor ca să încep să caut Marele Necunoscut.

Asta i-a făcut să tacă. Eram pe urmele unui Mare Necunoscut, iar ei știau la fel de bine ca și mine că nu aveam să-l găsesc cu oameni de teapa lui Will și Marie. M-am așezat înapoi pe canapea, între mama și tata, iar tata și-a pus o mână pe după umărul meu, și am stat așa pe canapea, tăcuți, împreună, vreme îndelungată, până ce a părut în regulă să deschid televizorul, iar apoi am mâncat sos de anghinare la cină și ne-am uitat la History Channel și, comparativ cu alte petreceri de rămas-bun, în mod sigur se putea și mai rău.

Cu o sută douăzeci și opt de zile înainte

Evident, și în Florida aerul era dogoritor și umed. Suficient de cald încât hainele ți se lipeau de piele precum o bandă adezivă și broboanele de sudoare îți curgeau de pe frunte în ochi. Însă arșița era doar afară, iar eu ieșeam afară numai cât să merg dintr-un loc cu aer condiționat în altul.

Asta nu m-a pregătit pentru acel tip de căldură pe care oamenii îl găsesc la douăzeci și cinci de kilometri la sud de Birmingham, Alabama, la Culver Creek Preparatory School. Părinții mei au parcat SUV-ul pe peluza care se afla la câțiva metri de dormitorul meu, Camera 43. Dar de

fiecare dată când făceam acei câțiva pași de la mașină și înapoi ca să descarc ceea ce acum păreau a fi mult prea multe lucruri, soarele mă ardea cumplit, trecând prin stratul de haine și ajungând pe pielea mea cu o cruzime nebună ce mă făcea să mă tem cu adevărat de flăcările iadului.

Cu ajutorul mamei și al tatei, descărcatul a durat doar câteva minute, însă în dormitorul meu, fără aer condiționat, deși se afla, slavă Domnului, la umbră, era doar un pic mai răcoare față de căldura de afară. Camera m-a surprins: îmi imaginasem că va avea un covor moale, pereți cu lambriuri de lemn, mobilier în stil victorian. Exceptând singurul lucru luxos – baia privată –, mă alesesem cu o cutie. Având pereți de beton îmbrăcați în straturi groase de var alb și o podea cu linoleum în carouri verzi și albe, locul semăna mai mult cu un spital decât cu dormitorul pe care mi-l închipuisem. Un pat supraetajat din lemn neșlefuit, cu saltele din vinilin, era lipit de fereastra din spatele camerei. Birourile, dulapurile și rafturile de cărți erau toate prinse în pereți, astfel încât să nu-ți poți redecora încăperea. *Și nu aveam aer condiționat.*

M-am așezat pe patul de jos în timp ce mama a deschis geamantanul, a înșfăcat câteva dintre biografiile pe care tata fusese de acord să mi le dea și le-a pus pe rafturile pentru cărți.

— Mamă, pot și eu să despachetez, i-am spus.

Tata s-a ridicat în picioare, gata să plece.

— Măcar lasă-mă să-ți fac patul, mi-a zis mama.

— Zău, pot și eu să fac asta. E în regulă.

Nu poți pur și simplu să prelungești la nesfârșit lucrurile astea. La un moment dat îți scoți plasturele și te doare, dar apoi totul s-a terminat și tu răsufli ușurat.

— Doamne, o să ne fie dor de tine, a spus mama deodată, pășind peste harababura de valize pentru a ajunge la pat.

M-am ridicat și am îmbrățișat-o. Tata a venit lângă noi și am format un soi de cuib. Era prea cald, iar noi eram prea transpirați pentru ca îmbrățișarea să dureze exagerat

de mult. Știam că ar fi trebuit să plâng, însă trăisem cu părinții mei vreme de șaisprezece ani, iar o despărțire de probă se lăsase prea mult așteptată.

— Nu vă faceț' griji, am spus eu zâmbind. O să-nvăț să vorbesc ca p-aici pân Sud.

Mama a râs.

— Să nu faci prostii, a spus tata.

— Bine.

— Fără droguri, alcool și țigări.

Ca fost elev la Culver Creek, el făcuse aceste lucruri despre care eu doar auzisem: petrecerile secrete, alergările în pielea goală prin fânețe (întotdeauna se plângea de faptul că pe vremea lui erau numai băieți), drogurile, băuturile și țigările. Îi luase ceva timp să se lase de fumat, însă zilele lui de tip dur erau de mult apuse.

— Te iubim, au spus ei la unison.

Chestia trebuia să fie spusă, însă cuvintele au făcut toată treaba îngrozitor de stânjenitoare, ca și când ți-ai vedea bunicii sărutându-se.

— Și eu vă iubesc. Am să vă sun în fiecare duminică.

Camerele noastre nu aveau linii telefonice, însă părinții mei ceruseră să fiu cazat într-un dormitor apropiat de unul dintre cele cinci telefoane cu plată de la Culver Creek.

M-au îmbrățișat din nou – mama, apoi tata – și s-a terminat. M-am dus la fereastră și i-am urmărit ieșind din campus pe drumul șerpuitor. Probabil că ar fi trebuit să simt o tristețe siropoasă, sentimentală. Însă voiam doar să mă răcoresc, așa că am pus mâna pe unul dintre scaunele de la birou și m-am așezat în fața ușii, la umbra cornișei proeminente, așteptând o boare de vânt care n-avea să vină nicicum. Atmosfera de afară era la fel de încremenită și de înăbușitoare ca înăuntru. Am studiat noul meu domiciliu: șase clădiri cu un etaj, fiecare având câte șaisprezece dormitoare, erau așezate în formă de hexagon în jurul unui cerc mare de iarbă. Arăta precum un motel vechi supradimensionat. Am sperat vag că cineva avea să vină să vorbească cu mine. Mi-am imaginat conversația:

— Salut. E primul tău an aici?

— Da. Da. Sunt din Florida.

— Mișto. Deci ești obișnuit cu căldura.

— N-aș fi obișnuit cu căldura asta nici dacă aș fi din Hades, aș glumi eu.

Aș face o primă impresie bună. *O, e amuzant. Tipul ăla, Miles, e mortal.*

Desigur, asta nu s-a întâmplat. Lucrurile nu se petreceau niciodată așa cum mi le imaginam eu.

Plictisit, am intrat înapoi în cameră, mi-am scos tricoul, m-am așezat pe salteaua încălzită a patului de jos și am închis ochii. Nu cunoscusem o a doua naștere, cu botezul și plânsul și toate cele, dar nu putea fi cu mult mai plăcut decât să te naști din nou undeva unde n-aveai trecut. M-am gândit la oamenii despre care citisem – John F. Kennedy, James Joyce, Humphrey Bogart – care merseseră la școli cu internat și la aventurile lor – de pildă, Kennedy adora farsele. M-am gândit la Marele Necunoscut și la lucrurile care s-ar putea întâmpla și la oamenii pe care i-aș putea întâlni și la colegul de cameră pe care l-aș putea avea (în urmă cu câteva săptămâni primisem o scrisoare în care mi se spusese numele lui, Chip Martin, dar nimic mai mult). Oricine ar fi fost acest Chip Martin, speram din toată inima că avea să vină cu un arsenal de ventilatoare puternice, deoarece eu nu venisem la pachet cu niciunul și deja îmi simțeam transpirația curgând pe salteaua de vinilin, ceea ce m-a dezgustat atât de mult încât mi-am alungat gândurile și m-am urnit din pat pentru a găsi un prosop cu care să șterg sudoarea. Și apoi mi-am zis în sinea mea: *Ei bine, până la aventuri, mai întâi despachetatul.*

Am reușit să lipesc o hartă a lumii pe perete și să-mi mut cele mai multe haine în sertare, înainte să observ că aerul înăbușitor și umed făcea până și pereții să asude, moment în care am hotărât că nu era momentul prielnic pentru a munci. Era vremea să fac un duș extrem de rece.

Mica baie avea o oglindă imensă, de sus până jos, după ușă, așa că n-am putut să nu mă văd gol-pușcă în

oglindă atunci când m-am aplecat să pornesc dușul. Forma mea costelivă mă surprindea întotdeauna: brațele mele subțiri nu se îngroșau deloc de la încheietură la umăr, pieptul meu ducea lipsă de orice fel de grăsime sau mușchi și, simțindu-mă stânjenit, m-am întrebat dacă nu puteam să fac ceva în legătură cu acea oglindă. Am dat la o parte perdeaua albă de la duș și am intrat în cadă.

Din nefericire, dușul părea să fi fost proiectat pentru persoane înalte de un metru, așa încât apa rece ca gheața m-a lovit în cutia toracică – cu toată forța unui robinet care picura. Pentru a-mi uda fața plină de sudoare, a trebuit să-mi depărtez picioarele și să mă las foarte tare pe vine. În mod sigur, John F. Kennedy (care, conform biografiei lui, avusese un metru optzeci, exact înălțimea mea) nu trebuise să stea pe vine la școala *lui* cu internat. Nu, asta era o altă gâscă în altă traistă și, în timp ce dușul picurător îmi umezea lent trupul, m-am întrebat dacă aveam să găsesc aici un Mare Necunoscut sau dacă făcusem o greșeală majoră.

Când am terminat, mi-am înfășurat un prosop în jurul taliei și am deschis ușa. Un tip mic de statură, musculos, cu o coamă de păr șaten, tocmai vâra pe ușa de la cameră o uriașă geantă de mână kaki. Avea un metru cincizeci, dar era bine clădit, precum o machetă a lui Adonis, iar odată cu el a intrat și mirosul stătut de fum de țigară. *Minunat*, mi-am zis în sinea mea. *Fac cunoștință cu el dezbrăcat.* A tras geanta de mână în cameră, a închis ușa și a venit spre mine.

— Eu sunt Chip Martin, a spus el pe o voce groasă ca de DJ.

Înainte să-i pot răspunde, a adăugat:

— Aș da mâna cu tine, dar cred c-ar trebui să ții bine prosopul ăla până iei ceva pe tine.

Am râs și am dat din cap spre el (ăsta e un gest mișto, nu? datul din cap?) și am spus:

— Eu sunt Miles Halter. Mă bucur să te cunosc.

— Miles, ca în „de mers până să adorm”?

— Poftim?

— E o poezie de Robert Frost.2 N-ai citit-o niciodată?

Am clătinat din cap că nu.

— Atunci, consideră-te norocos, a zâmbit el.

Am înșfăcat niște chiloți curați, un șort albastru Adidas și un tricou alb, am murmurat că mă întorc într-un minut și am intrat înapoi în baie. Se dusese naibii planul de a face o primă impresie bună.

— Unde-s părinții tăi? l-am întrebat din baie.

— Părinții mei? Taică-meu e în California acum. Ori șade pe canapeaua lui La-Z-Boy, ori își conduce camioneta. În orice caz, sigur bea ceva. Iar mama probabil că tocmai iese din campus.

— Ah, am spus, acum îmbrăcat, dar nefiind sigur cum să răspund unor asemenea informații personale.

Bănuiesc că, dacă nu voiam să știu, n-ar fi trebuit să întreb. Chip a scos câteva piese de lenjerie și le-a aruncat pe patul de sus.

— Eu prefer paturile de sus. Sper că nu te deranjează.

— Ăăă, nu. Mi-e indiferent.

— Văd c-ai decorat locul, a spus el, arătând către hartă. Îmi place.

Și apoi a început să numească țările. Recita monoton, ca și când mai făcuse asta de câteva mii de ori.

Afganistan.

Albania.

Algeria.

Andorra.

Și tot așa. A enumerat toate țările cu *A* înainte să-și ridice ochii și să observe privirea mea uimită.

— Aș putea continua, dar probabil că asta te-ar plictisi. E ceva ce-am învățat peste vară. Doamne, nici nu-ți poți imagina cât de plictisitoare e vara în New Hope, Alabama. E ca și cum ai privi cum cresc boabele de soia. Apropo, tu de unde ești?

— Din Florida, am spus.

— N-am fost niciodată.

— E foarte tare, faza cu țările.

— Da, toată lumea are un talent. Eu pot memora lucruri. Tu știi să…?

— Ăăă, eu știu ultimele cuvinte ale multor oameni.

Știam că era un viciu nevinovat să învăț ultimele cuvinte. Alți oameni aveau o pasiune pentru ciocolată; eu aveam declarațiile persoanelor pe moarte.

— Cum ar fi?

— Îmi plac ultimele cuvinte ale lui Henrik Ibsen. A fost dramaturg.

Știam multe lucruri despre Ibsen, dar nu-i citisem nicio piesă de teatru. Nu-mi plăcea să citesc teatru. Îmi plăcea să citesc biografii.

— Da, știu cine-a fost, a zis Chip.

— Aha, ei bine, era bolnav de ceva vreme, iar asistenta i-a spus: „În dimineața asta se pare că vă simțiți mai bine”, iar Ibsen s-a uitat la ea și i-a spus: „Ba dimpotrivă”, și apoi a murit.

Chip a râs.

— Morbid. Dar îmi place.

Mi-a spus că era în clasa a unsprezecea la Culver Creek. Începuse în clasa a noua aici, iar acum era ca mine, în clasa a unsprezecea. Un puști cu bursă, a spus el. Primise una integrală. Auzise că era cea mai bună școală din Alabama, așa că a scris în eseul de admitere că voia să meargă la o școală unde putea citi cărți lungi. Problema, spusese el în eseu, era că tatăl său îl lovea mereu cu cărțile acasă, așa că, pentru propria lui siguranță, Chip avea numai cărți scurte în ediții broșate. Părinții lui au divorțat când el era în clasa a zecea. Îi plăcea la Creek[3], așa cum numea el școala, dar „trebuie să fii precaut aici, atât cu elevii, cât și cu profesorii. Iar eu urăsc să fiu precaut”. A zâmbit superior. Și mie îmi displăcea să fiu precaut – sau, cel puțin, asta voiam.

Mi-a spus asta în timp ce scotocea prin geanta lui de mână, aruncând nepăsător haine în sertare. Chip nu credea că era necesar să ai un sertar pentru șosete sau unul pentru tricouri. El credea că toate sertarele erau create la fel și le umplea cu orice îi pica în mână. Mama ar

fi murit dacă-l vedea.

Imediat ce a terminat cu „despachetatul”, Chip m-a lovit puternic în umăr, spunând:

— Sper că ești mai puternic decât pari.

Apoi a plecat din cameră, lăsând ușa larg deschisă în urma lui. La câteva secunde după, văzând că nu făcusem nicio mișcare, și-a băgat înapoi capul pe ușă.

— Ei bine, haide, Miles De Mers Halter. Avem chestii de făcut.

Ne-am oprit în sala TV, care, conform spuselor lui Chip, avea singurul televizor cu cablu din campus. Pe durata verii servea pe post de depozit. Plină până în tavan cu canapele, frigidere și covoare rulate, în sala TV era un du-te-vino constant, de puști care încercau să-și găsească sau să-și depoziteze lucrurile. Chip s-a salutat cu câțiva oameni, dar nu m-a prezentat nimănui. În timp ce își croia drum prin labirintul plin de canapele, eu am rămas în picioare aproape de intrare, străduindu-mă să nu blochez perechile de colegi de camere care își manevrau mobilierul prin ușa principală îngustă.

Lui Chip i-a luat zece minute să-și găsească lucrurile și a mai durat încă o oră să facem patru ture înainte și înapoi de-a lungul dormitoarelor, între sala TV și Camera 43. Când am terminat, îmi doream să mă strecor în minifrigiderul lui Chip și să dorm vreme de o mie de ani, însă Chip părea a fi imun la oboseală și insolație. M-am așezat pe canapeaua lui.

— Am găsit-o pe un trotuar din cartierul meu acum câțiva ani, a spus el în timp ce instala consola mea de PlayStation 2 pe raftul lui de încălțăminte. Știu că pielea are câteva crăpături, dar hai să fim serioși. E o canapea a naibii de mișto.

Pielea avea mult mai multe crăpături – era aproximativ 30% piele ecologică azurie și 70% burete – dar, oricum, mie mi se părea extrem de bună.

— OK, a spus el. Aproape c-am terminat.

S-a dus spre biroul lui și a scos o rolă de bandă adezivă dintr-un sertar.

— Mai avem nevoie doar de geamantanul tău.

M-am ridicat, am scos geamantanul de sub pat și Chip l-a pus între canapea și PlayStation 2, după care a început să rupă bucățele de bandă adezivă. Le-a lipit pe geamantan, astfel încât să scrie MĂSUȚĂ DE CAFEA.

— Gata, a spus el.

S-a așezat și și-a ridicat picioarele pe, ăăă, măsuța de cafea.

— Am terminat.

M-am așezat lângă el, iar el s-a uitat la mine și a spus brusc:

— Ascultă. N-am să fiu cel care te introduce în viața socială de la Culver Creek.

— Ăăă, bine, am spus, dar am auzit cuvintele blocându-mi-se în gât.

Tocmai cărasem canapeaua tipului ăstuia prin soarele ăla arzător și acum nu mă plăcea?

— În principiu, aici se află două grupuri, mi-a explicat el, pe un ton din ce în ce mai imperios. Există căminiștii obișnuiți, ca mine, și Războinicii Săptămânali; ei stau la internat aici, dar sunt copii de bani gata, care locuiesc în Birmingham și se duc la fiecare sfârșit de săptămână la vilele cu aer condiționat ale părinților lor. Ăia sunt gașca populară. Nu-mi place de ei, lor nu le place de mine, așa că, dacă ai venit aici gândindu-te că erai cel mai tare puțoi la școala ta normală și vei fi cel mai tare puțoi și aici, e mai bine să nu fii văzut cu mine. Ai mers la o școală normală, nu?

— Ăăă… am spus.

Distrat, am început să mă joc cu găurile din pielea canapelei, băgându-mi degetele în buretele albicios.

— Da, probabil ai mers, fiindcă, dacă ai fi fost la o școală particulară, șortul tău afurisit ți-ar veni, a spus el râzând.

Îmi purtam betelia șortului imediat sub șolduri, un lucru pe care îl credeam mișto. În cele din urmă, am spus:

— Da, am fost la o școală normală. Dar n-am fost cel mai tare puțoi acolo, Chip. Am fost un puțoi obișnuit.

— Ha! Asta-i bună. Și nu-mi mai spune Chip. Spune-mi Colonelul.

Mi-am înăbușit un hohot de râs.

— *Colonelul*?

— Da. Colonelul. Iar ție îți vom spune... hmm. Rotofeiul.

— Poftim?

— Rotofeiul, a spus Colonelul. Deoarece ești slab. Asta se numește ironie, Rotofeiule. Ai mai auzit de ea? Acum, hai să mergem să facem rost de niște țigări și să începem cum trebuie anul ăsta.

A ieșit din cameră, bănuind din nou că-l voi urma, ceea ce am și făcut de data asta. Din fericire, soarele începuse să coboare. Am trecut de următoarele cinci uși, ajungând la Camera 48. O tablă era lipită cu bandă adezivă pe ușă. Pe ea scria cu albastru: *Alaska e singură în cameră!*

Colonelul mi-a explicat că: *1.* aceasta era camera Alaskăi și că *2.* ea avea o cameră cu un pat, deoarece fata care trebuia să-i fie colegă fusese dată afară anul trecut și *3.* Alaska avea țigări, cu toate că pe mine Colonelul uitase să mă întrebe dacă *4.* fumam, lucru care *5.* nu se întâmpla.

A bătut o singură dată, puternic. De după ușă s-a auzit o voce strigând:

— O, Doamne, piticule, intră, fiindcă am să-ți spun cea mai tare poveste.

Am intrat. M-am întors să închid ușa în urma mea, însă Colonelul a dat din cap și a spus:

— După ora șapte, dacă te afli în camera unei fete, trebuie să lași ușa deschisă.

Dar eu de-abia l-am auzit, întrucât în fața mea se afla cea mai sexy fată din toată istoria umanității, îmbrăcată într-o pereche de jeanși scurți, tăiați și un maiou de culoarea piersicii. Și vorbea repede și tare, acoperind spusele Colonelului.

— Deci, prima zi din vacanța de vară, mă aflam în mărețul Vine Station cu un tip pe nume Justin și suntem acasă la el pe canapea, uitându-ne la televizor – și ține

minte, eu eram deja combinată cu Jake – de fapt, printr-un miracol, încă sunt combinată cu el, dar Justin e un prieten de-al meu de când eram mici și ne uitam la televizor și vorbeam despre examene sau ceva de genul, iar Justin mă cuprinde cu mâna pe după umăr și eu gândesc: *O, ce drăguț, suntem prieteni de atâta amar de vreme și chestia asta mă face să mă simt bine*, și tocmai vorbeam, iar apoi mă aflu în mijlocul unei fraze despre analogii sau ceva de genul și, ca un șoim, își coboară mâna și îmi apasă sânul sân. *BIIIP*. Un *BIIIP* de claxon, foarte ferm, de două-până-la-trei secunde. Și primul lucru pe care l-am gândit a fost: *OK, cum scap de această gheară de pe sânul meu înainte să lase semne permanente?*, iar al doilea lucru la care m-am gândit a fost: *Doamne, de-abia aștept să le spun lui Takumi și Colonelului.*

Colonelul a izbucnit în râs. Eu m-am uitat lung la ea, stupefiat de vocea răsunătoare pe care o avea această fată minionă (dar, Doamne-Dumnezeule, cu forme generoase) și de uriașele stive de cărți pe care le avea aliniate de-a lungul pereților. Rafturile erau pline-ochi de cărți, acestea revărsându-se apoi peste tot în teancuri înalte până la brâu, stivuite la întâmplare pe lângă pereții camerei. Dacă doar una dintre ele s-ar fi mișcat, am gândit eu, efectul de domino avea să ne înghită pe toți trei într-o vâltoare sufocantă de literatură.

— Cine-i tipul care nu râde la povestea mea deosebit de amuzantă? a întrebat ea.

— A, da, corect. Alaska, el e Rotofeiul. Rotofeiul memorează ultimele cuvinte ale oamenilor. Rotofeiule, ea e Alaska. În vacanța de vară, cineva i-a claxonat sânul.

A venit spre mine cu mâna întinsă, iar apoi, în ultimul moment, a făcut o mișcare rapidă și mi-a dat șortul jos.

— Ăsta e cel mai mare șort din statul Alabama!

— Îmi place să fie largi, am spus eu stânjenit, după care i-am ridicat.

În Florida erau la modă.

— Rotofeiule, până acum în relația noastră ți-am văzut picioarele de găină de mult prea multe ori, a spus

Colonelul, pe un ton foarte serios. Așadar, Alaska. Vinde-ne niște țigări.

Iar apoi, cumva, Colonelul m-a convins să plătesc cinci dolari pe un pachet de Marlboro Lights pe care n-aveam nicio intenție să-l fumez. A invitat-o pe Alaska să ni se alăture, dar ea a spus:

— Trebuie să-l găsesc pe Takumi și să-i povestesc despre Claxon.

S-a întors spre mine și m-a întrebat:

— Tu l-ai văzut?

Habar n-aveam dacă îl văzusem pe Takumi, de vreme ce habar n-aveam cine era. Pur și simplu am clătinat din cap.

— În regulă. Atunci, ne vedem lângă lac în câteva minute.

Colonelul a încuviințat.

La marginea lacului, chiar înainte de plaja nisipoasă (și, mi-a spus Colonelul, falsă), ne-am așezat într-un leagăn gen băncuță. Eu am spus gluma de rigoare:

— Nu mă apuca de sân.

Colonelul a scos hohotul de râs de rigoare, după care m-a întrebat:

— Vrei un fum?

Nu mai fumasem niciodată, dar când ești la Roma…

— Putem să fumăm în siguranță aici?

— Nu prea, a spus el, apoi a aprins o țigară și mi-a întins-o.

Am inhalat, tușit, hârâit și am încercat să-mi recapăt răsuflarea. Am tușit din nou. M-am gândit să vomit. M-am apucat de banca leagănului, întrucât mă luase cu amețeală, iar apoi am aruncat țigara și am stins-o cu piciorul, convins fiind că Marele meu Necunoscut nu implica și țigări.

— Fumezi mult? a întrebat el râzând, iar apoi a arătat către o pată albă de pe lac și a spus: Vezi chestia aia de-acolo?

— Da, am spus. Ce e? O pasăre?

— O lebădă, a spus el.

— Uau. O școală cu o lebădă. Uau.

— Lebăda aia e odrasla Satanei. Să nu te apropii niciodată de ea mai mult decât am făcut-o noi acum.

— De ce?

— Are probleme cu oamenii. A fost abuzată sau ceva de genul. Te va face bucăți. Vulturul a pus-o acolo, astfel încât să ne împiedice să ne ducem de cealaltă parte a lacului să fumăm.

— Vulturul?

— Domnul Starnes. Nume de cod: Vulturul. Decanul elevilor. Cei mai mulți profesori locuiesc în campus, așa că te pot prinde. Dar numai Vulturul locuiește în zona căminelor, iar el vede tot. Poate simți mirosul de țigară pe o rază de opt kilometri.

— Casa lui nu e aia de-acolo? am întrebat eu, arătându-i-o cu mâna.

Puteam vedea casa destul de bine în pofida întunericului, așa încât în mod cert și el ne putea vedea.

— Da, dar nu intră în priză până nu încep orele, a spus Chip nonșalant.

— Doamne, dacă intru în bucluc, părinții mei or să mă omoare, am spus eu.

— Bănuiesc că exagerezi. Dar, uite, pe-aici vei da de belea. Totuși, în nouăzeci și nouă la sută dintre cazuri, părinții tăi nu trebuie să afle asta. Școala nu vrea ca părinții tăi să creadă că tu ai devenit un neisprăvit, cum nu vrei nici tu.

A suflat cu forță un nor subțire de fum în direcția lacului. Trebuia să recunosc: arăta mișto făcând asta. Cumva, părea mai înalt.

— În orice caz, când dai de bucluc, nu spune nimănui. Vreau să zic, îi urăsc pe bogătanii fițoși de-aici cu aceeași patimă cu care-i urăsc pe dentiști și pe tata. Dar asta nu înseamnă că i-aș turna. În esență, cel mai important lucru este să nu torni niciodată, niciodată, niciodată, niciodată.

— Bine, am spus.

Dar mă întrebam: *Dacă cineva îmi trage un pumn în*

față, trebuie să insist că m-am lovit cu capul de ușă? Părea o idee ușor tâmpită. Cum poți să ai de-a face cu bătăușii și cu nesimțiții dacă nu le poți face necazuri? Totuși, nu l-am întrebat pe Chip.

— Bine, Rotofeiule. În această seară am ajuns în acel punct în care mă simt obligat să mă duc să-mi caut iubita. Așa că dă-mi câteva dintre țigările alea pe care oricum n-ai să le fumezi niciodată și ne vedem mai târziu.

Am hotărât să mai rămân o vreme pe leagăn, pe de-o parte fiindcă arșița se transformase în sfârșit într-o temperatură suportabilă, plăcută, chiar dacă umedă, și pe de altă parte fiindcă mă gândeam că Alaska și-ar putea face apariția prin zonă. Dar, aproape imediat ce Colonelul a plecat, au început să apară insectele: musculițe (pe care, în mod ironic, le poți vedea4) și țânțari se învârteau în jurul meu într-un număr atât de mare, încât bâzâitul pe care îl scoteau aripile lor părea cacofonic. Și atunci m-am hotărât să fumez.

Acum, ca să fiu sincer, mi-am zis: *Fumul ar putea alunga insectele*. Și, într-un fel sau altul, chiar așa s-a întâmplat. Totuși, aș minți dacă aș afirma că am devenit un fumător înrăit pentru a alunga insectele. Am devenit fumător deoarece: *1.* mă aflam de unul singur pe un leagăn gen băncuță, *2.* aveam țigări și *3.* mi-am dat seama că, dacă toată lumea putea fuma o țigară fără să tușească, la naiba, atunci și eu puteam. Pe scurt, n-am avut un motiv prea bun. Așa că, da, să spunem că *4.* totul a pornit de la insecte.

Am reușit să trag trei fumuri înainte să mă simt îngrețoșat și amețit și luat într-un mod doar pe jumătate plăcut. M-am ridicat să plec, când am auzit o voce în spatele meu:

— Deci tu chiar memorezi ultimele cuvinte?

A dat fuga lângă mine, m-a apucat de umăr și m-a împins înapoi pe leagăn.

— Da, am spus.

Iar apoi, șovăind, am adăugat:

— Vrei să mă testezi?

— JFK, a spus ea.

— Asta e evident, am răspuns eu.

— O, așa deci? a făcut ea.

— Nu. Astea au fost ultimele lui cuvinte. Cineva a spus: „Domnule președinte, nu puteți spune că Dallas-ul nu vă iubește”, iar apoi el a spus: „Asta e evident”, după care a fost împușcat.

A râs.

— Doamne, e îngrozitor. N-ar trebui să râd. Dar o voi face, a spus ea, după care a râs din nou. Bine, domnule Băiatul-cu-Ultimele-Cuvinte-Faimoase. Am și eu una pentru tine.

A băgat mâna în rucsacul ei îndesat și a scos o carte.

— Gabriel García Márquez. *Generalul în labirintul său.* Fără-ndoială una dintre preferatele mele. E vorba de Simón Bolívar5.

Nu știam cine fusese Simón Bolívar, iar ea nu mi-a lăsat răgazul să întreb.

— E un roman istoric, așa că nu știu dacă e adevărat, dar știi care au fost în carte ultimele lui cuvinte? Nu, nu știi. Dar îți voi spune, Señor Cuvinte de Rămas-Bun.

Și-a aprins o țigară și a tras din ea atât de mult încât credeam că toată chestia aia s-ar fi putut arde dintr-un singur fum. A suflat fumul și mi-a citit:

— „El” – adică Simón Bolívar – „se cutremură de năucitoarea revelație că goana nebunească între necazurile și visurile lui se apropia în acel moment de punctul final. Restul era întunericul absolut. «Ei, drăcia dracului», a oftat el. «Cum o să mai ies eu din labirintul ăsta!»”6

Cunoșteam ultimele cuvinte mărețe atunci când le auzeam și mi-am notat în minte să pun mâna pe o biografie a acestui Simón Bolívar. Cuvintele lui erau frumoase, dar nu prea le înțelegeam.

— Deci, care-i treaba cu labirintul ăsta? am întrebat-o eu.

Iar acum cred că e momentul prielnic să spun că era frumoasă. În întunericul de lângă mine, Alaska mirosea a

sudoare și a raze de soare și a vanilie, iar în acea noapte luminată de o lună firavă vedeam doar silueta ei, excepție făcând momentele când fuma, când tutunul aprins al țigării ei îi învăluia fața într-o lumină roșiatică. Dar, chiar și pe întuneric, îi vedeam ochii – două smaralde arzătoare. Avea acel soi de privire pătrunzătoare care te făcea să-i cedezi. Și nu era doar frumoasă, ci și sexy, cu sânii care încercau să-i iasă din maioul mulat, picioarele ei cu forme bălăngănindu-se înainte și înapoi sub leagăn, șlapii atârnându-i de degetele cu unghiile date cu o nuanță de albastru electric. În clipa aceea, între momentul în care am întrebat-o despre labirint și momentul când mi-a răspuns, mi-am dat seama de *importanța* formelor ei, de miile de locuri în care trupurile fetelor descriu forme șerpuite, de la curbura piciorului la gleznă și la gambă, de la gambă la șold și la sân și la gât și la nasul fin și la frunte și la umăr și la arcuirea concavă a spinării și la fund și la etc. Desigur, mai *observasem* și înainte forme, dar nu prea înțelesesem vreodată cu adevărat ce semnificau ele.

Cu gura suficient de aproape de mine încât să-i pot simți respirația mai caldă decât aerul, a zis:

— Ăsta-i misterul, nu-i așa? Labirintul e viața sau moartea? De ce anume încearcă el să scape – de lume sau de sfârșitul ei?

Am așteptat să continue, dar, la un moment dat, mi-am dat seama că voia un răspuns de la mine.

— Ăăă, nu știu, am spus într-un final. Tu chiar ai citit toate cărțile alea din camera ta?

A râs.

— O, Doamne, nu. Poate o treime din ele. Dar *le voi citi* pe toate. O numesc Biblioteca Vieții. De când eram mică, mă duceam în fiecare vară la târguri de vechituri și cumpăram toate cărțile care păreau interesante. Ca să am întotdeauna câte ceva de citit. Dar există atât de multe lucruri de făcut: țigări de fumat, sex de făcut, leagăne în care să te dai. Voi avea mai mult timp de citit când voi fi bătrână și plictisitoare.

Mi-a spus că îi aduceam aminte de Colonel atunci

când ajunsese la Culver Creek. Erau amândoi boboci, doi puștani bursieri, a zis ea, cu „un interes împărtășit pentru alcool și nebunii”. Partea cu *alcool și nebunii* m-a făcut să mă îngrijorez că dădusem peste ceea ce mama numea „un anturaj nepotrivit”, dar, pentru un anturaj nepotrivit, ei doi păreau a fi extrem de inteligenți. După ce și-a aprins o nouă țigară folosindu-se de ceea ce mai rămăsese din prima, mi-a spus că Chip era isteț, însă că nu trăise cu adevărat până să ajungă la Creek.

— Dar am scăpat repejor de acea problemă, a spus ea zâmbind. Până în noiembrie i-am găsit prima lui prietenă, o fată extrem de drăguță, non-Războinică Săptămânală, pe nume Janice. El i-a dat papucii după o lună, deoarece era prea bogată pentru sângele lui scăldat în sărăcie, dar, mă rog. Atunci am pus la cale și prima noastră farsă din acel an – am umplut Sala 4 cu un strat subțire de biluțe. Desigur, de-atunci am mai progresat.

A râs. Și așa, Chip devenise Colonelul – proiectantul „militar” al farselor, iar Alaska fusese întotdeauna Alaska, forța creatoare de necuprins din spatele lor.

— Ești inteligent ca el, a spus ea. Totuși, mai tăcut. Și mai drăguț, dar n-am spus asta adineauri, întrucât îmi iubesc prietenul.

— Da, nici tu nu ești de lepădat, am spus eu, copleșit de complimentele ei. Dar n-am spus asta adineauri, întrucât îmi iubesc prietena. Ah, stai puțin. Da. N-am așa ceva.

Ea a râs.

— Nu-ți face griji, Rotofeiule. Dacă există un lucru de care-ți pot face rost, acela e o prietenă. Hai să facem un târg: tu încearcă să deslușești ce anume semnifică labirintul și cum poți ieși din el și, în schimb, eu am să mă asigur că ai cu cine-o face.

— De acord.

Am dat mâna.

***

Mai târziu, mă îndreptam spre zona dormitoarelor alături de Alaska. Cicadele își fredonau cântecul lor pe o

notă, așa cum făceau și când mă aflam în Florida. Ea s-a întors spre mine în timp ce ne croiam drum prin întuneric și a spus:

— Când mergi pe jos noaptea, te sperii vreodată? Și cu toate că e absurd și stânjenitor, nu-ți dorești să o rupi la fugă spre casă?

Părea a fi un lucru mult prea secret și personal pentru a-l recunoaște în fața unei persoane străine, dar i-am răspuns:

— Ba da, desigur.

Preț de o clipă, n-a mai spus nimic. Apoi m-a luat de mână și a șoptit:

— Fugi, fugi, fugi, fugi, fugi!

Și a zbughit-o, trăgându-mă după ea.

Cu o sută douăzeci și șapte de zile înainte

A doua zi după-amiază, clipeam des pentru a-mi înlătura sudoarea din ochi în timp ce lipeam o reproducere după van Gogh pe spatele ușii. Colonelul stătea pe canapea, apreciind dacă posterul era drept și răspunzând nesfârșitelor mele întrebări legate de Alaska.

Care e povestea ei?

— E din Vine Station. Ai putea trece pe-acolo fără să observi – și, din câte am înțeles, chiar așa și trebuie. Prietenul ei e bursier la Vanderbilt. E basist în nu știu ce formație. Nu știu prea multe despre familia ei.

Deci chiar îi place de el?

— Așa cred. Nu l-a înșelat, ceea ce e un lucru nou pentru ea.

Și tot așa. Toată dimineața nu-mi stătuse gândul la altceva. Nici la van Gogh, nici la jocuri video, nici la orar, pe care Vulturul mi-l adusese în acea dimineață. S-a prezentat:

— Bine ai venit la Culver Creek, domnule Halter. Aici ai parte de o imensă libertate. Dacă faci abuz de acest lucru, vei regreta. Pari a fi un tânăr de treabă. Nu prea mi-ar face plăcere să-mi iau rămas-bun de la tine.

Apoi m-a privit lung într-o manieră care era ori serioasă rău, ori de-a dreptul răutăcioasă.

— Alaska o numește Privirea Osândei, mi-a spus Colonelul imediat ce Vulturul a plecat. Data viitoare când o mai vezi, să știi c-ai fost prins. Ei bine, Rotofeiule, a continuat el când m-am dat de lângă poster.

Nu era foarte drept, dar era bine și-așa.

— Gata cu subiectul Alaska. Conform numărătorii mele, la această școală există nouăzeci și două de fete, și fiecare dintre ele e mai puțin nebună decât Alaska, iar ea, aș putea adăuga, *are deja prieten.* Mă duc la masă. Astăzi au bufriedo.

A plecat, lăsând ușa deschisă. Simțindu-mă ca un idiot amorezat, m-am ridicat să închid ușa. Colonelul, care era deja pe la jumătatea cercului dormitoarelor, s-a întors spre mine.

— Doamne-Dumnezeule! Vii sau nu?

Poți spune o mulțime de lucruri rele despre Alabama, însă nu poți afirma că locuitorii de acolo au o teamă nejustificată de friteuze. În acea primă săptămână la Creek, meniul de la cantină a constat în pui prăjit, bucăți de pui prăjit și bame prăjite, lucru care a constituit și inițierea mea într-o nouă delicatesă, legumele prăjite. Mai că mă așteptam să prăjească și salata iceberg. Dar nimic nu se putea compara cu bufriedo, un fel de mâncare creat de către Maureen, uimitoarea (și, logic) obeza bucătăreasă de la Culver Creek. Constând într-un burrito de fasole prăjit în friteuză, acest bufriedo a dovedit, dincolo de orice urmă de îndoială, că prăjitul îmbunătățea *întotdeauna* felurile de mâncare. Stând în acea după-amiază la o masă rotundă alături de Colonel și de alți cinci tipi pe care nu-i cunoșteam, mi-am vârât dinții în crusta crocantă a primului meu bufriedo și am avut un orgasm culinar. Mama gătea bine, dar în acel moment îmi doream s-o iau pe Maureen acasă de Ziua Recunoștinței.

Colonelul m-a prezentat (drept „Rotofeiul”) băieților de la șubreda masă de lemn, însă eu n-am reținut decât numele Takumi, pe care Alaska îl menționase cu o zi înainte. Un tip japonez slăbuț, puțin mai înalt decât Colonelul, Takumi vorbea cu gura plină în timp ce eu

înghițeam lent, savurând crusta cu fasole.

— Doamne, mi-a zis Takumi, nu există nimic mai plăcut decât să vezi un om mâncând primul său bufriedo.

N-am spus prea multe – pe de-o parte deoarece nimeni nu mă întrebase nimic și pe de altă parte fiindcă voiam să mănânc pe cât de mult puteam. Însă Takumi nu-și făcea astfel de scrupule – el putea să mănânce și să mestece și să înghită în timp ce vorbea.

Discuția de la masă se învârtea în jurul fetei care ar fi trebuit să fie colega de cameră a Alaskăi, Marya, și a iubitului ei, Paul, care fusese un Războinic Săptămânal. Am aflat că cei doi fuseseră dați afară în ultima săptămână a anului școlar trecut, din pricina a ceea ce Colonelul numea „Trifecta” – fuseseră prinși înfăptuind în același timp trei dintre infracțiunile care atrăgeau exmatricularea de la Culver Creek. Stând împreună în pat, goi-pușcă (contactul genital fiind delictul #1), deja beți (#2), fumau un joint (#3) când Vulturul a intrat peste ei. Conform zvonurilor, cineva îi turnase, iar Takumi își dorea neapărat să descopere acea persoană – iar dorința lui era atât de aprigă încât a strigat sus și tare, cu gura plină de bufriedo.

— Paul era un măgar, a spus Colonelul. Eu nu i-aș fi turnat, dar orice persoană care stă cu un Războinic Săptămânal cu Jaguar, ca Paul, merită ceea ce primește.

— Frote, i-a spus Takumi, pretuna tă…

A înghițit dumicatul.

— … e o Războinică Săptămânală.

— Adevărat, a râs Colonelul. Spre amărăciunea mea, acesta este un fapt incontestabil. Dar ea nu e o măgăriță la fel de mare ca Paul.

— Nu chiar, a zâmbit Takumi superior.

Colonelul a râs din nou, iar eu m-am întrebat de ce nu îi lua apărarea prietenei lui. Nu mi-ar fi păsat nici dacă iubita mea ar fi fost un ciclop bărbos cu Jaguar – aș fi fost recunoscător să am pe cineva cu care să mă giugiulesc.

În acea seară, când Colonelul a trecut pe la Camera 43 să ia țigările (a părut să uite că ele erau, de fapt, *ale mele*), nu prea mi-a păsat atunci când a ales să nu mă

invite să ies cu el. La fosta mea școală cunoșteam mulți oameni care își făcuseră un obicei din a-i urî pe unii sau pe alții – tocilarii îi urau pe copiii de la școlile private etc. —, iar acest lucru mi se păruse întotdeauna a fi o pierdere de vreme. Colonelul nu mi-a spus unde își petrecuse după-amiaza sau unde avea să-și petreacă seara, dar a închis ușa după el când a plecat, așa că am bănuit că nu eram bine venit.

Ei, și? Mi-am petrecut noaptea stând pe internet (fără site-uri porno, jur) și citind *Ultimele zile*, o carte despre Richard Nixon și Watergate7. La cină, am pus la microunde un bufriedo congelat pe care Colonelul îl șterpelise de la cantină. Mi-a adus aminte de nopțile din Florida – excepție făcând mâncarea mai bună și lipsa aerului condiționat. Cititul în pat mi-a trezit un sentiment familiar plăcut.

Am hotărât să ascult sfatul pe care mi l-ar fi dat mama și să dorm bine înainte de prima zi de școală. Cursul de Franceză II începea la 8:10, și gândindu-mă că nu avea să-mi ia mai mult de opt minute să mă îmbrac și să merg spre sala de clasă, am pus ceasul să sune la 8:02. Am făcut un duș, iar apoi m-am întins în pat, așteptând ca somnul să mă salveze de căldura înăbușitoare. Pe la 11 seara, mi-am dat seama că micul ventilator prins de patul meu ar fi putut să-și facă treaba mai bine dacă mi-aș fi scos tricoul, așa că într-un târziu am adormit peste așternuturi purtând doar o pereche de boxeri.

O decizie pe care aveam să o regret câteva ore mai târziu, când m-am trezit cu două mâini transpirate și cărnoase peste mine, zgâlțâindu-mă și băgându-mă în sperieți. M-am trezit imediat, ridicându-mă îngrozit în capul oaselor, și, dintr-un anumit motiv, nu înțelegeam ce spuneau vocile, și cât naiba era ceasul de fapt? Într-un târziu m-am dezmeticit suficient cât să aud:

— Haide, puștiule! Nu ne face să-ți tragem șuturi în fund. Ridică-te.

Iar apoi, din patul de sus, am auzit:

— Doamne, Rotofeiule. *Ridică-te!*

Așa că m-am ridicat și am văzut pentru prima dată trei siluete întunecate. Două dintre ele m-au apucat de brațe și m-au scos din cameră. Pe drum spre ieșire, Colonelul a murmurat:

— Distracție plăcută! Kevin, ia-l ușor.

M-au condus, aproape alergând, în spatele clădirii cu dormitoare, iar apoi peste terenul de fotbal. Pământul era ierbos și pietros și mă întrebam de ce nu avusese nimeni amabilitatea de a-mi spune să-mi pun niște papuci și de ce mă aflam aici în chiloți, cu picioarele mele de găină expuse în văzul lumii? O mie de feluri de umiliri îmi treceau prin minte: *E un boboc nou, Miles Halter, încătușat de poarta de fotbal, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri.* Mi-am imaginat că mă duceau în pădure, unde se părea că ne îndreptăm, să mă bată măr ca să arăt minunat în prima mea zi de școală. Și în tot acest timp, pur și simplu mi-am privit picioarele, deoarece nu voiam să-i privesc pe tipi și nu voiam să cad, așa că mă uitam pe unde mergeam, încercând să evit pietrele mai mari. Simțeam întruna crescând în mine acel reflex de luptă-sau-fugi, dar știam că nici lupta și nici fuga nu funcționaseră vreodată în favoarea mea. M-au condus către plaja falsă și atunci am știut ce avea să se întâmple – o frumoasă aruncare în lac, ca pe vremuri – și m-am mai calmat. Mă puteam descurca cu asta.

Când am ajuns la plajă, mi-au spus să-mi țin mâinile pe lângă corp, iar cel mai solid tip a ridicat de jos două role de bandă adezivă. Cu brațele pe lângă corp precum un soldat, m-au mumificat de la umăr până la încheieturile mâinilor. Apoi m-au trântit jos; nisipul de pe plaja falsă a amortizat aterizarea, dar tot m-am lovit la cap. Doi dintre ei mi-au ținut picioarele, în timp ce celălalt – Kevin, mi-am dat seama – și-a apropiat atât de tare de mine fața lui ascuțită și maxilarul puternic, încât țepii plini de gel care-i ieșeau din creștet mi-au împuns fața.

— Asta e pentru Colonel. N-ar trebui să umbli cu măgarul ăla.

Mi-au lipit picioarele, de la glezne până la coapse.

Arătam ca o mumie argintie. Am spus:

— Băieți, vă rog…

Însă chiar atunci mi-au lipit o bucată pe gură. Apoi m-au ridicat și m-au azvârlit în apă.

Mă scufundam. Și, în timp ce o făceam, în loc să simt panică sau orice altceva, mi-am dat seama că „Băieți, vă rog" erau cele mai penibile ultime cuvinte. Dar apoi, marele miracol al speciei umane – capacitatea noastră de a pluti – și-a făcut apariția și, când mi-am dat seama că pluteam la suprafață, m-am răsucit și m-am întors pe cât de bine am putut, astfel încât aerul cald al nopții m-a izbit mai întâi în nas, iar apoi am început să respir. Nu eram mort și nici nu urma să mor.

Ei bine, am gândit eu, *n-a fost atât de rău*.

Însă mai exista o mică problemă: cum să ajung la mal înainte de răsărit. În primul rând, trebuia să-mi determin poziția vizavi de linia țărmului. Dacă îmi răsuceam capul prea mult, îmi simțeam tot trupul vrând să se rostogolească, iar pe lista lungă cu cele mai neplăcute feluri de a muri „cu fața în jos într-o pereche de boxeri albi uzi leoarcă" e pe unul din primele locuri. Așadar, am dat ochii peste cap și mi-am scufundat puțin ceafa, ochii fiindu-mi acum aproape sub apă, până ce am văzut că malul – la nici trei metri depărtare – se afla fix în spatele capului meu. Am început să înot, o sirenă argintie lipsită de brațe, folosindu-mi doar șoldurile pentru a mă pune în mișcare, până ce fundul meu a început să atingă baza murdară a lacului. M-am întors și m-am folosit de șolduri și de talie pentru a mă răsuci de trei ori, până ce am ajuns aproape de un prosop verde murdar. Îmi lăsaseră un prosop. Ce gest drăguț.

Apa se strecurase pe sub bandă și mai dăduse drumul strânsorii adezive de pe pielea mea, însă în unele locuri banda fusese trecută în jurul meu în trei straturi, astfel că a trebuit să mă contorsionez și să mă zbat precum un pește pe uscat. Într-un târziu, și-a dat drumul suficient cât eu să-mi pot scoate mâna stângă și să înlătur toată banda adezivă.

M-am înfășurat în prosopul nisipos. Nu voiam să mă întorc în camera mea să-l văd pe Chip, deoarece habar nu aveam ce anume voise să spună Kevin – poate că, dacă mă întorceam în cameră, ei aveau să mă aștepte și să-mi vină din nou de hac, de data asta mai nasol; poate că trebuia să le țin piept. „Bine. Am priceput. E doar un coleg de cameră, nu amicul meu.” Și, oricum, nu mă simțeam deosebit de prietenos față de Colonel. *Distracție plăcută*, îmi spusese el. *Mda*, am gândit eu. *M-am distrat de minune.*

Așa că m-am dus la camera Alaskăi. Nu știam cât era ceasul, dar pe sub ușă se vedea o vagă rază de lumină. Am bătut încet.

— Da, a spus ea, așa că am intrat, ud și plin de nisip și purtând doar un prosop și o pereche de boxeri uzi leoarcă.

Desigur, acesta nu este felul în care vrei ca cea mai sexy fată din lume să te vadă, dar mi-am dat seama că ea îmi putea explica ceea ce tocmai se întâmplase.

— Bănuiesc c-ai fost să înoți, ha?

Și a spus-o cu așa o malițiozitate nonșalantă încât am realizat că toată lumea știuse și mă întrebam de ce toată afurisita asta de școală fusese de acord în avans ca Miles Halter să fie înecat. Însă Alaska îl *plăcea* pe Colonel și în confuzia acelui moment m-am uitat lung la ea, nefiind sigur de ceea ce voiam să o întreb.

— Mai scutește-mă, a spus ea. Haide. Știi ce? Există oameni care au probleme reale. Eu am probleme reale. Mămica nu-i aici, așa că, hai, curaj, băiete!

Am plecat fără să-i spun nimic și m-am întors în camera noastră, trântind ușa în urma mea, trezindu-l pe Colonel și intrând cu pași apăsați în baie. Am intrat sub duș ca să spăl algele și mizeria lacului de pe mine, dar robinetul acela ridicol a clacat în mod spectaculos, și cum se făcea că Alaska și Kevin și ceilalți tipi deja mă urau? După ce am terminat cu dușul, m-am uscat și am intrat în cameră ca să caut niște haine.

— Așa deci, a spus el. Ce ți-a luat atât de mult? N-ai

mai găsit drumul spre casă?

— Au spus că mi-au făcut asta din cauza ta, am spus eu, iar vocea mea a trădat o nuanță de enervare. Au spus că n-ar trebui să umblu cu tine.

— Ce? Nu, asta li se întâmplă tuturor, a spus Colonelul. Mi s-a întâmplat și mie. Te aruncă în lac. Tu înoți. Și te întorci acasă.

— N-am putut să înot, am spus încet, punându-mi o pereche de jeanși scurți pe sub prosop. M-au legat cu bandă adezivă. Nici măcar nu m-am putut mișca.

— Stai, stai așa, a spus el, și a sărit din patul de sus, privindu-mă atent pe întuneric. Te-au *legat cu bandă adezivă?* Cum?

Și i-am arătat: am luat o poziție de mumie, cu picioarele lipite și cu brațele pe lângă corp, și i-am arătat cum m-au legat. Și apoi m-am trântit pe canapea.

— Isuse! Ai fi putut să te-neci! Trebuiau doar să te arunce în apă în chiloți și să fugă! a strigat el. Ce naiba a fost în capul lor? Cine ți-a făcut asta? Kevin Richman și mai cine? Îți amintești cum arătau?

— Cred că da.

— De ce mama mă-sii ți-au făcut asta? s-a întrebat el.

— Le-ai făcut tu ceva? l-am întrebat.

— Nu, da’ să fiu al naibii dacă n-am să le fac ceva acum. O să ne revanșăm.

— N-a fost mare scofală. M-am descurcat.

— Ai fi putut să *mori*.

Presupun că avea dreptate. Dar nu murisem.

— Ei bine, poate c-ar trebui să mergem mâine-dimineață să-i spunem Vulturului, am spus.

— În niciun caz, a răspuns el.

S-a îndreptat către șortul mototolit de pe jos și a scos un pachet de țigări. A aprins două și mi-a întins și mie una. Am fumat tot rahatul ăla.

— N-ai s-o faci, a continuat el, fiindcă nu așa rezolvăm rahaturile astea pe-aici. Și, în plus, nu vrei să-ți faci o reputație proastă ca fiind turnător. Dar o să le venim de hac afurisiților ălora, Rotofeiule. Îți promit. Or să

regrete că s-au luat de unul dintre prietenii mei.

Dacă își închipuia că voi fi alături de el fiindcă mă numise prietenul lui, ei bine, avea dreptate.

— Alaska a fost cam răutăcioasă cu mine, am spus.

M-am aplecat, am deschis un sertar gol de la birou și l-am folosit pe post de scrumieră.

— Așa cum am spus, are toane.

M-am băgat în pat purtând un tricou, pantaloni scurți și șosete. Indiferent de cât de cald se făcuse, am hotărât că, de-acum înainte, în fiecare seară, voi dormi la Creek cu toate hainele pe mine, simțind – probabil pentru prima dată în viața mea – teama și încântarea de a trăi într-un loc în care nu știai niciodată ce se va întâmpla și când.

Cu o sută douăzeci și șase de zile înainte

— Ei bine, de-acum suntem în război, a strigat Colonelul a doua zi dimineață.

M-am întors pe partea cealaltă și am aruncat o privire spre ceas: 7:52. Prima mea oră de la Culver Creek, cea de franceză, începea în optsprezece minute. Am clipit de câteva ori și mi-am ridicat privirea spre Colonel, care stătea între canapea și MĂSUȚA DE CAFEA, ținându-și de șireturi tenișii ponosiți care fuseseră la un moment dat albi. Vreme de ceva timp, s-a uitat lung la mine, iar eu m-am uitat lung la el. Iar apoi, aproape cu încetinitorul, un rânjet s-a lățit pe chipul Colonelului.

— Trebuie să recunosc, a spus el în cele din urmă. A fost o mișcare inteligentă.

— Ce anume? am întrebat eu.

— Noaptea trecută – bănuiesc că înainte să te fi trezit pe tine – s-au pișat în papucii mei.

— Ești sigur? am întrebat, încercând să nu râd.

— Vrei să-i miroși? a întrebat el, întizându-și tenișii spre mine. Pentru că eu i-am mirosit și, da, sunt sigur. Dacă există un singur lucru pe care să-l știu bine, acela e momentul în care pășesc în pișatul altcuiva. După cum spune mama: „Crez’ c-ai trecut pân apă, da’ de fapt se pișă vreunul în încălțările tale”. Dacă îi vezi pe băieții ăia azi, să mi-i arăți, a adăugat el, fiindcă trebuie să aflăm de ce

sunt atât de, ăăă, enervați pe mine8. Iar apoi trebuie să începem să ne gândim cum o să le distrugem micile lor vieți nefericite.

Când am primit peste vară Ghidul Culver Creek și am observat fericit că secțiunea „Codul vestimentar” era formată doar din patru cuvinte, *o ținută decentă și simplă*, nu m-am gândit niciodată că fetele vor apărea la oră pe jumătate adormite, în pijamale de bumbac, tricouri și șlapi. Decent, presupun, și simplu.

Și exista ceva în legătură cu fetele care purtau pijamale (chiar dacă erau decente), care ar fi făcut ca ora de franceză de la 8:10 dimineața să fie suportabilă, dacă aș fi știut despre ce anume vorbea Madame O’Malley. *Comment dis-tu* „O, Doamne, nu știu suficient de multă franceză cât să trec examenul la Franceză II” *en français*? Franceza pe care o studiasem în Florida nu mă pregătise pentru Madame O’Malley, care a sărit peste politețurile de genul „Cum a fost vacanța de vară?” și a trecut direct în ceva numit *passé composé*, care, aparent, e un timp verbal. Alaska stătea fix în fața mea în cercul de bănci, dar nu s-a uitat la mine deloc pe toată durata orei, cu toate că eu nu vedeam aproape nimic altceva în afară de ea. Poate că tindea să fie răutăcioasă… dar felul în care vorbise în acea primă seară despre ieșirea din labirint – acea conversație fusese extrem de inteligentă. Și îmi plăcea felul în care gura i se ridica spre dreapta tot timpul, ca și când se pregătea să zâmbească, ca și când deprinsese jumătatea dreaptă din zâmbetul incomparabil al *Mona Lisei*…

Din camera mea, numărul elevilor părea a fi unul moderat, dar mă copleșea în zona unde se țineau cursurile, care era o singură clădire lungă în spatele cercului dormitoarelor. Clădirea era împărțită în paisprezece săli ce dădeau spre lac. Elevii se îngrămădeau pe holurile înguste din fața sălilor de clasă și, cu toate că nu îmi era greu să-mi găsesc sălile (chiar și cu simțul meu al orientării aproape inexistent, am putut ajunge de la ora de franceză din Sala 2 la algebra avansată din Sala 12), pe toată durata

zilei m-am simțit neliniștit. Nu cunoșteam pe nimeni și nu-mi puteam da seama pe cine trebuia să încerc să știu, iar orele erau *grele*, cu toate că era prima zi. Tata îmi spusese că trebuia să încep să învăț cum trebuie, iar acum îl credeam. Profesorii erau serioși și inteligenți și mulți aveau titulatura de „doctor”, așa că, atunci când am ajuns la ultima oră înainte de prânz, Religiile lumii, am simțit o imensă ușurare. Fiind un vestigiu din vremurile când Culver Creek fusese o școală catolică de băieți, am bănuit că ora de Religiile lumii, obligatorie pentru clasele a unsprezecea și a douăsprezecea, îmi putea aduce cu ușurință o notă maximă.

Era singură sală din acea zi în care băncile nu erau așezate în pătrat sau în cerc, așadar, nedorind să par prea tocilar, la 11:03 m-am așezat în al treilea rând. Ajunsesem cu șapte minute mai devreme, pe de-o parte fiindcă îmi plăcea să fiu punctual, pe de altă parte fiindcă nu aveam cu cine conversa pe culoar. La scurt timp după, Colonelul a intrat alături de Takumi și s-au așezat lângă mine, de-o parte și de alta.

— Am auzit ce s-a întâmplat noaptea trecută, a spus Takumi. Alaska e furioasă.

— Ciudat, de vreme ce aseară a fost o scorpie, i-am trântit-o eu.

Takumi a scuturat din cap.

— Da, ei bine, n-a știut toată povestea. Iar oamenii au toane, frățioare. Trebuie să te obișnuiești cu asta. Ai putea avea amici mai nașpa decât…

Colonelul i-a tăiat vorba.

— Suficient cu pălăvrăgelile psihologice, Dr. Phil. Să vorbim despre contraofensivă.

Oamenii începeau să intre în clasă, așa că Chip s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

— Dacă vreunul dintre ei se află aici, spune-mi, OK? Uite, aici, fă un X unde sunt așezați.

A rupt o foaie de hârtie din caiet și a făcut câte un pătrat pentru fiecare bancă. În timp ce oamenii intrau și se așezau, l-am văzut pe unul dintre ei – cel înalt, cu păr

extrem de țepos – Kevin. Kevin se uita fix la Colonel în timp ce mergea, dar cu ochii la el, nu s-a uitat pe unde mergea și s-a lovit cu coapsa de o bancă. Colonelul a râs. Unul dintre ceilalți băieți, cel care ori era puțin gras, ori trăgea de fiare prea mult, a venit imediat după Kevin, îmbrăcat în pantaloni kaki la dungă și un tricou polo negru. Când s-au așezat, am bifat pătratele respective de pe diagrama Colonelului și i-am înmânat-o. În acel moment a intrat Bătrânul.

Respira încet și greoi, cu gura larg deschisă. S-a apropiat de pupitru cu pași mărunți. Colonelul m-a înghiontit și mi-a făcut semn spre caietul lui, pe care scrisese: *Bătrânul are doar un plămân*, lucru de care nu mă îndoiam. Respirația lui greoaie, ca și cum se sufoca, îmi aducea aminte de bunicul meu, care murise de cancer la plămâni. Arătând foarte bătrân, cu un piept lat, mi se părea că Bătrânul putea muri înainte să ajungă la pupitru.

— Numele meu, a spus el, e Dr. Hyde. Desigur, am și un prenume. Dar, pentru voi, acela e Doctor. Părinții voștri plătesc bani buni ca voi să învățați aici și mă aștept ca voi să le oferiți ceva la schimb pentru această investiție, citind ceea ce vă voi spune eu să citiți și când vă voi spune să citiți și venind cu regularitate la această oră. Și, când sunteți prezenți, să ascultați ce am să vă spun.

Evident, nu puteai lua zece cu ușurință.

— În acest an vom studia trei tradiții religioase: islamul, creștinismul și budismul. Anul viitor vom mai studia încă trei tradiții. Iar la orele mele, eu voi vorbi în cea mai mare parte a timpului, iar voi mă veți asculta în cea mai mare parte a timpului. Se prea poate să fiți isteți, dar eu sunt inteligent de mai demult. Sunt sigur că unora dintre voi nu le plac prelegerile, dar, așa după cum probabil că ați observat, nu mai sunt tânăr. Și mi-ar plăcea să-mi folosesc vocea, cât mai am suflu, dezbătând cu voi finețuri legate de istoria islamică, însă n-avem mult timp la dispoziție. Eu trebuie să vorbesc, iar voi trebuie să ascultați, deoarece noi ne-am angajat aici în cea mai importantă preocupare a istoriei: căutarea semnificațiilor.

Care este natura unei persoane? Care e cea mai bună metodă pentru a fi o persoană? Cum de ne-am născut și ce se va alege de noi când nu vom mai fi? Pe scurt: care sunt regulile acestui joc și cum l-am putea juca cel mai bine?

Natura labirintului, am scris eu pe caietul meu de notițe cu spirală, *și cum poți ieși din el*. Acest profesor era foarte tare. Eu uram orele cu dezbateri. Uram să vorbesc și uram să îi aud pe ceilalți încurcându-se în propriile lor cuvinte și încercând să folosească tot felul de fraze cât mai vagi posibil, astfel încât să nu pară proști, și uram cum toată această chestie nu era decât un joc de a încerca să-ți dai seama ce anume voia profesorul să audă și ceea ce îi spuneai tu. Sunt la *oră, deci predă-mi*. Și exact asta a făcut: în acele cincizeci de minute, Bătrânul m-a făcut să iau religia în serios. Nu fusesem niciodată o persoană religioasă, însă el ne-a spus că religia era importantă indiferent dacă *noi* credeam sau nu într-una, în același fel în care evenimentele istorice erau importante indiferent dacă tu le-ai trăit sau nu personal. Și ne-a dat ca temă pentru a doua zi să citim cincizeci de pagini dintr-o carte intitulată *Studii religioase*.

După-amiază aveam două ore de școală și două ore libere. În fiecare zi aveam câte nouă ore a câte cincizeci de minute, ceea ce însemna că cei mai mulți oameni aveau cam trei „ore de studiu” (excepție făcând Colonelul, care avea un curs în plus de mate ca studiu independent, întrucât era un Geniu Ultra Special). Eu și Colonelul aveam ora de biologie împreună și acolo i l-am arătat și pe cel de-al treilea tip care mă legase ieri cu bandă adezivă. În colțul de sus al caietului său de notițe, Colonelul a scris: *Longwell Chase. Războinic Săptămânal din ultimul an. Prieten cu Sara. Ciudat.* Mi-a luat un minut să-mi amintesc cine era Sara: prietena Colonelului.

Mi-am petrecut orele libere în camera mea, încercând să citesc câte ceva despre religii. Am aflat că *mit* nu înseamnă minciună; e de fapt o poveste tradițională care îți spune ceva despre oameni și viziunea lor asupra lumii și ce anume e sacru pentru ei. Interesant. De

asemenea, am mai aflat că, după evenimentele din seara precedentă, eram mult prea obosit pentru a-mi mai păsa de mituri și orice altceva, așa că am dormit peste așternuturi cam toată după-amiaza, până ce Alaska a cântat „TREZEȘTE-TE, MICUȚULE ROTOFEEEEEI!” fix la urechea mea stângă. Mi-am ridicat cartea de religie pe piept, ținând-o precum un mic scut broșat.

— A fost groaznic, am spus. Ce trebuie să fac pentru a mă asigura că asta n-o să se mai întâmple vreodată?

— Nu poți face nimic! a spus ea entuziasmată. Sunt imprevizibilă. Doamne, nu-l urăști pe Dr. Hyde? Nu? E atât de condescendent.

M-am ridicat în capul oaselor și am spus:

— Eu cred că e un geniu.

Am spus asta în parte fiindcă era adevărat și în parte fiindcă aveam chef să mă contrazic cu ea.

S-a așezat pe pat.

— Tu dormi tot timpul cu hainele pe tine?

— Da.

— Ciudat, a spus. Ieri-seară nu purtai prea multe haine.

I-am aruncat o căutătură urâtă.

— ’aide, Rotofeiule. Te necăjesc doar. Trebuie să fii dur pe-aici. N-am știut cât de nasol a fost – și îmi pare rău, iar ei or să regrete –, dar trebuie să fii dur.

Iar apoi a plecat. Doar atât a avut de spus cu privire la acest subiect. *E drăguță*, am gândit eu, *dar nu trebuie să-ți placă de o fată care te tratează ca și când ai avea zece ani. Ai deja o mamă.*

Cu o sută douăzeci și două de zile înainte

După ultima oră din acea săptămână la Culver Creek, am intrat în Camera 43, dând peste o priveliște neobișnuită: Colonelul cel mărunțel, la bustul gol, stătea aplecat peste o masă de călcat, atacând o cămașă roz. Transpirația îi curgea pe frunte și pe piept în timp ce călca cu mult entuziasm, mâna lui dreaptă împingând fierul cu atâta energie, încât răsuflarea lui părea s-o imite pe aceea a Dr. Hyde.

— Am o întâlnire, mi-a explicat el. E o urgență.

S-a oprit atât cât să-și recapete suflarea.

— Știi cum să – respirație – calci haine?

M-am îndreptat către cămașa roz. Era boțită atât de tare, încât semăna cu o femeie bătrână care își petrecuse toată tinerețea făcând plajă. Ar fi fost perfect dacă Chip nu și-ar fi mototolit toate hainele și nu le-ar fi aruncat la întâmplare în sertarele dulapului.

— Cred că trebuie să-l pornești și să-l apeși pe cămașă, nu? am spus eu. Nu știu. Nici măcar nu știam că *avem* fier de călcat.

— Nu avem. E al lui Takumi. Dar nici Takumi nu știe să calce. Și când am întrebat-o pe Alaska, a început să zbiere: „N-ai să-ți impui paradigma aia patriarhală asupra *mea*!” O, Doamne, am nevoie de-o țigară. Am nevoie de-o țigară, dar nu pot duhni a fum când mă voi vedea cu părinții Sarei. Of, las-o baltă. O să fumăm în baie cu dușul pornit. Dușul face aburi. Aburii înlătură încrețiturile, nu?

L-am urmat în baie.

— Apropo, dacă vrei să fumezi în timpul zilei, pornește dușul. Fumul urmează aburii prin sistemul de ventilație.

Deși asta n-avea nicio noimă științific vorbind, părea să funcționeze. Lipsa de presiune a apei și para dușului pusă foarte jos făceau dușul aproape inutil, dar funcționau de minune pe post de fumoar.

Din păcate, nu funcționau prea bine pe post de fier de călcat. Colonelul a mai încercat o dată să o calce („Am să apăs foarte tare, să văd dacă ajută”) și, într-un final, a îmbrăcat-o boțită. A asortat cămașa cu o cravată albastră decorată cu linii orizontale de flamingo roz.

— Singurul lucru pe care l-am învățat de la neisprăvitul de taică-meu, a spus Colonelul în timp ce mâinile lui lucrau cu dibăcie pentru a forma un nod perfect, a fost cum să leg o cravată. Ceea ce e ciudat, de vreme ce nu-mi amintesc ca el să fi purtat vreodată una.

Chiar în acel moment, Sara a bătut la ușă. O mai văzusem de vreo două ori înainte, însă Colonelul nu ne

făcuse niciodată cunoștință și n-a apucat s-o facă.

— O, Doamne! Nu poți măcar să-ți calci cămașa? a întrebat ea, deși Colonelul se afla în fața mesei de călcat. Ieșim cu *părinții* mei.

Sara arăta extrem de drăguță în rochia ei albastră de vară. Părul ei lung și blond era prins într-un coc, cu o șuviță de-o parte și de alta a feței. Arăta precum o vedetă de filme – una care era o scorpie.

— Uite ce e, mi-am dat toată silința. Nu toți avem servitoare care să ne calce hainele.

— Chip, ranchiuna te face să pari și mai pitic.

— Isuse, nu putem ieși pe ușă fără să ne certăm?

— Am zis doar. Mergem la *operă*. E mare chestie pentru părinții mei. Mă rog. Hai să mergem.

Mi-aș fi dorit să dispar, dar părea o idee tâmpită să mă ascund în baie, iar Sara stătea în pragul ușii, cu o mână pe șold și cu cealaltă scuturând cheile de la mașină, ca și când ar fi spus *să mergem*.

— Chiar dacă aș purta smoching, părinții tăi tot m-ar urî! a strigat el.

— Nu e vina mea! Tu îi faci să te urască!

A ridicat cheile mașinii în fața lui.

— Uite ce e, plecăm acum sau nu mai plecăm deloc.

— La dracu'. Nu merg nicăieri cu tine! a spus Colonelul.

— Bine. Să ai o seară bună!

Sara a trântit ușa atât de tare încât o biografie de dimensiuni considerabile a lui Lev Tolstoi (ultimele cuvinte: „Adevărul e că… îmi pasă tare… de ceea ce ei…") a căzut de pe raftul meu de cărți și, ca un ecou al ușii trântite, a aterizat cu o bufnitură pe podeaua noastră cu pătrățele.

— AHHHHH!!!!!!!!! a făcut el.

— Așadar, ea e Sara, am spus eu.

— Da.

— Pare de treabă.

Colonelul a râs, a îngenuncheat lângă minifrigider și a scos un bidon de lapte. L-a deschis, a luat o gură, s-a

strâmbat, a tușit și s-a așezat pe canapea, cu laptele între picioare.

— S-a acrit sau ceva de genul?

— A, da, ar fi trebuit să-ți spun mai devreme. Ăsta nu-i lapte. E cinci părți lapte și o parte votcă. Eu îi spun ambrozie. Licoarea zeilor. De-abia poți simți mirosul de votcă din lapte, așa încât Vulturul nu mă poate prinde până ce nu ia și el o gură. Partea nasoală e că are gust de lapte acru și alcool medicinal, dar e vineri seară, Rotofeiule, iar iubita mea e o scorpie. Vrei?

— Cred c-am să spun pas.

În afară de câteva guri de șampanie la Revelion sub stricta supraveghere a părinților mei, nu mai băusem niciodată alcool, iar „ambrozia" nu părea a fi băutura potrivită cu care să încep. Afară, am auzit unul dintre telefoanele cu plată sunând. Având în vedere că 190 dintre căminiști împărțeau cinci telefoane cu plată, eram uimit de cât de rar sunau acestea. Nu aveam voie să deținem telefoane mobile, însă observasem că unii dintre Războinicii Săptămânali le aveau la ei pe ascuns. Iar cum cei mai mulți dintre non-Războinici își sunau părinții în mod regulat, așa cum făceam eu, aceștia apelau numai când copiii lor uitau s-o facă.

— N-ai de gând să răspunzi? a întrebat Colonelul.

Nu prea aveam de gând să suport să-mi dea ordine, dar, de asemenea, nici nu prea aveam chef să mă cert.

Pe înserarea de insecte, am ieșit la telefonul cu plată, care era fixat pe peretele dintre Camerele 44 și 45. De-o parte și de alta ale telefonului se aflau scrijelite tot felul de numere și notițe ezoterice, atât cu pixul, cât și cu markerul (*205.555.1584; Tommy la aeroport 4:20; 773.573.6521; JG-Kuffs?*). Era nevoie de o răbdare deosebită să suni la telefonul cu plată. Am ridicat receptorul după ce sunase de vreo nouă ori.

— Poți să-l chemi pe Chip? m-a întrebat Sara.

Părea să sune de la un telefon mobil.

— Da, așteaptă.

M-am întors, iar el era deja în spatele meu, ca și când

ar fi știut că ea avea să fie. I-am întins receptorul și m-am întors în cameră.

Un minut mai târziu, patru cuvinte și-au făcut drum către camera noastră prin aerul înăbușitor, fără adiere de vânt, de care aveam parte aproape seară de seară în Alabama.

— Du-te-n mă-ta și tu, a zbierat Colonelul.

Întors în cameră, s-a așezat cu ambrozia în mână și mi-a spus:

— Zice că eu i-am turnat pe Paul și pe Marya. Asta spun Războinicii. Că i-am turnat. *Eu*. De asta s-au pișat în tenișii mei. De asta aproape că te-au omorât pe tine. Fiin'că tu stai cu mine, iar ei cred că eu sunt un turnător.

Am încercat să-mi amintesc cine erau Paul și Marya. Numele îmi păreau cunoscute, dar auzisem prea multe nume în ultima săptămână și nu puteam să asociez „Paul" și „Marya" cu două chipuri cunoscute. Și apoi mi-am amintit de ce: nu-i văzusem niciodată. Fuseseră exmatriculați anul trecut, deoarece comiseseră Trifecta.

— De când ești cu ea? l-am întrebat.

— De nouă luni. Nu ne înțelegem niciodată. Vreau să spun, nu mi-a plăcut de ea nici măcar o vreme. De pildă, în cazul alor mei – tata se îmbăta, iar apoi o bătea măr pe mama. Iar apoi tata era deosebit de drăguț, iar ei aveau un soi de lună de miere. Dar cu Sara nu am niciodată o lună de miere. Doamne, cum poate să creadă că sunt un turnător? Știu, știu: de ce nu ne despărțim?

Și-a trecut o mână prin păr, trăgând de câteva șuvițe din creștet.

— Bănuiesc că stau cu ea deoarece ea stă cu mine. Iar ăsta nu e un lucru ușor. Sunt un iubit groaznic. Ea e o iubită groaznică. Ne merităm unul pe celălalt.

— Dar…

— Nu pot să cred că gândesc asta despre mine, a spus el îndreptându-se spre raftul de cărți și scoțând un almanah.

A luat o gură mare din ambrozie.

— Naiba să-i ia de Războinici Săptămânali. Probabil

că unul dintre ei i-a turnat pe Paul și pe Marya, iar acum dau vina pe altcineva pentru a-și șterge urmele. În orice caz, e o seară numai bună pentru a sta în cameră. Cu Rotofeiul și ambrozia.

— Eu tot nu… am început eu, încercând să-i spun că nu prea înțelegeam cum de un om se poate săruta cu o persoană care crede că ești un turnător, dacă a fi turnător e cel mai nasol lucru din lume, dar Colonelul mi-a tăiat-o.

— Să nu mai aud niciun cuvânt legat de asta. Știi ce capitală are Sierra Leone?

— Nu.

— Nici eu, a spus el, dar intenționez să aflu.

Și, zicând acestea, și-a vârât nasul în almanah, iar conversația a luat sfârșit.

Cu o sută zece zile înainte

Să țin pasul la cursuri s-a dovedit a fi mai ușor decât mă așteptasem. Predispoziția mea generală de a petrece mult timp în cameră citind îmi oferea un avantaj asupra celorlalți elevi de la Culver Creek. Până în a treia săptămână, mulți puști erau deja arși de soare, ajungând, de la prea multe ore libere petrecute în cercul fără umbră al dormitoarelor, să aibă nuanța de maro bronz a bufriedoului. Dar eu de-abia mă bronzasem, iar asta din cauză că nu făceam altceva decât să învăț.

Și stăteam și la ore să ascult, dar în acea dimineață de miercuri, când Dr. Hyde începuse să vorbească despre cum budiștii credeau că toate lucrurile erau legate între ele, m-am trezit că mă uitam pe fereastră. Priveam spre dealul împădurit și povârnit de peste lac. Iar din sala de clasă a profesorului Hyde, lucrurile chiar păreau legate între ele: copacii păreau să îmbrace dealul, și tocmai cum nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte să observ un fir de bumbac din maioul portocaliu foarte mulat pe care îl purta Alaska în ziua respectivă, nu puteam vedea copacii din pricina pădurii – totul părea țesut laolaltă atât de complicat încât nu avea nicio noimă să mă gândesc că un anumit copac era separat de acel deal. Iar apoi mi-am auzit strigat numele și am știut că dădusem de belea.

— Domnule Halter, a spus Bătrânul. Iată-mă aici, forțându-mi plămânii pentru a vă lumina. Și totuși, se pare că există *ceva* care ți-a captat atenția mai bine decât aș fi putut-o face eu. Rogu-te, spune-mi: ce anume ai descoperit acolo?

Acum am simțit că rămân eu fără suflu, cu toți ochii ațintiți spre mine, fiecare coleg mulțumindu-i lui Dumnezeu că *nu* era în locul meu. Dr. Hyde mai făcuse asta de trei ori, scoțând elevi din clasă fiindcă nu fuseseră atenți sau fiindcă își scriseseră bilețele unii altora.

— Ăăă, mă uitam pe fereastră la, ăăă, acel deal și mă gândeam la, ăăă, acei copaci și la acea pădure, așa cum ați spus mai devreme, despre felul în care…

Bătrânul, care în mod evident nu tolera să bați câmpii, mi-a tăiat macaroana.

— Am să te rog să părăsești această încăpere, domnule Halter, astfel încât să poți ieși și să descoperi relația dintre ăăă-copaci și ăăă-pădure. Iar mâine, când vei fi pregătit să iei în serios această oră, vei fi bine venit înapoi.

Am rămas nemișcat, cu pixul în mână, cu caietul deschis, cu chipul îmbujorat și cu maxilarul încleștat, un vechi truc pe care îl foloseam pentru a nu părea trist sau speriat. La două bănci în spatele meu, am auzit un scaun mișcându-se și m-am întors s-o văd pe Alaska ridicându-se și punându-și ghiozdanul pe umăr.

— Îmi pare rău, dar asta-i o aiureală. Nu puteți pur și simplu să-l dați afară din clasă. Turuiți întruna zi de zi, timp de o oră, iar noi n-avem voie să ne uităm pe *fereastră*?

Bătrânul a privit-o pe Alaska așa cum taurul privește toreadorul, apoi a ridicat o mână către fața lui brăzdată de riduri și și-a frecat încet barba albă și țepoasă de pe obraz.

— Timp de cincizeci de minute pe zi, cinci zile pe săptămână, îmi urmați regulile. Altminteri picați. Alegerea vă aparține. Ieșiți acum, amândoi.

Umilit, mi-am băgat caietul de notițe în ghiozdan și am ieșit. După ce ușa s-a închis în urma mea, am simțit o

bătaie pe umărul stâng. M-am întors, dar nu era nimeni acolo. Apoi mi-am întors capul în partea cealaltă, iar Alaska îmi zâmbea larg, cu fruntea încrețită.

— Cel mai vechi truc din lume, a spus ea, și toată lumea cade în plasă.

Am încercat să zâmbesc, dar mă gândeam întruna la Dr. Hyde. Chestia asta fusese mult mai nasoală decât Incidentul cu Banda Adezivă, deoarece știusem mereu că alde Kevin Richman și alții ca el nu mă plăceau. Însă profesorii mei avuseseră mereu card de membru la Fan-Clubul Miles Halter.

— Ți-am spus că e un măgar, a zis ea.

— Eu tot cred că e un geniu. Avea dreptate. Nu eram atent.

— Adevărat, dar nu trebuia să fie nesimțit în legătură cu asta. Chiar e nevoie să te umilească pe tine ca să-și arate puterile?! În orice caz, a adăugat ea, singurele genii adevărate sunt artiștii: Yeats, Picasso, García Márquez: *genii*. Dr Hyde: un bătrân ursuz.

Apoi mi-a spus că vom merge în căutare de trifoi cu patru foi până ce ora se va fi terminat, iar pe urmă vom merge să fumăm împreună cu Takumi și Colonelul, „amândoi fiind”, a adăugat ea, „niște nemernici de zile mari fiindcă n-au ieșit din clasă imediat după noi”.

Când Alaska Young stă cu picioarele încrucișate într-un strat de trifoi, verde doar în anumite părți, aplecându-se în față în căutare de trifoi cu patru foi, lăsând să se vadă limpede pielea palidă din decolteul generos, un fapt elementar al fiziologiei umane spune că nu mă pot alătura ei în căutarea trifoiului. Deja avusesem suficiente probleme fiindcă mă uitasem unde nu trebuia, și totuși…

După vreo două minute de scotocit prin acel strat de trifoi cu unghiile ei lungi și murdare, Alaska a smuls un trifoi cu trei petale mari și cu o a patra mai mică, apoi și-a ridicat ochii spre mine, lăsându-mi doar o fracțiune de secundă pentru a-mi muta privirea.

— Perversule, cu toate că în mod *clar* nu ți-ai făcut datoria în căutarea trifoiului, a spus ea, chiar ți-aș oferi în

dar acest trifoi. Numai că norocul e pentru fraieri.

A apucat petala mai mică și a tras-o.

— Poftim, i-a spus trifoiului când i-a dat drumul pe jos. Acum nu mai ești o ciudățenie a naturii.

— Ăăă, mersi, am spus.

S-a sunat, iar Takumi și Colonelul au fost primii care au ieșit pe ușă. Alaska se uita urât la amândoi.

— Ce e? a întrebat Colonelul.

Însă ea pur și simplu și-a dat ochii peste cap și a pornit din loc. Am urmat-o în tăcere către cercul dormitoarelor, iar apoi peste terenul de fotbal. Am intrat în pădure, urmând cărarea de lângă lac până ce am ajuns pe un drum neasfaltat. Colonelul a alergat s-o prindă pe Alaska, iar ei doi au început să se certe în legătură cu ceva, vorbind atât de încet încât n-am putut desluși cuvintele ca atare cât mai curând iritarea lor reciprocă, iar apoi, într-un târziu, l-am întrebat pe Takumi încotro ne îndreptam.

— Drumul ăsta sfârșește într-un hambar, mi-a răspuns el. Poate că mergem acolo. Dar, cel mai probabil, către Gaura de Fumat. Ai să vezi.

De aici, pădurea era cu totul altceva față de ceea ce se vedea din clasa profesorului Hyde. Pământul era plin de ramuri de copaci căzute, ace de pin care putrezeau și tufișuri; cărarea șerpuia pe după pini mici și mari, ale căror ace înțepătoare ne ofereau o brumă de umbră, într-o altă zi de arșiță. Iar stejarii și arțarii mai mici, care din clasa profesorului Hyde fuseseră invizibili pe după măreții pini, purtau primele semne ale unei toamne pe care temperaturile ridicate nu te lăsau s-o ghicești: frunzele lor încă verzi începuseră să cadă.

Am ajuns la capătul unui pod șubred de lemn – niște placaje puse peste o fundație de beton – peste Culver Creek, pârâul șerpuitor care ocolea marginile campusului. La celălalt capăt la podului se afla o cărare mică spre o colină abruptă. De fapt, nu era chiar o cărare, ci mai degrabă o serie de indicii – o creangă ruptă ici, un petic de iarbă străbătută colo – care arătau că pe aici mai trecuseră

și alți oameni. În timp ce mergeam în șir indian, Alaska, Colonelul și Takumi țineau pe rând o creangă zdravănă de arțar, dând-o din mână în mână până ce eu, ultimul din formație, am lăsat-o să cadă la loc în spatele meu. Iar acolo, sub pod, exista o oază. O lespede de beton, de un metru lățime și trei metri lungime, cu scaune albastre de plastic furate cu mult timp în urmă din vreo clasă. Răcorit de pârâu și de umbra podului, pentru prima oară în ultimele săptămâni mă simțeam și eu bine.

Colonelul a împărțit țigările. Takumi a refuzat; noi ceilalți le-am aprins.

— Tot ceea ce spun e că tipul n-are niciun drept să se comporte în felul ăsta, a spus Alaska, continuându-și conversația cu Colonelul. Rotofeiul a terminat cu privirile aruncate pe fereastră, iar eu am terminat cu tiradele în legătură cu acest lucru, dar el e un profesor îngrozitor și nu mă poți face să-mi schimb părerea.

— Bine, a spus Colonelul. Dar să nu mai faci nicio scenă de genul. Isuse, aproape că l-ai omorât pe bietul hodorog.

— Pe bune, n-ai să câștigi niciodată dacă te pui cu Hyde, a intervenit Takumi. O să te mănânce de viu, o să te jupoaie, iar apoi o să se pișe pe tine. Și, apropo, exact asta ar trebui să-i facem și noi celui care a turnat-o pe Marya. A mai auzit cineva ceva?

— Probabil c-a fost vreun Războinic Săptămânal, a zis Alaska. Dar, aparent, ei cred c-a fost Colonelul. Așa că, cine știe? Poate că Vulturul pur și simplu a fost norocos. Ea a fost proastă; a fost prinsă; a fost exmatriculată; sfârșit. Asta se întâmplă când ești prost și te prind.

Alaska a făcut un O cu buzele, mișcându-și gura precum un pește care mănâncă, încercând, fără succes, să scoată rotocoale de fum.

— Uau, a spus Takumi, dacă or să mă dea vreodată afară, adu-mi aminte să mă răzbun singur, de vreme ce nu mă pot baza pe tine.

— Nu fi ridicol, i-a răspuns Alaska, mai mult indiferentă decât furioasă. Nu înțeleg de ce ești atât de

obsedat să descoperi ceea ce se petrece aici, ca și când ar trebui să deslușim fiecare mister. Doamne, s-a terminat. Takumi, trebuie să încetezi să mai furi problemele altora și să începi să-ți faci rost de câteva pentru tine.

Takumi a dat să spună ceva, dar Alaska a ridicat mâna pentru a închide discuția.

Eu n-am spus nimic – n-o cunoscusem pe Marya și, oricum, „să ascult în liniște” era strategia mea socială generală.

— Oricum, mi-a spus Alaska, felul în care te-au tratat a fost de-a dreptul îngrozitor. Îmi venea să plâng. Îmi venea să te sărut ca să-ți treacă.

— Ce păcat că n-ai făcut-o, am spus eu pe un ton foarte serios, iar ei au râs.

— Ești adorabil, a zis ea, și am simțit privirea ei intensă asupra mea, lucru care m-a făcut să privesc stânjenit în altă parte. Păcat că am deja prieten.

Mi-am fixat privirea pe rădăcinile noduroase ale copacilor de pe malul pârâului, încercând să nu arăt ca și când tocmai mi s-ar fi spus că eram adorabil.

Nici lui Takumi nu i-a venit să creadă, așa încât a venit spre mine, mi-a ciufulit părul și a început să-i cânte rap Alaskăi.

— Da, Rotofeiu’ îi adorabil/ dar tu îl vrei incorigibil/ așa că Jack e mai durabil/ fiin’că e… la naiba. La naiba! Aproape c-aveam patru rime pentru *adorabil*. Nu-mi venea în minte decât *trântibil*, care nici măcar nu e un cuvânt real.

Alaska a râs.

— Asta m-a făcut să-mi treacă supărarea pe tine. Doamne, să cânți rap e atât de sexy. Rotofeiule, știai că te afli în prezența celui mai nebun MC din Alabama?

— Ăăă, nu.

— Colonele Catastrofă, dă-i bice, a spus Takumi, iar eu am râs la gândul că un tip atât de scund și de pămpălău precum Colonelul putea avea un nume de rapper.

Colonelul și-a pus mâinile în jurul gurii și a început să scoată niște sunete absurde care presupun că se doreau a

fi niște beaturi. *Bum-ți. Bum-bumbum-ți.* Takumi a râs.

— Chiar aici, lângă râu, vrei să mă desfășor?/ De țigara înghețată-ar fi, aș linge-o încetișor/ Rimele mele sunt vechi ca un roman/ Beaturile lui sunt triste precum Willy Loman9/ Uneori sunt acuzat c-aș fi un măscărici/ Pot să cânt încet și repejor, uite chiar aici.

A făcut o pauză, a inspirat profund, iar apoi a terminat.

— Ca Emily Dickinson/ Nu mă tem de rime asonante/ Și versul s-a terminat, eu ca rapper îmi fac ieșirea elegant.

Nu prea știam care era diferența între rimele normale și rimele asonante, dar eram destul de impresionat. L-am aplaudat cu toții pe Takumi. Alaska și-a terminat țigara și a aruncat-o în râu.

— De ce fumezi atât de repede? am întrebat-o.

S-a uitat la mine și mi-a zâmbit cu toată gura, iar un zâmbet atât de mare pe chipul ei îngust ar fi arătat cam bleg dacă n-ar fi fost verdele intens din ochii ei. A zâmbit precum un copil fericit în dimineața de Crăciun și a spus:

— Voi fumați ca să vă bucurați de țigară. Eu fumez ca să mor.

Cu o sută nouă zile înainte

A doua zi, cina oferită la cantină era ruladă de carne, unul dintre rarele feluri de mâncare care nu erau prăjite, și, probabil drept rezultat, rulada de carne era cel mai mare eșec al lui Maureen – un amestec ațos, scăldat în sos, care nu prea aducea a ruladă și nici gust de carne nu avea. Cu toate că eu nu mersesem niciodată cu ea, aparent Alaska avea mașină și s-a oferit să ne ducă pe mine și pe Colonel la McDonald's, însă Colonelul nu avea niciun ban, și nici eu nu aveam prea mulți, având în vedere că plăteam întruna pentru țigările lui costisitoare.

În schimb, eu și Colonelul am reîncălzit niște bufriedouri vechi de două zile – spre deosebire de cartofii prăjiți, un bufriedo încălzit la microunde nu își pierdea savoarea sau minunatul înveliș crocant –, după care Colonelul a insistat să mergem la primul meci de baschet de la Creek din acest sezon.

— Baschet toamna? l-am întrebat pe Colonel. Nu știu prea multe lucruri despre sport, dar toamna nu se joacă fotbal?

— Școlile din liga noastră sunt prea mici pentru a avea echipe de fotbal, așa încât toamna jucăm baschet. Frate, totuși echipa de fotbal de la Culver Creek ar fi o minunăție. Fundul tău slăbănog ar începe probabil ca înaintaș. În orice caz, meciurile de baschet sunt minunate.

Uram sporturile. Uram sporturile, și îi uram pe oamenii care le practicau, și îi uram pe oamenii care le urmăreau, și îi uram pe oamenii care nu îi urau pe cei care le urmăreau sau le practicau. În clasa a treia – ultimul an în care cineva putea juca T-ball10 – mama voia ca eu să-mi fac prieteni, astfel încât m-a obligat să mă înscriu la Orlando Pirates. Desigur, mi-am făcut prieteni – o adunătură de copii de grădiniță, lucru care nu m-a făcut prea popular între cei de vârsta mea. Datorită faptului că eram mult mai înalt decât ceilalți jucători, în acel an aproape că am intrat în echipa de vedete T-ball. Puștiul care m-a bătut, Clay Wurtzel, avea doar o mână. Eu eram un elev de clasa treia neobișnuit de înalt și cu două brațe și am fost bătut de Clay Wurtzel, un pici de grădiniță. Și nici n-a fost o chestie de genul să-ne-fie-milă-de-copilul-cu-o-singură-mână. Clay Wurtzel putea să lovească fără probleme, în vreme ce eu o dădeam câteodată în bară, deși mingea stătea pe suport. Unul dintre lucrurile care m-au tras cel mai mult la Culver Creek a fost că tata m-a asigurat că nu se cerea să te înscrii la vreun curs de educație fizică.

— Ura mea puternic înrădăcinată față de Războinicii Săptămânali și de clubul lor de doi bani este dată uitării doar pentru un singur lucru, mi-a spus Colonelul. Atunci când dau drumul la aerul condiționat din sala de gimnastică pentru un mic meci de baschet à la Culver Creek. Nu poți rata primul meci de baschet al anului.

În timp ce ne îndreptam către sala de gimnastică ce semăna mai mult cu un hangar și pe care nu intenționasem vreodată s-o vizitez, Colonelul mi-a explicat cel mai

important lucru în legătură cu echipa de baschet: nu erau prea buni. „Vedeta” echipei, a spus Colonelul, era un elev din ultimul an pe nume Hank Walsten, care era înaintaș în pofida înălțimii lui de un metru șaptezeci. Știam deja că primul lucru pentru care era faimos în campus era faptul că îi plăcea iarba, iar Colonelul mi-a spus că, vreme de patru ani, Hank începuse fiecare meci fără ca măcar vreodată să fie treaz.

— Îi place iarba la fel cum Alaskăi îi place sexul, a spus Colonelul. Ăsta e omul care odată a construit un bong folosind doar țeava unei puști, o pară și o fotografie cu Anna Kournikova. Nu-l duce capul prea mult, dar trebuie să-i admiri dăruirea neclintită față de abuzul de droguri.

După Hank, mi-a spus Colonelul, mergeai din rău în mai rău până la Wilson Carbod, mijlocașul, care avea un metru optzeci.

— Suntem atât de jos încât nu avem nici măcar o mascotă. Eu ne-am dat porecla de Nimicurile de la Culver Creek.

— Adică toți sunt varză? l-am întrebat eu.

Nu prea vedeam rostul de a urmări cum echipa ta de doi bani lua bătaie, cu toate că aerul condiționat era un motiv suficient pentru mine.

— O, da, sunt varză, mi-a răspuns Colonelul. Dar îi batem mereu pe cei de la școala de surzi și nevăzători.

Aparent, baschetul nu era o prioritate la Școala pentru Surzi și Nevăzători din Alabama, astfel încât, la sfârșitul sezonului, eram deținătorii unei singure victorii.

Când am ajuns, sala era plină cu aproape toți elevii de la Culver Creek – am observat, de pildă, cum cele trei fete emo de la Pârâu își refăceau machiajul în timp ce stăteau pe ultimul rând din tribuna sălii. În Florida nu fusesem niciodată la vreun meci de baschet de la școală, însă mă îndoiam că includeau un public așa variat. Chiar și-așa, am rămas surprins când nimeni altul decât Kevin Richman s-a așezat pe rândul din fața mea în timp ce trupa de majorete a echipei adverse (culorile neinspirate ale școlii lor erau căcăniu și galben-de-pipi-deshidratat) a

încercat să-i anime pe puținii invitați din mulțime. Kevin s-a întors și l-a fixat cu privirea pe Colonel.

Aproape la fel ca ceilalți Războinici, Kevin se îmbrăca ca un elev de la o școală de fițe, arătând ca un avocat-pasionat-de-golf în devenire. Iar părul lui, o claie blondă, scurtă pe laterale și țepoasă în creștet, băltea de prea mult gel, astfel încât părea mereu ud. Desigur, nu-l uram așa de mult precum Colonelul, deoarece Colonelul îl ura din principiu, iar o astfel de ură e cu mult mai puternică decât ura de tipul „Frățioare, mi-aș fi dorit să nu mă fi mumificat și aruncat în lac”. Totuși, am încercat să-i arunc o căutătură intimidantă în timp ce-l privea pe Colonel, însă îmi era greu să uit că numai cu o săptămână în urmă tipul ăsta îmi văzuse fundul costeliv în nimic altceva decât o pereche de boxeri.

— I-ai turnat pe Paul și Marya. Noi ne-am revanșat. Armistițiu? l-a întrebat Kevin.

— Nu i-am turnat. Rotofeiul în mod *clar* nu i-a turnat, dar v-ați amuzat pe seama lui. Armistițiu? Hmm, lasă-mă să fac un sondaj de opinie.

Majoretele s-au așezat, ținându-și pompoanele lipite de piept, astfel încât păreau a se ruga.

— Hei, Rotofeiule, a spus Colonelul. Ce părere ai despre acest armistițiu?

— Îmi aduce aminte de atunci când nemții le-au cerut Statelor Unite să se predea la Ofensiva din Ardeni, am spus eu. Bănuiesc că răspunsul meu în legătură cu acest armistițiu este ceea ce generalul McAuliffe a spus celui oferit atunci: pe naiba.

— De ce ai încercat să-l omori pe băiatul ăsta, Kevin? E un geniu. Pe naiba cu armistițiul tău.

— Haide, frate. Eu știu că tu i-ai turnat și a trebuit să ne apărăm prietenul, iar acum s-a terminat. Haide să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

Părea foarte sincer, probabil din cauza reputației Colonelului ca mare farsor.

— Facem un pact. Alege un președinte american decedat. Dacă Rotofeiul nu știe care au fost ultimele

cuvinte ale acelui tip, facem pace. Dacă le știe, îți vei petrece restul vieții regretând ziua în care te-ai pișat în tenișii mei.

— Asta e o aiureală.

— În regulă, fără armistițiu, i-a trântit-o Colonelul.

— Bine. Millard Fillmore, a spus Kevin.

Colonelul s-a uitat la mine imediat, ochii lui spunând: *Tipul ăsta a fost președinte?* Eu am zâmbit.

— Când Fillmore era pe patul de moarte, îi era super foame. Însă medicul lui încerca să-l înfometeze ca să-i scadă febra sau ceva de genul. Totuși, lui Fillmore nu-i tăcea gura și cerea întruna de mâncare, așa că, în cele din urmă, medicul i-a dat o lingurință de supă. Și, pe un ton foarte sarcastic, Fillmore i-a spus: „Hrana este acceptabilă”, iar apoi a murit. Niciun armistițiu.

Kevin și-a dat ochii peste cap și a plecat, iar mie mi-a trecut prin minte că aș fi putut inventa ultimele cuvinte ale lui Millard Fillmore și Kevin probabil că m-ar fi crezut dacă aș fi folosit același ton. Încrederea Colonelului mă molipsise și pe mine.

— A fost primul tău moment de șmecher! a râs Colonelul. Acum, ca să fiu sincer, e adevărat că ți-am oferit o țintă ușoară. Dar, totuși, bravo!

Din nefericire pentru Nimicurile de la Culver Creek, nu jucam împotriva școlii de surzi și nevăzători. Adversarii erau de la o școală creștină din Birmingham, o echipă dotată cu gorile uriașe, ca niște căpcăuni, cu bărbi dese și o aversiune puternică față de a întoarce și celălalt obraz.

Scorul la sfârșitul primei reprize: 20-4.

Și atunci a început toată distracția. Colonelul a condus galeria.

— Turte! a strigat el.

— PUI! a răspuns mulțimea.

— Orez!

— USTUROI!

Iar apoi, cu toții:

— AVEM NOTE MAI BUNE DECÂT VOI.

— Iupi iupi iupi IUPI-IOI! a strigat Colonelul.

— ÎNTR-O ZI VEȚI LUCRA PENTRU NOI!

Majoretele echipei adverse au încercat să ne răspundă încurajărilor noastre cu „Acoperișul, acoperișul, acoperișul v-a luat foc! Iadul vă așteaptă când dorinței faceți loc!”, dar noi puteam tot timpul să scoatem ceva mai bun.

— Cumpărăm!

— VINDEM!

— Schimbăm!

— TROC!

— SUNTEȚI MARI, DAR INTELIGENȚĂ IOC!

Când pe aproape fiecare teren de joc din țară oaspeții efectuează o lovitură liberă, fanii scot tot felul de sunete, țipete și tropăieli. Nu funcționează, deoarece jucătorii învață cum să estompeze gălăgia. La Culver Creek, aveam o strategie mai bună. La început, toată lumea țipa și zbiera ca la un meci normal. Dar apoi, cu toții spuneau „Șșș!” și se lăsa o tăcere deplină. Exact când oponentul nostru urât de toată lumea se oprise din driblat ca să-și pregătească lovitura, Colonelul s-a ridicat și a strigat ceva de genul:

— În numele lui Dumnezeu, te rog, rade-te pe spate!

Sau:

— Trebuie să fiu mântuit. Poți să-mi fii preot după ce arunci mingea?

Spre finalul celei de-a treia reprize, antrenorul școlii creștine a cerut un time-out și s-a plâns de Colonel arbitrului, arătând furios spre el. Scorul era de 56-13 pentru ei. Colonelul s-a ridicat în picioare.

— Poftim?! Ai vreo problemă cu mine?!

Antrenorul a strigat:

— Îmi deranjezi jucătorii!

— ĂSTA-I ȘI SCOPUL, SHERLOCK! i-a răspuns Colonelul.

Arbitrul a venit și l-a dat afară din sală. Eu am ieșit după el.

— Am fost dat afară de la treizeci și șapte de meciuri, a spus el.

— La naiba.

— Da. O dată sau de două ori, a trebui să sar calul. O dată am fugit pe teren cu unsprezece secunde înainte de sfârșitul meciului și am furat mingea de la cealaltă echipă. N-a fost drăguț. Dar, știi tu. Am o reputație de păzit.

Colonelul alerga înaintea mea, bucuros de faptul că fusese dat afară, iar eu alergam mai încet după el. Voiam și eu să fiu unul dintre acei oameni care aveau reputații de păzit, care ardeau pământul cu intesitatea lor. Dar, deocamdată, cel puțin cunoșteam astfel de persoane, iar ele aveau nevoie de mine, exact așa cum cometele au nevoie de cozi.

Cu o sută opt zile înainte

A doua zi, Dr. Hyde m-a rugat să rămân după oră. Stând în fața lui, mi-am dat seama pentru prima oară cât de adus de umeri era și cât de trist și bătrân părea.

— Îți place ora mea, nu? m-a întrebat el.

— Da, domnule.

— Ai o viață întreagă să reflectezi asupra viziunii budiste cu privire la conexiuni.

Rostea fiecare propoziție ca și când o scrisese pe hârtie, o memorase și acum o recita.

— Dar în timp ce priveai pe fereastră, ai ratat șansa de a explora o credință de-a budiștilor la fel de interesantă – credința în a fi prezent, în a fi prezent cu adevărat, în fiecare aspect al vieții tale. Fii prezent la această oră. Iar apoi, când se termină, fii prezent acolo, a spus el, dând din cap către lac și către ce se afla dincolo de acesta.

— Da, domnule.

Cu o sută una zile înainte

În prima dimineață de octombrie, am știut că ceva era ciudat de îndată ce m-am trezit suficient cât să opresc ceasul deșteptător. Patul nu mirosea ca de obicei. Iar eu nu mă simțeam ca de obicei. A durat un minut de buimăceală înainte să-mi dau seama: era *frig*. Ei bine, cel puțin micul ventilator atașat patului meu nu mai părea să fie necesar.

— E frig! am strigat eu.

— O, Doamne, cât e ceasul? am auzit o voce deasupra

mea.

— Opt și patru minute, am spus.

Colonelul, care nu avea un ceas deșteptător, dar care aproape întotdeauna se trezea să facă un duș înainte ca al meu să sune, și-a aruncat picioarele peste pat, a sărit și a dat iama în dulapul lui.

— Presupun c-am ratat șansa de a face un duș, a spus el în timp ce își punea un tricou verde pe care scria ECHIPA DE BASCHET CULVER CREEK și o pereche de pantaloni scurți.

— Ei, asta este. E și mâine o zi. Și nu e frig. Probabil că sunt vreo douăzeci și șase de grade.

Bucuros că dormisem îmbrăcat, mi-am pus papucii și am alergat alături de Colonel către clasă. M-am așezat în bancă, având vreo douăzeci de secunde până să înceapă ora. Pe la jumătatea orei, Madame O'Malley s-a întors să scrie ceva în franceză pe tablă, iar Alaska mi-a dat un bilețel.

Mișto frizură ți-a mai făcut patul. Învățăm la McDonald's la prânz?

Mai aveam doar două zile până la primul nostru test important la algebră avansată, astfel încât Alaska a luat șase elevi pe care nu îi considera Războinici Săptămânali și ne-a înghesuit în mașinuța ei albastră cu două portiere. Printr-o coincidență fericită, o elevă drăguță din anul al doilea pe nume Lara a ajuns în brațe la mine. Lara se născuse în Rusia sau ceva de genul și vorbea cu un ușor accent. De vreme ce nu ne despărțeau decât patru straturi de haine pentru a ne-o trage, am profitat de șansă ca să mă prezint.

— Știu cine ești, a spus ea zâmbind. Ești pretenul Alaskăi din Flo-rida.

— Da. Pregătește-te să fii bombardată cu întrebări tâmpite, fiindcă-s varză la algebră avansată, am spus eu.

A dat să zică ceva, dar s-a izbit de mine când Alaska a ieșit brusc din parcare.

— Copii, faceți cunoștință cu Citrica Albastră. I se spune așa din cauză că e o rablă acră, a spus Alaska.

Citrică Albastră, fă cunoștință cu copiii. Legați-vă centurile, dacă le găsiți. Rotofeiule, tu poți fi o centură pentru Lara.

Având în vedere că mașina nu prindea o viteză prea mare, Alaska refuza să-și ridice piciorul de pe accelerație, fără să-i pese de consecințe. Înainte ca măcar să ieșim din campus, Lara se clătina fără să vrea când Alaska cotea brusc, așa încât am ascultat de sfatul ei și mi-am petrecut brațele în jurul Larei.

— Mersi, a spus ea, aproape șoptit.

După aproape cinci kilometri parcurși cu o viteză nechibzuită până la McDonald's, am comandat șapte porții mari de cartofi prăjiți pentru a-i împărți și apoi am ieșit afară și ne-am pus pe iarbă. Ne-am așezat în cerc în jurul tăvilor cu cartofi, iar Alaska ne-a predat algebră, fumând în timp ce mânca.

Ca orice bun profesor, nu prea tolera discuțiile. A fumat și vorbit și mâncat timp de o oră fără să se oprească, iar eu scriam în caiet în timp ce apele tulburi formate din tangente și cosinusuri începeau să se limpezească. Dar nu toți erau la fel de norocoși.

Când Alaska a trecut repede prin ceva evident legat de ecuațiile liniare, narcomanul/baschetbalistul Hank Walsten a spus:

— Stai, stai. Nu pricep.

— Asta e din cauză că mai ai doar opt neuroni care funcționează.

— Studiile arată că marijuana e mult mai bună pentru sănătate decât țigările alea, a spus Hank.

Alaska a înghițit un pumn de cartofi, a tras din țigară și a suflat fumul spre Hank.

— Poate c-o să mor tânără, a zis ea, dar măcar voi muri inteligentă. Acum, să ne întoarcem la tangentele noastre.

Cu o sută de zile înainte

— N-aș vrea să pun această întrebare evidentă, dar de ce *Alaska*? am întrebat-o eu.

Tocmai primisem înapoi testul la algebră avansată și

am fost străbătut de un val de admirație pentru Alaska, de vreme ce lecțiile ei îmi pavaseră calea către un minus opt. Ne aflam în sala TV, uitându-ne la MTV într-o sâmbătă mohorâtă și înnorată. În sala TV, mobilată cu canapele lăsate în urmă de generațiile anterioare, plutea un miros de praf și de mucegai – și, probabil din acest motiv, nu era aproape niciodată ocupată. Alaska a luat o gură de Mountain Dew și mi-a luat mâinile într-ale ei.

— Într-un târziu tot sosește. În regulă, deci mama era un fel de hipiotă când eram mică. Știi tu, purta pulovere mari pe care și le împletea singură, fuma multă iarbă etcetera. Și tata era genul de republican convins, așa încât, atunci când m-am născut, mama a vrut să-mi pună numele de Harmony Springs Young, iar tata voia Mary Frances Young.

În timp ce vorbea, dădea din cap pe ritmul muzicii de la MTV, cu toate că acel cântec era genul de baladă pop la comandă pe care ea pretindea că o detestă.

— Așa că în loc să-mi pună numele de Harmony *sau* Mary, ei s-au pus de acord să mă lase pe mine să hotărăsc. Așa că, atunci când eram mică, mă strigau Mary. Adică, îmi spuneau scumpo sau ceva de genul, dar pe formularele de la școală și în chestii de-astea, numele meu era *Mary Young*. Iar apoi, la cea de-a șaptea aniversare a mea, cadoul pe care mi l-au făcut a fost să mă lase să-mi aleg numele. Mișto, nu? Așa că mi-am petrecut întreaga zi studiind globul pământesc al tatălui meu și încercând să găsesc un nume drăguț. Iar prima mea alegere a fost Ciad, ca țara aia din Africa. Dar apoi tata mi-a spus că Ciad era un nume de băiat, așa că am ales Alaska.

Mi-aș fi dorit ca părinții mei să mă fi lăsat pe *mine* să-mi aleg numele. Dar au ales singurul nume pe care primii născuți Halter l-au avut vreme de secole.

— Dar de ce Alaska? am întrebat-o.

Mi-a zâmbit cu colțul drept al gurii.

— Ei bine, mai târziu am aflat ce însemna. Provine dintr-un cuvânt din limba populației aleute, *Alyeska*. Înseamnă „locul de care se sparg valurile” și îmi place la

nebunie. La acea vreme n-am văzut decât că scria Alaska pe glob. Și era mare, așa cum voiam și eu să fiu. Și era al naibii de departe de Vine Station, Alabama, așa cum voiam să fiu și eu.

Am râs.

— Iar acum ai crescut și ești destul de departe de casă, am spus zâmbind. Așadar, felicitări.

S-a oprit din dat din cap și a dat drumul mâinii mele (îngrozitor de transpirate).

— Să pleci de-acolo nu-i atât de ușor, a spus ea pe un ton serios, privindu-mă de parcă aș fi știut calea de ieșire și nu i-o spuneam.

Iar apoi, brusc, a schimbat subiectul.

— După colegiu, știi ce vreau să fac? Să le predau copiilor cu dizabilități. Sunt o profesoară bună, nu-i așa? La dracu’, dacă pot să-ți predau ție algebră avansată, pot să predau oricui. Cum ar fi copiilor cu autism.

Vorbea încet și pe gânduri, ca și când mi-ar fi destăinuit un secret, iar eu m-am aplecat spre ea, brusc copleșit de sentimentul că trebuia să ne sărutăm, că era musai să ne sărutăm în acel moment pe canapeaua portocalie, prăfuită, cu urme de arsuri de țigară și cu praful adunat în zeci de ani. Și aș fi făcut-o: aș fi continuat să mă aplec spre ea până ce ar fi devenit necesar să-mi întorc ușor capul într-o parte pentru a evita nasul ei ascuțit și aș fi simțit atingerea buzelor ei atât de moi. Aș fi făcut-o. Dar ea și-a venit în fire.

— Nu, a spus, și la început nu mi-am dat seama dacă îmi citise gândurile care tânjeau după sărutări sau dacă își răspundea sieși cu voce tare.

S-a îndepărtat de mine și a spus, aproape în șoaptă:

— Isuse, n-am de gând să fiu unul dintre acei oameni care vorbesc despre ceea ce vor să facă. Pur și simplu am s-o fac. Să-ți imaginezi viitorul e un soi de nostalgie.

— Ha? am făcut eu.

— Îți petreci toată viața captiv în labirint, gândindu-te la felul în care vei evada de-acolo într-o bună zi și cât de mișto o să fie și îți imaginezi că viitorul te face să mergi

înainte, dar n-o faci niciodată. Te folosești de viitor pentru a scăpa de prezent.

Bănuiesc că avea o noimă ce spunea. Îmi închipuisem că viața la Pârâu avea să fie un pic mai interesantă decât era – de fapt, mai mult fuseseră teme decât aventuri –, dar dacă nu mi-aș fi imaginat asta, n-aș mai fi ajuns aici.

S-a întors cu ochii spre televizor, pe care se derula acum o reclamă la mașini, și a făcut o glumă cum că Citrica Albastră ar fi avut nevoie de propria ei reclamă la mașini. Imitând vocea groasă, entuziasmată, pe care naratorii din reclame o foloseau, a spus:

— E mică, e lentă și e nașpa, dar merge. Uneori. Citrica Albastră: vizitați reprezentanța dumneavoastră de mașini la mâna a doua.

Dar eu voiam să vorbim mai multe despre ea și despre Vine Station și despre viitor.

— Uneori nu te-nțeleg, am spus.

Nici măcar nu s-a uitat la mine. Pur și simplu a zâmbit către televizor și a spus:

— Nu mă înțelegi niciodată. Ăsta-i șpilul.

Cu nouăzeci și nouă de zile înainte

A doua zi mi-am petrecut-o aproape în întregime în pat, cufundat în lumea fictională extrem de neinteresantă din *Ethan Frome*, în timp ce Colonelul a stat la biroul lui, încercând să deslușească misterele ecuațiilor diferențiale sau ceva de genul. Cu toate că am încercat să raționalizăm pauzele de fumat în aburii de la duș, până la lăsarea serii am rămas fără țigări, trebuind să facem un drum până-n camera Alaskăi. Ea stătea întinsă pe jos, ținând o carte deasupra capului.

— Hai să fumăm, am spus eu.

— Ați rămas fără țigări, nu-i așa? m-a întrebat ea fără să-și ridice ochii din carte.

— Ei bine, da.

— Aveți cinci dolari? a întrebat ea.

— Nu.

— Rotofeiule?

— Da, bine.

Am scos din buzunar o bancnotă de cinci dolari, iar Alaska mi-a dat un pachet de douăzeci de țigări Marlboro Lights. Știam că probabil aveam să fumez vreo cinci, dar atâta timp cât alimentam viciul Colonelului, el nu prea putea să mă atace ca fiind un alt copil de bani gata, un Războinic Săptămânal care se întâmpla să nu locuiască în Birmingham.

L-am luat pe Takumi și am mers până pe malul lacului, ascunzându-ne pe după niște copaci, râzând. Colonelul făcea rotocoale de fum, pe care Takumi le numea „fițe”, în timp ce Alaska le urmărea cu degetele, străpungându-le precum un copil care încearcă să spargă baloane de săpun.

Și apoi am auzit o creangă trosnind. Ar fi putut fi o căprioară, însă Colonelul a rupt-o la fugă. O voce din spatele nostru a spus:

— Nu fugi, Ciripitorule11!

Colonelul s-a oprit, s-a răsucit pe călcâie și s-a întors spre noi cu o atitudine spășită.

Vulturul s-a apropiat ușor de noi, cu o mutră dezgustată. Ca întotdeauna, purta o cămașă albă și o cravată neagră. Ne-a aruncat tuturor, pe rând, Privirea Osândei.

— Mirosiți cu toții ca un câmp de tutun care-a luat foc, a spus el.

Noi am tăcut. Mă simțeam nejustificat de nasol, ca și când fusesem prins fugind de la locul unei crime. Oare avea să-i sune pe ai mei?

— Ne vedem mâine la cinci la Tribunal, ne-a anunțat el, iar apoi a plecat.

Alaska s-a lăsat pe vine, a ridicat țigara pe care o aruncase și a început să fumeze din nou. Vulturul s-a întors, detectând cu al șaselea simț al lui Nesupunerea față de Autoritate. Alaska a aruncat țigara și a călcat-o cu piciorul. Vulturul a clătinat din cap, și, cu toate că probabil era furios la culme, jur pe Dumnezeu că a zâmbit.

— Mă iubește, mi-a spus Alaska în timp ce ne îndreptam către cercul dormitoarelor. Și pe voi vă iubește.

Doar că iubește mai mult școala. Asta-i problema. El crede că, dacă ne prinde, ne face un bine atât nouă, cât și școlii. E lupta eternă, Rotofeiule. Cei Buni contra celor Neascultători.

— Ai o atitudine tare filosofică pentru o fată care tocmai a fost prinsă, i-am spus eu.

— Uneori pierzi o luptă. Dar trăsnăile întotdeauna câștigă războiul.

Cu nouăzeci și opt de zile înainte

Unul dintre lucrurile unice de la Culver Creek era Tribunalul. În fiecare semestru, facultatea alegea doisprezece elevi, câte trei din fiecare an, pentru a servi drept Jurați. Jurații stabileau pedepse pentru infracțiunile care nu duceau la exmatriculare, pentru orice, de la nerespectarea orei de stingere până la fumat. De obicei era vorba de fumat, sau de prezența ta în camera unei fete după ora șapte seara. Așadar, erai trimis la Tribunal, îți prezentai apărarea, iar ei te pedepseau. Vulturul era pe post de judecător și avea dreptul de a contesta verdictul Juraților (la fel ca în adevăratul sistem judiciar din America), dar n-o făcea aproape niciodată.

M-am îndreptat către Sala 4 imediat după ultima oră – mai devreme cu patruzeci de minute, doar ca să fiu sigur. M-am așezat pe culoar, cu spatele lipit de perete, și am citit din manualul de Istorie americană (un fel de lectură terapeutică pentru mine, ca să fiu sincer) până ce Alaska și-a făcut apariția și s-a așezat lângă mine. Își tot mușca buza de jos și am întrebat-o dacă avea emoții.

— Ei bine, da. Ascultă, stai nemișcat și nu vorbi, mi-a spus ea. *Tu* n-ai de ce să fii emoționat. Dar pentru mine e a șaptea oară când am fost prinsă fumând. Eu nu vreau să… mă rog. Nu vreau să-l supăr pe tata.

— Mama ta fumează sau ceva de genul? am întrebat-o eu.

— S-a lăsat, mi-a răspuns Alaska. E în regulă. N-o să pățești nimic.

N-am început să mă îngrijorez până pe la cinci fără zece, iar Colonelul și Takumi încă nu apăruseră. Jurații au

intrat unul după altul, trecând pe lângă noi fără să ne privească în ochi, ceea ce m-a făcut să mă simt și mai aiurea. Până la 16:56 veniseră toți doisprezece, plus Vulturul.

La 16:58, Colonelul și Takumi au dat colțul către zona sălilor de clasă.

Nu mai văzusem niciodată ceva asemănător. Takumi purta o cămașă albă, apretată, și o cravată roșie cu linii șerpuitoare negre; Colonelul purta cămașa lui roz boțită și cravata cu flamingo. Mergeau la pas, cu bărbiile ridicate și cu spatele drept, precum niște eroi din filmele de acțiune.

Am auzit-o pe Alaska oftând.

— Colonelul execută mersul napoleonian.

— E în regulă, mi-a zis Colonelul. Să nu scoți o vorbă.

Am intrat – doi dintre noi purtând cravate, iar ceilalți doi tricouri ponosite –, iar Vulturul a bătut cu un ciocănel ca la tribunal în pupitrul din fața lui. Jurații stăteau în spatele unei mese dreptunghiulare. În fața încăperii, lângă tablă, se aflau patru scaune. Ne-am așezat, iar Colonelul a explicat exact ceea ce se întâmplase.

— Eu și Alaska fumam în apropierea lacului. De obicei ieșim din campus, dar am uitat. Ne pare rău. Nu se va mai repeta.

Nu știam ce anume se întâmpla. Dar știam ce aveam de făcut: să stau cuminte și să tac. Unul dintre elevi s-a uitat la Takumi și l-a întrebat:

— Ce ai de spus în privința ta și a lui Halter?

— Le țineam de urât, i-a răspuns Takumi pe un ton calm.

Puștiul s-a întors către Vultur și l-a întrebat:

— Ați văzut pe cineva fumând?

— Doar pe Alaska, dar Chip a fugit, ceea ce mi s-a părut o dovadă de lașitate ca și versiunile mincinoase ale lui Miles și Takumi, a spus Vulturul, aruncându-mi Privirea Osândei.

Nu voiam să par vinovat, dar nu-i puteam susține căutătura, așa că mi-am coborât privirea spre mâinile din poală.

Colonelul a scrâșnit din dinți, ca și când nu-i făcea deloc plăcere să mintă.

— Domnule, ăsta e adevărul.

Vulturul ne-a întrebat dacă mai doream să adăugăm ceva, iar apoi a întrebat dacă mai existau întrebări, după care ne-a spus să ieșim.

— Ce naiba a fost asta? l-am întrebat pe Takumi când am ieșit.

— Șezi domol, Rotofeiule.

De ce s-o las pe Alaska să recunoască abaterea, când deja mai dăduse de belea de atâtea ori? De ce Colonelul, care nu-și putea permite, la propriu, să aibă probleme? De ce nu eu? Eu nu fusesem niciodată prins cu ceva. Eu aveam cel mai puțin de pierdut. După câteva minute, Vulturul a ieșit și ne-a făcut semn să intrăm din nou.

— Alaska și Chip, a spus unul dintre Jurați, voi primiți zece ore de muncă în folosul comunității – să spălați vase la cantină – și este ultimul avertisment, urmând ca la o nouă abatere să vă sunăm părinții. Takumi și Miles, în regulament nu există nicio pedeapsă pentru cei care privesc pe cineva fumând, însă Juriul își va aduce aminte de povestea voastră în caz că veți încălca din nou regulile. Ne-am înțeles?

— Da, a spus Alaska, repede, evident ușurată.

În timp ce ieșeam, Vulturul m-a prins de umăr și m-a întors.

— Nu abuza de privilegiile tale la această școală, tinere, altminteri o să regreți.

Am încuviințat.

Cu optzeci și nouă de zile înainte

— Ți-am găsit o prietenă, mi-a spus Alaska.

Nimeni nu-mi explicase ce anume se întâmplase cu Jurații în urmă cu o săptămână. Totuși, nu părea s-o fi afectat pe Alaska care *1.* se afla în camera noastră, deși se lăsase seara și ușa era închisă, și *2.*, fuma o țigară în timp ce stătea pe canapeaua noastră făcută în mare parte din burete. Pusese un prosop sub ușă și insistase că eram în siguranță, dar eu mă îngrijoram – în legătură cu țigara și

cu „prietena”.

— Tot ce trebuie să fac acum, a spus ea, este să te conving s-o placi și s-o conving pe ea să te placă.

— Două sarcini titanice, a remarcat Colonelul, care stătea pe patul de sus și citea *Moby Dick* pentru ora de engleză.

— Cum de poți să citești și să vorbești cu noi în același timp? l-am întrebat eu.

— Ei bine, de obicei nu pot, dar nici cartea și nici conversația nu-mi pun prea mult la încercare intelectul.

— Mie mi-a plăcut cartea aia, a spus Alaska.

— Da.

Colonelul a zâmbit și s-a aplecat peste marginea patului ca să o privească în ochi.

— Tipic pentru tine. Balena mare și albă e o metaforă pentru orice. Tu trăiești pentru astfel de metafore pretențioase.

Alaska n-a părut deranjată de remarca lui.

— Așadar, Rotofeiule, ce părere ai în legătură cu fostul bloc sovietic?

— Ăăă, sunt în favoarea lui?

A scuturat scrumul în suportul meu de creioane. Aproape că am protestat, dar n-avea rost.

— O știi pe fata aia din grupa de algebră avansată, cu voce blândă, care tărăgănează cuvintele? O știi?

— Da. Lara. A stat în brațe la mine când am mers la McDonald’s.

— Corect. Știu. I-a plăcut de tine. Credeai că vorbește în șoaptă despre algebră, dar de fapt spunea că vrea să facă sex nebun cu tine. Pentru asta ai nevoie de mine.

— Are niște sâni superbi, a spus Colonelul, fără să-și ridice ochii din carte.

— NU TRATA TRUPUL UNEI FEMEI CA PE UN OBIECT! a zbierat Alaska.

Acum și-a ridicat privirea.

— Scuze. Sâni obraznici.

— Nu-i mai bine!

— Ba da, a spus el. *Superb* e o opinie asupra trupului femeiesc. *Obraznic* e o simplă observație. Și *sunt* obraznici. Vreau să spun, Isuse!

— Ești incurabil, a zis ea. Rotofeiule, ea crede că ești drăguț.

— Mișto.

— Asta nu înseamnă nimic. Problema cu tine e că, dacă vorbești cu ea, vei strica totul cu „ăăă îâî ăăă”-urile tale.

— Nu fi atât de dură cu el, a întrerupt-o Colonelul, ca și când ar fi fost mama mea. Doamne, am priceput anatomia balenelor. Herman12, putem să trecem mai departe?

— Cum spuneam, Jake va fi în Birmingham la acest sfârșit de săptămână și o să avem o întâlnire în trei cupluri. Ei bine, trei și jumătate, de vreme ce Takumi va fi și el acolo. O chestie foarte relaxată. N-o să poți s-o dai în bară, fiindcă voi fi și eu acolo în tot acel timp.

— Bine.

— Cine e partenera mea? a întrebat Colonelul.

— Prietena ta.

— OK, dar nu ne înțelegem prea bine, a spus el pe un ton foarte serios.

— Așadar, rămâne pe vineri? Aveți planuri pentru vineri?

Și atunci am pufnit în râs, întrucât eu și Colonelul nu aveam niciun plan pentru această vineri sau pentru oricare altă zi de vineri din viețile noastre.

— Așa ziceam și eu, a spus ea zâmbind. Acum, Ciripitorule, trebuie să spălăm vasele de la cantină. Of, Doamne, ce sacrificii trebuie să îndur.

Cu optzeci și șapte de zile înainte

Întâlnirea noastră de trei-și-jumătate a început destul de bine. Mă aflam în camera Alaskăi – spre a-mi găsi o prietenă, fusese de acord să-mi calce o cămașă verde –, când a apărut Jake. Cu păr blond până la umeri, o barbă neagră nerasă și acel aer fals neîngrijit care îți oferă o carieră ca fotomodel de revistă, Jake era extrem de chipeș,

așa cum te-ai aștepta să fie iubitul Alaskăi. Ea a sărit pe el și și-a petrecut picioarele în spatele lui (*Doamne apără să-mi facă cineva asta vreodată mie, am gândit eu. Probabil că aș cădea*). O auzisem pe Alaska vorbind despre sărutat, dar n-o văzusem niciodată până atunci în acțiune: în timp ce el o ținea cu mâinile de talie, ea s-a aplecat, și-a întredeschis buzele ținând capul ușor înclinat într-o parte și i-a cuprins gura cu o asemenea pasiune încât am simțit pe loc că trebuia să privesc în altă parte, dar nu puteam. Ceva mai târziu, s-a desprins de Jake și ne-a făcut cunoștință.

— El e Rotofeiul, a spus ea.

Eu și Jake am dat mâna.

— Am auzit multe despre tine.

Vorbea cu un ușor accent sudist, unul dintre puținii pe care îi auzisem vorbind așa în altă parte decât la McDonald’s.

— Sper ca întâlnirea ta să dea roade în seara asta, fiin’că n-aș vrea să mi-o furi pe Alaska.

— Doamne, ești atât de adorabil, a spus Alaska înainte să-i pot răspunde, sărutându-l din nou. Scuze. Se pare că nu mă pot abține să nu-mi sărut iubitul.

Mi-am pus cămașa proaspăt călcată, iar apoi i-am adunat pe Colonel, pe Sara, pe Lara și pe Takumi și ne-am îndreptat către sala de sport, pentru a urmări Nimicurile de la Culver Creek jucând împotriva Academiei Harsden, o școală particulară din Mountain Brook, cea mai avută suburbie din Birmingham. Ura Colonelului față de Harsden ardea cu intensitatea a o mie de sori.

— Singurul lucru pe care îl urăsc mai mult decât oamenii bogați, mi-a spus el în timp ce intram în sală, sunt oamenii proști. Iar copiii de la Harsden sunt bogați și mult prea proști pentru a intra la Creek.

De vreme ce se presupunea că eram la întâlnire și toate alea, mă gândisem să mă așez lângă Lara la meci, însă, în timp ce încercam să-mi fac loc să trec, Alaska mi-a aruncat o privire și mi-a făcut semn să mă așez pe locul liber de lângă ea.

— Nu am voie să mă așez lângă partenera mea? am întrebat-o.

— Rotofeiule, unul dintre noi a fost fată toată viața. Celălalt n-a ajuns niciodată să pipăie o fată. Dacă aș fi în locul tău, m-aș așeza, aș zâmbi frumos și aș fi, ca întotdeauna, distant.

— Bine. Cum spui tu.

— Cam asta este strategia mea pentru a-i face pe plac Alaskăi, a spus Jake.

— Ooo, a făcut ea, ce drăguț! Rotofeiule, ți-am spus că Jake pregătește un album cu formația lui? Sunt fantastici. Sunt o combinație între Radiohead și Flaming Lips. Ți-am spus că eu le-am găsit numele, Hickman Territory? Iar apoi, dându-și seama că vorbea aiureli, a adăugat: Ți-am spus că Jake o are mare cât a unui cal și că e un iubit frumos și senzual?

— Isuse, scumpo, a zâmbit Jake. Nu în fața copiilor.

Desigur, voiam să-l urăsc pe Jake, dar în timp ce-i priveam, zâmbind și giugiulindu-se, nu-l uram. Voiam să fiu *în locul lui*, desigur, însă am încercat să-mi amintesc că, teoretic, ieșisem cu altcineva.

Vedeta Academiei Harsden era un Goliat de doi metri pe nume Travis Eastman, pe care toată lumea – probabil că și mama lui – îl striga Bestia. Prima dată când Bestia a ajuns la linia de aruncări libere, Colonelul n-a putut să se abțină să nu înjure în timp ce-l persifla:

— Îi datorezi totul tăticuțului tău, idiot nenorocit și bădăran.

Bestia s-a întors și a aruncat o căutătură urâtă, iar Colonelul aproape c-a fost dat afară după prima aruncare liberă, însă i-a zâmbit arbitrului și a spus:

— Scuze!

Apoi s-a întors spre mine și a zis:

— Vreau să stau ceva mai mult la meciul ăsta.

La începutul celei de-a doua părți, cu Pârâul la un surprinzător scor de douăzeci și patru de puncte și cu Bestia la linia de fault, Colonelul s-a uitat la Takumi și a spus:

— E timpul.

Takumi și Colonelul s-au ridicat când mulțimea a început:

— *Șșș...*

— Nu știu dacă e cel mai potrivit moment să-ți spun asta, a strigat Colonelul către Bestie, dar Takumi și-a tras-o cu prietena ta chiar înainte de meci.

Asta i-a făcut pe toți să râdă – cu excepția Bestiei, care s-a întors de la linia de aruncări libere și, cu mingea în mână, a început să se îndrepte calm către noi.

— Cred că acum e momentul să fugim, a spus Takumi.

— N-am fost dat afară, i-a răspuns Colonelul.

— Ne vedem mai târziu, a spus el.

Nu știam dacă de vină a fost neliniștea de a mă afla la o întâlnire (chiar dacă una la care partenera mea stătea la cinci locuri depărtare de mine) sau neliniștea de a vedea Bestia privind în direcția mea, dar, dintr-un motiv anume, am rupt-o la fugă după Takumi. Credeam că scăpaserăm cu bine în timp ce ne îndepărtam de tribune, dar apoi am văzut cu coada ochiului un obiect sferic, portocaliu, devenind din ce în ce mai mare, precum un soare care se mărea cu repeziciune.

Am gândit: *cred că mingea aia o să mă lovească.*

Am gândit: *ar trebui să-mi cobor capul.*

Dar în răstimpul dintre reflecție și acțiune, mingea m-a lovit din plin în falcă. Am căzut, lovindu-mă cu ceafa de podeaua sălii de gimnastică. M-am ridicat imediat, ca și când n-aș fi pățit nimic, și am părăsit sala.

Mândria fusese cea care mă scosese din sală, dar de îndată ce am ajuns afară, m-am așezat.

— Am suferit o comoție la cap, am anunțat eu, sută la sută sigur de diagnosticul pronunțat.

— Ești bine, mi-a spus Takumi, apropiindu-se în pași rapizi către mine. Hai să ieșim de-aici înainte să ne omoare.

— Scuze, am spus. Dar nu mă pot ridica. Am suferit o comoție ușoară.

Lara a venit în fugă și s-a așezat lângă mine.

— Ești bine?

— Mi-am zdruncinat creierul, i-am spus.

Takumi s-a așezat lângă mine și m-a privit în ochi.

— Știi ce ți s-a întâmplat?

— Bestia m-a lovit.

— Știi unde te afli?

— La o întâlnire de trei-și-jumătate.

— Ești bine, a concluzionat Takumi. Să mergem.

Și atunci m-am aplecat și am vomat pe pantalonii Larei. Nu pot să spun de ce nu m-am întors în partea opusă. M-am aplecat și mi-am îndreptat gura către jeanșii ei – o pereche frumoasă de jeanși, care îi scotea în evidență posteriorul, tipul de pantaloni pe care o fată îi poartă când vrea să arate bine, dar să nu pară că încearcă să arate bine – și am vomat pe ei.

În cea mai mare parte unt de arahide, dar și niște porumb, clar vizibil.

— O! a spus ea, surprinsă și ușor îngrozită.

— O, Doamne! am spus eu. Îmi pare atât de rău!

— Cred că s-ar putea să ai o comoție, a spus Takumi, ca și când această idee nu fusese menționată deloc.

— Sufăr de greață și amețeală, simptome de obicei asociate unei comoții ușoare, am recitat eu.

În timp ce Takumi s-a dus să-l cheme pe Vultur și Lara să-și schimbe pantalonii, eu m-am așezat pe trotuar. Vulturul a venit cu asistenta de la școală, care m-a diagnosticat – ia ghiciți – cu o comoție, iar apoi Takumi m-a dus rapid la spital, alături de Lara. Aparent, eu m-am întins pe bancheta din spate și am repetat încet cuvintele „Simptome. De. Obicei. Asociate. Unei. Comoții”.

Așa că mi-am petrecut întâlnirea la spital, cu Lara și Takumi. Medicul mi-a spus să mă duc acasă și să dorm mult, dar să mă asigur că am pe cineva care să mă trezească la fiecare patru ore sau ceva de genul.

Mi-o amintesc vag pe Lara stând în pragul ușii, încăperea fiind întunecată și afară fiind beznă și totul în jurul meu estompat în mod plăcut, dar ușor amețitor,

lumea pulsând ca și când ar fi imitat basul unui cântec. Și mi-o amintesc vag pe Lara, zâmbindu-mi din cadrul ușii, strălucitoarea ambiguitate a zâmbetului unei fete, care pare să promită un răspuns la întrebare, dar pe care nu-l oferă niciodată. *Întrebarea*, cea pe care ne-am pus-o cu toții odată ce fetele au început să nu mai fie scârboase, întrebarea care era prea simplă pentru a fi necomplicată: mă place sau mă *place*? Iar apoi am căzut epuizat și am dormit buștean până pe la trei dimineața, când Colonelul m-a trezit.

— Mi-a dat papucii, a zis el.

— Am o comoție, i-am răspuns eu.

— Am auzit. De-aia te-am trezit. Facem un joc?

— Bine. Dar dă-l pe mut, că mă doare capul.

— Da. Am auzit c-ai borât pe Lara. Finuț.

— Ți-a dat papucii? am întrebat, ridicându-mă.

— Da. Sara i-a spus lui Jake că mie mi s-a sculat pentru Alaska. Cu exact aceste cuvinte. În această ordine. Iar eu i-am spus: „Ei bine, în acest moment nu mi se scoală *nimic* pentru nimeni. Poți să verifici, dacă vrei” și bănuiesc că Sara a crezut că făceam mișto, fiindcă pe urmă a spus că știa sigur că eu mi-am tras-o cu Alaska. Ceea ce, apropo, e ridicol. Eu. Nu. Înșel, a spus el.

Jocul s-a terminat de încărcat și am ascultat cu jumătate de ureche în timp ce conduceam în cercuri o mașină de curse în jurul unei piste din Talladega. Cercurile mă făceau să-mi fie greață, dar m-am ținut tare.

— Iar apoi Alaska a luat-o razna.

A imitat vocea Alaskăi, făcând-o mai stridentă și mai dătătoare de dureri de cap decât era de fapt.

— „Nicio femeie n-ar trebui să mintă vreodată în halul ăsta despre o altă femeie! Ai încălcat legătura sacră dintre femei! Dacă ne tot înjunghiem pe la spate, cum vom putea ajuta ca femeile să se ridice deasupra opresiunii patriarhale?” Și tot așa. Iar apoi Jake a sărit în apărarea Alaskăi, spunând că ea nu l-ar înșela niciodată, întrucât îl iubește, iar eu am zis ceva de genul: „Nu-ți face griji în legătură cu Sara. Îi place să se ia de oameni”. Iar pe urmă

Sara m-a întrebat de ce nu-i luam niciodată apărarea și pe undeva pe-acolo am făcut-o scorpie afurisită, fază la care n-a reacționat prea bine. Iar apoi chelnerița ne-a rugat să plecăm și ne aflam în parcare, iar eu am spus: „Mi-a ajuns!” și pur și simplu m-am uitat la ea, iar ea mi-a zis: „Relația noastră s-a terminat”.

A tăcut.

— „Relația noastră s-a terminat”? am repetat eu.

Mă simțeam foarte amețit și am considerat că cel mai bine era să repet ultima frază din ceea ce spunea Colonelul, astfel încât el să continue să vorbească.

— Mda. Cam asta a fost. Știi care-i faza nașpa, Rotofeiule? Chiar țin la ea. Vreau să zic, noi doi eram un dezastru. Nu ne potriveam deloc. Și totuși. Vreau să zic, i-am spus c-o iubesc. Mi-am pierdut virginitatea cu ea.

— Ți-ai pierdut virginitatea cu ea?

— Da. Da. Nu ți-am mai spus? Ea e singura fată cu care m-am culcat. Nu știu. Chiar dacă ne certam aproape tot timpul, chiar sunt trist.

— Chiar ești trist?

— Oricum, mai trist decât credeam că voi fi. Vreau să zic, știam că e inevitabil. N-am avut nici măcar un singur moment plăcut tot anul. De când am ajuns aici, n-am făcut decât să ne luăm unul de celălalt. Ar fi trebuit să mă port mai drăguț cu ea. Nu știu. E trist.

— E trist, am repetat eu.

— Vreau să zic, e aiurea să-ți fie dor de cineva cu care nu te înțelegi. Dar, nu știu, e plăcut, știi, să ai pe cineva cu care să te cerți mereu.

— Cearta, am spus eu, iar apoi, confuz, de-abia putând să conduc mașina, am adăugat: E ceva plăcut.

— Corect. Acum nu știu ce-o să fac. Vreau să zic, era frumos s-o am. Sunt un nebun, Rotofeiule. Ce mă fac eu cu asta?

— Poți să te cerți cu mine, am spus.

Am pus jos telecomanda, m-am rezemat de canapea și am adormit. În timp ce mă lua somnul, l-am auzit pe Colonel spunând:

— Nu pot să mă supăr pe tine, ticălos slăbănog și inofensiv ce ești.

Cu optzeci și patru de zile înainte

Trei zile mai târziu, a început să plouă. Capul continua să mă doară, iar cucuiul măricel, care-mi apăruse deasupra tâmplei stângi, arăta, după spusele Colonelului, precum o hartă topografică în miniatură a Macedoniei, despre care până atunci nici nu știusem că era un loc, darămite o țară. Și în timp ce eu și Colonelul mergeam în acea zi de luni pe iarba uscată, pe jumătate ofilită, am spus:

— Bănuiesc că aveam nevoie de puțină ploaie.

Colonelul s-a uitat în sus spre norii amenințători care se adunau cu repeziciune, iar apoi a spus:

— Ei bine, că aveam sau că n-aveam, în mod clar o să plouă.

Și chiar a plouat. La douăzeci de minute după ce începuse ora de franceză, Madame O'Malley conjuga verbul *a crede* la subjonctiv. *Que je croie. Que tu croies. Qu'il ou qu'elle croie.* Îl repeta întruna, ca și când ar fi fost mai degrabă o mantră budistă. *Que je croie; que tu croies; qu'il ou qu'elle croie.* Ce chestie ciudată de spus iar și iar; eu aș crede; tu ai crede; el/ea ar crede. *Ce să credem?* am zis în sinea mea, și chiar în acel moment a sosit și ploaia.

A început să toarne brusc cu găleata, ca și când Dumnezeu era furios și voia să trimită potopul. Zi de zi, noapte de noapte, ploua. Ploua atât de tare, încât nu vedeam nimic pe fereastră, iar lacul s-a umplut de tot și s-a revărsat peste leagănul Adirondack, înghițind mai bine de jumătate din plaja falsă. În a treia zi, am renunțat de tot la umbrelă și mergeam de colo-colo ud tot timpul. Toate mâncărurile de la cantină aveau gust de apă de ploaie, totul mirosea a mucegai, iar dușurile deveniseră absurd de nepotrivite, având în vedere că lumea asta afurisită avea o mai bună presiune a apei decât dușurile din campus.

Iar ploaia ne-a transformat pe toți în pustnici. Colonelul își petrecea fiecare oră liberă stând pe canapea,

citind din almanah și jucându-se pe consolă, iar eu nu eram sigur dacă voia să vorbească sau pur și simplu voia să stea pe buretele alb și să-și bea liniștit ambrozia.

După „întâlnirea” noastră dezastru, am considerat că era mai bine să nu vorbesc sub nicio formă cu Lara, de teamă ca nu cumva să sufăr o nouă comoție și/sau un atac de vomă, cu toate că a doua zi, la ora de algebră avansată, îmi spusese că n-a fost „mare brânză”.

Pe Alaska o vedeam doar la ore și n-am apucat niciodată să vorbesc cu ea, deoarece întârzia mereu și pleca exact când suna clopoțelul, înainte ca eu să pot pune capacul la stilou și să îmi închid caietul. În a cincea seară de când ploua, am intrat la cantină foarte pregătit să mă întorc în camera mea și să mănânc un bufriedo reîncălzit dacă Alaska și/sau Takumi nu erau acolo luând cina (știam sigur că Chip era în Camera 43, consumând lapte cu votcă pe post de cină). Dar am rămas, întrucât o văzusem pe Alaska stând singură, cu spatele sprijinit de o fereastră aburită de ploaie. Am înșfăcat o farfurie de bame prăjite și m-am așezat lângă ea.

— Doamne-Dumnezeule, e ca și când nu se va opri niciodată, am spus eu, referindu-mă la ploaie.

— Într-adevăr, a spus ea.

Părul ei ud îi cădea peste față, acoperindu-i-o aproape în totalitate. Eu am ciugulit puțin, ea a ciugulit puțin.

— Ce-ai mai făcut în ultimele zile? am întrebat-o într-un târziu.

— Nu prea am dispoziția necesară pentru a răspunde întrebărilor care încep cu *ce, cum, când, unde* și *de ce.*

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

— Asta intră la *ce*. Nu răspund la ce-uri acum. Bine, ar cam trebui să plec.

A strâns din buze și a expirat încetișor, precum Colonelul când încerca să facă rotocoale de fum.

— Ce…

M-am oprit și am reformulat propoziția.

— Am făcut eu ceva greșit?

Și-a luat tava și s-a ridicat înainte să răspundă.

— Bineînțeles că nu, scumpule.

Cuvântul „scumpule” părea condescendent, nu romantic, ca și când un băiat care trecuse prin prima lui furtună biblică nu putea înțelege problemele ei – oricare ar fi fost acelea. Mi-a trebuit multă voință să nu-mi dau ochii peste cap, cu toate că ea n-ar fi observat în timp ce ieșea din cantină cu părul atârnându-i peste față.

Cu șaptezeci și șase de zile înainte

— Mă simt mai bine, mi-a spus Colonelul în a noua zi de vijelii, în timp ce se așeza lângă mine la ora de religie. Am avut o revelație. Îți aduci aminte de seara în care ea a venit la noi în cameră și a fost o scorpie afurisită?

— Da. Opera. Cravata cu flamingo.

— Corect.

— Ce-i cu asta?

Colonelul și-a scos caietul de notițe, partea de sus fiind leoarcă, și a răsfoit cu grijă paginile, până a găsit locul.

— Asta a fost revelația. Este o scorpie afurisită.

Hyde a intrat șontâcăind, sprijinindu-se de bastonul lui negru. În timp ce-și croia drum către scaun, a spus pe un ton sec:

— Genunchiul meu cu probleme mă avertizează că s-ar putea să plouă. Așadar, fiți pregătiți.

S-a postat în fața scaunului, s-a lăsat pe spate cu grijă, s-a agățat de el cu ambele mâini și s-a prăbușit în el cu un șir de respirații sacadate – precum o femeie în travaliu.

— Cu toate că mai sunt două luni până atunci, veți primi azi subiectul pentru eseu. Acum, sunt sigur că ați citit programa atât de des și de serios încât probabil că o știți pe de rost, a spus el, zâmbind ironic. Dar, ca să vă aduc aminte: eseul e cincizeci la sută din nota finală. Vă recomand să-l luați în serios. Acum, să vorbim despre tipul ăsta pe nume Isus.

Hyde a vorbit despre Evanghelia după Marcu, pe care nu o mai citisem până cu o zi înainte, deși eram

creștin. Bănuiesc. Fusesem la biserică de, ăăă, vreo patru ori. Oricum, mai des decât într-o moschee sau într-o sinagogă.

Ne-a povestit că, în secolul I, cam pe vremea lui Isus, unele monede de-ale romanilor aveau pe ele chipul Împăratului Augustus și că sub el erau inscripționate cuvintele *Filius Dei*. Fiul lui Dumnezeu.

— Vorbim, ne-a spus el, despre niște vremuri în care zeii aveau copii. Nu era un lucru neobișnuit să fii fiul lui Dumnezeu. Miracolul, cel puțin la momentul acela, era că *Isus* – un țăran, un evreu, un nimeni într-un imperiu condus în mod exclusiv de către oameni importanți – era fiul acelui Dumnezeu, Dumnezeul atotputernic al lui Avraam și Moise. Fiul *acelui* Dumnezeu nu era împărat. Nici măcar un rabin învățat. Un țăran și un evreu. Un nimeni, așa, ca voi. În vreme ce Buddha era deosebit fiindcă-și abandonase averea și titlul de nobil pentru a căuta iluminarea, Isus era deosebit fiindcă nu avea averi și titlu nobil, însă moștenise cel mai important titlu nobiliar: Regele Regilor. Ora s-a terminat. La ieșire puteți lua un exemplar din examenul vostru final. Încercați să nu vă mutați.

De-abia când m-am ridicat am observat că Alaska chiulise – cum putea să chiulească de la singura oră la care merita să vii? Am luat și pentru ea un exemplar din examenul final.

Examenul final: *Care este cea mai importantă întrebare la care ar trebui să răspundă ființele omenești? Alegeți-vă răspunsul cu înțelepciune, iar apoi examinați felul în care islamul, budismul și creștinismul încearcă să răspundă acestei întrebări.*

— Sper ca să trăiască până la finele anului, a spus Colonelul în timp ce alergam prin ploaie către cameră, fiindcă începe să-mi placă ora lui. Care este cea mai importantă întrebare după tine?

După treizeci de secunde de alergat, simțeam că rămân fără suflu.

— Ce se întâmplă… cu noi… după ce murim?

— Doamne, Rotofeiule, dacă nu te oprești din alergat, o să afli răspunsul la întrebare.

Am încetinit.

— Întrebarea mea e: de ce oamenii buni au parte de o soartă nefericită? Sfinte Sisoe, aia nu-i Alaska?

Venea în fugă spre noi și țipa, dar, din pricina ploii, n-am putut-o auzi până ce n-a ajuns atât de aproape de noi încât o vedeam împroșcând cu salivă.

— Nenorociții ăia mi-au inundat camera. Mi-au distrus cam o sută de cărți. Să-i ia dracu’ de Războinici Săptămânali nemernici și pișăcioși. Colonelule, au făcut o gaură în jgheabul de scurgere și au legat un tub de plastic de la el până la fereastra din camera mea! Toată încăperea e plină de apă. Exemplarul meu din *Generalul în labirintul său* e complet *distrus*.

— A fost un plan destul de bun, a spus Colonelul, precum un artist care admira opera altcuiva.

— Hei! a strigat ea.

— Scuze. Frate, nu-ți face griji, a spus el. Dumnezeu o să-i pedepsească pe cei răi. Și până s-o facă El, o s-o facem noi.

Cu șaizeci și șapte de zile înainte

Deci așa se simțise Noe. Te trezești într-o zi și Dumnezeu te-a iertat și mergi cu ochii mijiți toată ziua fiindcă ai uitat că soarele cald și aspru pe pielea ta e ca un sărut pe obraz de la tatăl tău, iar întreaga lume e mai luminoasă și mai curată decât înainte, ca și când Alabama fusese pusă în mașina de spălat vreme de două săptămâni și curățată cu un detergent super puternic, iar acum iarba e mai verde, iar bufriedourile sunt mai crocante.

În acea după-amiază am rămas în zona sălilor de clasă, stând pe burtă pe iarba proaspăt uscată și citind pentru ora de istorie americană – despre Războiul Civil sau, așa cum era cunoscut pe-aici, Războiul dintre State. Pentru mine, era războiul care dăduse naștere la vreo o mie de ultime cuvinte minunate. Precum generalul Albert Sidney Johnston, care, atunci când a fost întrebat dacă era rănit, a răspuns: „Da, și mă tem cumplit”. Sau Robert E.

Lee, care, la mulți ani după război, fiind pe moarte și delirând, a anunțat: „Distruge cortul!”

Tocmai mă întrebam de ce generalii Confederației avuseseră ultimele cuvinte mai bune decât cei ai Uniunii (ultimul cuvânt al lui Ulysses S. Grant a fost „Apă”, destul de patetic), când am observat o umbră blocându-mi soarele. Trecuse ceva vreme de când nu mai văzusem vreo umbră, iar asta m-a speriat puțin. Am ridicat capul.

— Ți-am adus o gustare, a spus Takumi, trântind pe cartea mea o prăjiturică de ovăz cu smântână.

— Foarte nutritiv, am zâmbit eu.

— Are ovăz. Are ingredientele unei gustări. Are smântâna. E o afurisită de piramidă alimentară.

— La naiba, chiar așa e.

Și apoi n-am mai știut ce să spun. Takumi știa multe despre hip-hop; eu știam multe despre ultimele cuvinte și jocuri video. Într-un sfârșit, am spus:

— Nu-mi vine să cred că șmecherii ăia i-au inundat camera Alaskăi.

— Da, a spus Takumi, fără să mă privească. Ei bine, au avut motivele lor. Trebuie să înțelegi că, în rândul tuturor, până și între Războinicii Săptămânali, Alaska e faimoasă pentru farsele ei. Vreau să spun, anul trecut, am dus un Volkswagen Beetle în bibliotecă. Așa că, dacă ei au un motiv să i-o întoarcă, atunci vor încerca. Și a fost un lucru destul de inventiv, să devieze apa din jgheab în camera ei. Vreau să zic, nu *vreau* să admir acest lucru…

Am râs.

— Da. Un lucru greu de egalat.

Am scos ambalajul biscuitelui și am mușcat din el. Mmm… sute de calorii delicioase cu fiecare îmbucătură.

— O să se gândească ea la ceva, a spus el. Rotofeiule. Hmm. Rotofeiule, ai nevoie de-o țigară. Hai să facem o plimbare.

M-am simțit neliniștit, așa cum e normal când cineva îți spune numele de două ori, introducând și un *hmm* la mijloc. Dar m-am ridicat, lăsându-mi cărțile în urmă, și ne-am îndreptat către Gaura de Fumat. Dar imediat ce am

ajuns la marginea pădurii, Takumi s-a îndepărtat de drumul neasfaltat.

— Nu sunt convins că Gaura de Fumat e sigură, a spus el.

Nu e sigură? am gândit eu. *E cel mai sigur loc din univers unde poți fuma o țigară.* Dar l-am urmat prin desiș, ferindu-mă de pini și de tufișurile amenințătoare, care-mi ajungeau până la piept. După o vreme, Takumi pur și simplu s-a așezat pe pământ. Am ținut mâna în jurul brichetei pentru a proteja flacăra de vânt și am aprins țigara.

— Alaska a turnat-o pe Marya, a spus el. Așa că Vulturul s-ar putea să știe de Gaura de Fumat. Nu știu. Nu l-am văzut niciodată pe-acolo, dar cine știe ce i-a spus.

— Stai puțin, cum de știi toate astea? l-am întrebat pe un ton sceptic.

— Ei bine, în primul rând, mi-am dat seama. În al doilea rând, Alaska a recunoscut. Mi-a spus o parte din adevăr. La sfârșitul anului trecut, într-o seară, după ce s-a dat stingerea, a încercat să se furișeze din campus, ca să se ducă să-l viziteze pe Luke. Însă a fost prinsă. A zis c-a fost precaută – fără faruri aprinse sau ceva de genul –, dar Vulturul a prins-o și avea și o sticlă de vin în mașină, așa că dăduse de dracu'. Vulturul a luat-o la el acasă și i-a făcut aceeași ofertă pe care o face tuturor celor prinși în flagrant, care au dat de dracu'. „Ori îmi spui tot ce știi, ori te duci în camera ta și-ți faci bagajul." Așa că Alaska a cedat și i-a spus că Marya și Paul erau beți și se aflau în camera ei. Iar apoi i-a mai spus Dumnezeu știe ce. Așa că Vulturul i-a dat drumul, deoarece are nevoie de turnători care să-i facă treburile. Ca să fiu sincer, a fost destul de isteață că și-a turnat prietena, având în vedere că nimeni nu se gândește să-și învinuiască prietenii. De aceea Colonelul e atât de sigur c-au fost Kevin și băieții. Nici eu n-am crezut c-ar fi putut fi Alaska, până ce mi-am dat seama că ea era singura persoană din campus care ar fi putut ști ce făcea Marya în seara aia. L-am bănuit pe colegul de cameră al lui Paul, Longwell – unul dintre băieții

care te-au transformat într-o sirenă fără mâini. Dar am aflat că în seara aceea el era plecat acasă. Mătușa lui murise. Am verificat rubrica de decese din ziar. Hollis Burnis Chase – ce nume ciudat pentru o femeie.

— Deci Colonelul nu știe? am întrebat eu uimit.

Am stins țigara, deși încă n-o terminasem, fiindcă mă speriasem. Nu mă gândisem niciodată că Alaska ar fi putut face așa ceva. Da, avea toane. Dar nu era o turnătoare.

— Nu, și nu trebuie să afle, deoarece ar lua-o razna și ar putea duce la exmatricularea ei. În caz că n-ai observat, Colonelul ia foarte în serios onoarea și loialitatea și toate chestiile astea.

— Am observat.

Takumi a clătinat din cap, îndepărtând frunzele pentru a putea săpa în pământul încă umed de sub ele.

— Nu pricep de ce i-ar fi atât de teamă să n-o exmatriculeze. Eu m-aș simți nasol să fiu exmatriculat, dar viața are și bune, și rele. Nu înțeleg.

— Păi, e evident că nu-i place să meargă acasă.

— Așa e. Se duce acasă doar de Crăciun și în vacanța de vară, când Jake e acolo. Dar, mă rog. Nici mie nu-mi place acasă. Dar nu i-aș oferi niciodată această satisfacție Vulturului.

Takumi a ridicat o rămurică și a înfipt-o în pământul moale, roșiatic.

— Ascultă, Rotofeiule. Nu știu ce farsă au de gând să inventeze Alaska și Colonelul ca să pună punct poveștii ăsteia, dar sunt sigur că noi doi vom fi implicați. Îți spun toate astea ca să știi în ce te bagi, așa încât, dacă vei fi prins, să știi cum să faci față problemelor.

M-am gândit la Florida, la „prietenii mei de la școală”, și mi-am dat seama pentru prima dată cât de tare avea să-mi lipsească Creek dacă aș fi fost vreodată nevoit să plec. M-am uitat la rămurica lui Takumi stând dreaptă în pământ și am spus:

— Jur pe Dumnezeu că n-am să torn pe nimeni.

Am înțeles în sfârșit ce se petrecuse în ziua aceea de la Tribunal: Alaska voise să ne arate că puteam avea

încredere în ea. Supraviețuirea la Culver Creek însemna loialitate, iar ea ignorase asta. Dar apoi îmi arătase calea. Ea și Colonelul luaseră totul asupra lor pentru a-mi arăta cum stăteau lucrurile, așa încât eu să știu ce să fac când avea să vină vremea.

Cu cincizeci și opt de zile înainte

O săptămână mai târziu, m-am trezit la 6:30 – 6:30 într-o zi de sâmbătă! — din pricina melodiei din jocul Decapitation: focuri de mitralieră răsunau peste muzica amenințătoare și plină de basuri a jocului video. M-am întors pe partea cealaltă și am văzut-o pe Alaska trăgând de manetă în dreapta, ca și când asta avea să o salveze de la moarte. Aveam și eu același obicei prost.

— Poți măcar să-l pui pe mut?

— *Rotofeiule*, a spus ea, pe un ton de superioritate prefăcută, sunetul este o parte componentă a experienței artistice din acest joc. Să pun Decapitation pe mut ar fi ca și când aș încerca să citesc *Jane Eyre* din două în două cuvinte. Colonelul s-a trezit cam cu vreo jumătate de oră în urmă. Părea ușor enervat, așa că i-am spus să se ducă să doarmă în camera mea.

— Poate c-am să mă duc și eu, am spus somnoros.

În loc să-mi răspundă, a zis:

— Am auzit că Takumi ți-a povestit. Mda, am turnat-o pe Marya și îmi pare rău. N-am s-o mai fac niciodată. În altă ordine de idei, rămâi aici de Ziua Recunoștinței? Fiindcă eu rămân.

M-am întors cu fața la perete și mi-am tras cuvertura peste cap. Nu știam dacă puteam să am încredere în Alaska și mă cam săturasem de caracterul ei imprevizibil – rece într-o zi, drăguță în următoarea; irezistibil de cochetă într-o clipă, enervantă și deloc seducătoare în următoarea. Îl preferam pe Colonel: măcar când el avea toane, avea și *motive*.

Cedând oboselii, am reușit să adorm suficient de rapid, convins fiind că țipetele monștrilor muribunzi și chiotele încântate ale Alaskăi când îi omora nu erau decât o coloană sonoră plăcută care să te poarte în lumea viselor.

M-am trezit o jumătate de oră mai târziu, când ea s-a așezat pe patul meu, cu fundul lipit de șoldul meu. *Chiloții ei, jeanșii ei, cuvertura, pantalonii mei reiați, boxerii mei între noi*, am gândit eu. Cinci straturi, și totuși o simțeam, căldura tulburătoare a atingerii – o palidă reflexie a focurilor de artificii care apar când o gură se lipește de alta, dar tot o reflexie. Și, în acel moment de apropiere, îmi păsa suficient de mult. Nu eram sigur dacă o plăceam și nu eram sigur dacă puteam să am încredere în ea, dar îmi păsa suficient cât să încerc să aflu. Ea pe patul meu, privindu-mă cu ochii ei mari și verzi. Misterul greu de dezlegat al zâmbetului ei pișicher, aproape superior. Cinci straturi între noi.

A continuat să vorbească, ca și când n-aș fi dormit.

— Jake are de învățat. Așa că nu mă vrea în Nashville. Spune că nu poate fi atent la Muzicologie în timp ce mă soarbe din priviri. I-am spus c-aș putea să-mi pun o burka, dar asta nu l-a convins, așa că rămân aici.

— Îmi pare rău, am spus.

— O, să nu-ți pară. O să am o mulțime de lucruri de făcut. O farsă de plănuit. Dar mă gândeam că poate și tu ar trebui să rămâi aici. De fapt, am făcut o listă.

— O listă?

Și băgat mâna în buzunar și a scos o bucată de hârtie bine împăturită pe care a început s-o citească.

— *De ce Rotofeiul ar trebui să rămână la Creek de Ziua Recunoștinței: O listă* de Alaska Young. *Unu.* Deoarece e un elev foarte conștiincios, Rotofeiul a fost lipsit de multe experiențe minunate la Culver Creek, între care: *A.* Să bea vin cu mine în pădure și *B.* să se trezească devreme într-o zi de sâmbătă pentru a lua micul dejun la McNecomestibil, iar apoi să facem o plimbare prin zona Birmingham și împrejurimi, fumând și discutând despre cât de patetic de plictisitoare e zona Birmingham, și, de asemenea, *C.*, să ieșim seara târziu și să stăm tolăniți pe terenul de fotbal umed de rouă, citind un roman de Kurt Vonnegut la lumina lunii. *Doi.* Deși nu excelează la activități de genul predării limbii franceze, Madame

O’Malley face o umplutură foarte bună și îi invită pe toți elevii care rămân în campus la cina de Ziua Recunoștinței. Care elevi sunt, de obicei, doar eu și un elev străin din Coreea de Sud, dar, mă rog. Rotofeiul ar fi și el bine venit. *Trei.* Ca să fiu sinceră, nu am un *Trei*, dar *Unu* și *Doi* au fost foarte tari.

Unu și *Doi* îmi făceau cu ochiul, evident, dar cel mai mult mă încânta ideea de a rămâne numai noi doi în campus.

— Am să vorbesc cu părinții mei. Când se trezesc, am spus.

M-a tras pe canapea și am jucat Decapitation împreună, până ce, brusc, a dat drumul manetei.

— Nu flirtez. Pur și simplu sunt obosită, a spus ea, scoțându-și șlapii.

Și-a ridicat picioarele pe canapea, vârându-le sub o pernă, și s-a lăsat pe spate, punându-și capul în poala mea. Pantalonii mei reiați. Boxerii mei. Două straturi. Simțeam căldura obrazului ei pe coapsa mea.

Există momente când e potrivit, ba chiar de preferat, să ai o erecție în clipa în care chipul cuiva e foarte aproape de penisul tău.

Acesta nu era unul dintre acele momente.

Așa că am renunțat să mă gândesc la straturi și căldură, am dat televizorul pe mut și mi-am concentrat atenția la joc.

La 8:30, am oprit jocul și am ieșit iute de sub Alaska. Ea s-a întors pe spate, încă dormind, cu dungile pantalonilor mei reiați imprimate pe obraz.

De obicei îmi sunam părinții doar în după-amiezile de duminică, așa că, atunci când mama mi-a auzit vocea, s-a panicat imediat.

— Miles, ce s-a întâmplat? Ești bine?

— Sunt bine, mamă. Cred că… dacă nu vă supărați, cred că s-ar putea să rămân aici de Ziua Recunoștinței. O mulțime dintre prietenii mei rămân – minciună – și am o mulțime de lucruri de făcut – minciună dublă. Mamă, habar n-aveam cât de grele aveau să fie cursurile aici –

adevăr.

— O, scumpule. Ne este atât de dor de tine. Și te așteaptă un curcan mare de Ziua Recunoștinței. Și poți să mănânci cât sos de merișoare vrei.

Uram sosul de merișoare, dar, dintr-un anumit motiv, mama continua să creadă că era mâncarea mea preferată, cu toate că la fiecare masă de Ziua Recunoștinței refuzam politicos să-mi pun în farfurie.

— Știu, mamă. Și mie mi-e dor de voi. Dar chiar vreau să mă descurc aici – adevăr – și, în plus, e foarte frumos să am *prieteni* – adevăr.

Știam că dacă mergeam pe varianta cu prietenii avea să cedeze, și chiar așa s-a și întâmplat. Așa că am primit permisiunea de a rămâne în campus, după ce i-am promis că voi sta cu ei pe toată durată vacanței de Crăciun (ca și când aș fi avut alte planuri).

Mi-am petrecut dimineața la calculator, scriind când la eseul de la religie, când la cel de la engleză. Mai aveam doar două săptămâni de școală până la examene – cea care urma și cea de după Ziua Recunoștinței – și, până acum, cel mai bun răspuns personal pe care-l aveam la întrebarea „Ce se întâmplă cu oamenii după ce mor?” era „Ei bine, li se întâmplă ceva. Cred”.

Colonelul a venit în cameră pe la prânz, ținând în brațe cărțoiul de supermatematică.

— Tocmai am văzut-o pe Sara, a spus el.

— Și cum a fost?

— Nașpa. A spus că încă mă iubește. Doamne, „te iubesc” chiar e un drog pentru despărțiri. Să spui „te iubesc” în timp ce traversezi cercul dormitoarelor duce inevitabil la a spune „te iubesc” în timp ce o faci. Așa c-am rupt-o la fugă.

Am râs. El și-a scos caietul de notițe și s-a așezat la birou.

— Da. Ha-ha. Alaska mi-a spus că rămâi aici.

— Da. Totuși, mă simt puțin vinovat că mi-am lăsat părinții de izbeliște.

— Da, ei bine, dacă rămâi aici cu speranța c-o să-ți

faci de cap cu Alaska, chiar mi-aș dori să nu stai. Dacă o desprinzi de piatra de ancorare care e Jake, Domnul să ne apere. Am avea o dramă pe cinste. Și, în general, îmi place să evit dramele.

— Nu rămân ca să-mi fac de cap cu ea.

— Stai puțin.

A luat un creion și a mâzgălit de zor pe hârtie, ca și când tocmai făcuse o descoperire matematică, după care s-a uitat înapoi la mine.

— Tocmai am făcut niște calcule și am stabilit că minți de rupi.

Și avea dreptate. Cum puteam să-mi las de izbeliște părinții, care au fost atât de drăguți cât să-mi plătească educația la Culver Creek, părinții mei care mă iubiseră dintotdeauna, doar fiindcă poate îmi plăcea de o fată care avea prieten? Cum de puteam să-i las singuri cu un curcan imens și cu râuri întregi de sos indigest de merișoare? Așa că, în timpul celei de-a treia pauze, am sunat-o pe mama la serviciu. Bănuiesc că voiam să-mi confirme că era în regulă să rămân la Creek de Ziua Recunoștinței, dar nu prea m-am așteptat să-mi spună entuziasmată că, imediat după ce vorbiserăm, ea și tata au cumpărat bilete de avion către Anglia și intenționau să-și petreacă Ziua Recunoștinței într-un castel, ca o a doua lună de miere.

— O, e… e grozav, am spus, iar apoi am închis repede, deoarece nu voiam să mă audă plângând.

Bănuiesc că Alaska mă auzise trântind telefonul, deoarece a deschis ușa când m-am întors, dar n-a spus nimic. Am traversat cercul dormitoarelor, iar apoi terenul de fotbal, tăind prin tufișurile din pădure până ce am ajuns pe malul pârâului, chiar lângă pod. M-am așezat pe o stâncă, cu picioarele pe pământ, și am început să arunc pietricele în apa limpede, puțin adâncă, pietricele care aterizau cu un *pleosc*, de-abia perceptibil din pricina pârâului, care curgea înspre miazăzi. Lumina se strecura printre frunzele și acele de pin de deasupra, desenând modele de dantelă pe pământul cufundat în umbră.

M-am gândit la singurul lucru care îmi făcea dor de

casă, biroul tatei, cu rafturi întregi pline de biografii, și fotoliul de piele neagră care era îndeajuns de incomod cât să nu adorm în timp ce citeam. Era absurd să mă simt atât de supărat. *Eu* îi părăsisem pe ei, deși simțeam că era taman invers. Și totuși, îmi era al naibii de dor de casă.

Am ridicat ochii către pod și am văzut-o pe Alaska stând pe unul dintre scaunele albastre de la Gaura de Fumat și, deși crezusem că voiam să fiu singur, m-am trezit spunând:

— Hei!

Apoi, când nu s-a întors spre mine, am strigat:

— Alaska!

A venit lângă mine.

— Te căutam, a spus ea, așezându-se pe stâncă lângă mine.

— Hei!

— Îmi pare tare rău, Rotofeiule, a spus ea, îmbrățișându-mă și sprijinindu-și capul pe umărul meu.

M-am gândit că nici măcar nu știa ce se întâmplase, dar tot părea sinceră.

— Ce-o să mă fac?

— Îți vei petrece Ziua Recunoștinței cu mine, prostuțule. Aici.

— De ce nu te duci acasă când e vacanță? am întrebat-o.

— Pur și simplu mă tem de fantome, Rotofeiule. Iar la mine acasă sunt multe fantome.

Cu cincizeci și două de zile înainte

După ce toată lumea a plecat; după ce mama Colonelului a sosit într-o rablă și el și-a aruncat uriașa geantă de mână pe bancheta din spate; după ce el a spus „Nu îmi place să-mi iau rămas-bun. Ne vedem într-o săptămână. Să nu faci nimic din ceea ce eu n-aș face”; după ce o limuzină verde a sosit să o ia pe Lara, al cărei tată era singurul doctor dintr-un orășel din sudul Alabamei; după ce m-am alăturat Alaskăi într-o călătorie a groazei, pe principiul nu-avem-nevoie-de-afurisitele-de-frâne până la aeroport, unde l-am condus pe Takumi; și

după ce campusul a devenit înfiorător de liniștit, fără uși trântite și muzică și râsete și țipete; după toate astea:

Ne-am dus pe terenul de fotbal, iar ea m-a luat către marginea lui, acolo unde începea pădurea, aceleași trepte pe care pășisem când fusesem aruncat în lac. Îi vedeam umbra în lumina lunii pline, iar în umbră îi deslușeam curbura de la talie până la șold. După o vreme, s-a oprit și a zis:

— Sapă.

Iar eu am spus:

— Să sap?

Iar ea a spus:

— Sapă.

Și am continuat așa preț de câteva clipe, iar apoi m-am lăsat pe genunchi și am săpat prin pământul moale și negru de la marginea pădurii și n-am ajuns prea departe când degetele mele au atins ceva de sticlă, astfel încât am săpat în jurul obiectului până ce am scos o sticlă de vin rozé – era numit Dealul Căpșunilor, probabil fiindcă, dacă n-ar fi avut gust de oțet cu o urmă de sirop de arțar, ar fi putut să aibă gust de căpșuni.

— Am un buletin fals, a spus ea, dar nu e prea bun. Așa că, de fiecare dată când mă duc la magazinul de băuturi alcoolice, încerc să cumpăr zece sticle de vin din ăsta și niște votcă pentru Colonel. Și, când în cele din urmă îmi reușește șmecheria, sunt acoperită pentru un semestru întreg. Iar apoi îi dau Colonelului votca lui, iar el își pune în ea ceva, iar eu îmi îngrop sticlele.

— Deoarece ești un pirat, am spus eu.

— Da, amice, pe barba mea. Exact. Deși consumul de vin a cam crescut în acest semestru, așa că mâine o să mai facem o călătorie într-acolo. Asta e ultima sticlă.

I-a scos dopul – nu era de plută –, a luat o gură și mi-a dat-o mie.

— Nu-ți face griji pentru Vultur. E fericit că aproape toată lumea e plecată. Probabil că se masturbează pentru prima dată după o lună.

M-am îngrijorat puțin în timp ce țineam sticla

aproape de gură, dar voiam să am încredere în ea, așa că am făcut-o. Am tras o dușcă și, când am înghițit-o, mi-am simțit tot corpul respingând siropul înțepător din ea. A urcat înapoi pe esofag, dar am înghițit tare și, da, am reușit. Beam în campus.

Ne-am întins pe iarba înaltă dintre terenul de fotbal și pădure, trecând sticla de la unul la altul și ridicând ușor capul pentru a putea înghiți vinul care ne făcea să ne strâmbăm. Așa cum promisese în lista ei, adusese un roman de Kurt Vonnegut, *Leagănul pisicii*, și mi-a citit din el cu voce tare, vocea ei blândă amestecându-se cu orăcăitul broaștelor și cu lăcustele care aterizau lin prin jurul nostru. Auzeam nu atât cuvintele, cât cadența vocii ei. Era evident că mai parcursese de câteva ori cartea, citea încrezător și fără cusur, și îi puteam auzi zâmbetul în glas în timp ce citea cu voce tare, iar sunetul acelui zâmbet mă făcea să mă gândesc că poate romanele mi-ar fi plăcut mai mult dacă mi le citea Alaska Young. După o vreme, a pus cartea jos, iar eu mă simțeam cald, dar nu beat, cu sticla între noi – pieptul meu atingând sticla și pieptul ei atingând sticla, fără ca noi să ne atingem, iar apoi ea și-a pus mâna peste piciorul meu.

Mâna ei deasupra genunchiului meu, palma plată și moale pe jeanșii mei și degetul ei arătător desenând cercuri lente, leneșe, care se strecurau în interiorul coapsei mele, și, cu doar un singur strat între noi, Doamne, cât de mult o doream. Și, stând acolo, în iarba înaltă și nemișcată și sub cerul înstelat, ascultând respirațiile ei ritmice aproape imperceptibile și tăcerea zgomotoasă a broaștelor, a lăcustelor, a mașinilor îndepărtate care goneau fără încetare pe I-65, m-am gândit că era timpul potrivit să rostesc Cele Două Cuvinte. Și m-am îmbărbătat să le spun în timp ce priveam în sus spre cea mai înstelată noapte, convins că și ea simțea asta, fiindcă mâna ei atât de vie și de plină de viață pe piciorul meu nu era doar jucăușă, și la naiba cu Lara, și la naiba cu Jake, deoarece, Alaska Young, te iubesc, pe tine și toate lucrurile care contează, și am dat să vorbesc, însă, înainte să apuc să

rostesc vreun cuvânt, ea a spus:

— Labirintul nu e viață sau moarte.

— Ăăă, bine. Atunci, ce e?

— Suferință, a spus ea. Să faci rău și să ți se întâmple lucruri rele. Asta-i problema. Bolívar vorbea despre durere, nu despre viață sau moarte. Cum poți ieși din labirintul suferinței?

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, simțind absența mâinii ei.

— Nu s-a întâmplat nimic. Dar întotdeauna există suferință, Rotofeiule. Temele pentru acasă sau malaria sau să ai un iubit care locuiește departe de tine când ai lângă tine un băiat chipeș. Suferința este universală. Este singurul lucru de care se îngrijorează budiștii, creștinii și musulmanii deopotrivă.

M-am întors spre ea.

— A, deci se prea poate că ora lui Hyde să nu fie o aiureală totală.

Și cum stam amândoi într-o rână, ea a zâmbit, nasurile noastre aproape atingându-se, ochii mei sorbind-o din priviri fără să clipească, chipul ei îmbujorându-se din pricina vinului, și am deschis gura din nou, dar de data asta nu pentru a vorbi, iar ea a întins mâna și mi-a pus un deget peste buze, spunând:

— Șșș. Șșș. Nu strica momentul.

Cu cincizeci și una de zile înainte

A doua zi dimineață, n-am auzit ciocănitul în ușă, dacă a existat așa ceva. Am auzit doar:

— TREZIREA! Știi cât e ceasul?

M-am uitat la ceas și am mormăit somnoros:

— E șapte treizeci și șase.

— Nu, Rotofeiule. E ora să petrecem! Mai avem doar șapte zile până se întorc ceilalți. O, Doamne, nici nu pot să-ți spun ce fericită sunt că ești aici. Anul trecut, de Ziua Recunoștinței, mi-am petrecut vremea construind o lumânare uriașă, folosind ceara de la toate lumânărelele pe care le aveam. Doamne, ce plictisitor a fost! Am numărat toate plăcile tavanului fals. Șaizeci și șapte pe

verticală, optzeci și patru pe orizontală. Ce chin! O adevărată tortură.

— Sunt foarte obosit. Eu… am spus, iar ea mi-a tăiat-o.

— Bietul Rotofei. O, bietul, bietul Rotofei. Vrei să mă sui în pat cu tine să te mângâi?

— Ei bine, dacă te oferi…

— NU! SUS! ACUM!

M-a dus în spatele unei aripi de la camerele Războinicilor Săptămânali – de la 50 până la 59 –, s-a oprit în fața unei ferestre, și-a lipit palma de ea și a împins-o până ce s-a deschis pe jumătate, apoi s-a cățărat înăuntru. Am urmat-o.

— Rotofeiule, ce vezi?

Vedeam un dormitor – aceiași pereți de beton, aceleași dimensiuni, până și aceeași amplasare ca a mea. Canapeaua lor era mai drăguță și aveau o măsuță de cafea adevărată în loc de MĂSUȚA DE CAFEA. Pe perete aveau două postere. Pe unul era un teanc imens de bancnote de o sută de dolari, iar dedesubt scria PRIMUL MILION E CEL MAI GREU. Pe peretele opus, un poster cu un Ferrari roșu.

— Ăăă, văd un dormitor.

— Rotofeiule, nu te uiți cum trebuie. Când intru în camera voastră, văd doi băieți cărora le plac jocurile video. Când mă uit la camera mea, văd o fată care adoră cărțile.

S-a dus la canapea și a ridicat o sticlă de suc.

— Uită-te la asta, a spus ea, și am văzut că era pe jumătate plină cu un lichid maroniu scârbos.

Salivă cu tutun.

— Așadar, mestecă tutun. Și, în mod evident, nu sunt prea preocupați de igienă. Deci chiar crezi c-o să le pese dacă ne pișăm pe periuțele lor de dinți? În mod sigur n-o să le pese prea tare. Uite. Spune-mi ce le place acestor tipi.

— Banii, am spus, arătând spre poster.

Și-a ridicat brațele în aer, exasperată.

— *Tuturor* le plac banii, Rotofeiule. Bine, du-te în baie. Spune-mi ce vezi acolo.

Jocul acesta mă cam scotea din sărite, dar am mers în baie în timp ce ea s-a așezat pe canapeaua aceea ispititoare. La duș am găsit vreo zece sticle de șampon și balsam. În dulăpior am găsit o sticlă cilindrică cu ceva numit Rewind. Am deschis-o – gelul albastru mirosea a flori și a spirt, ca într-un salon de coafură fițos. (Sub chiuvetă am găsit un tub de vaselină atât de mare, încât probabil era folosit pentru un singur scop, dar nu voiam să mă gândesc prea mult la asta.) M-am întors înapoi în cameră și am spus entuziasmat:

— Își iubesc părul!

— *Exact!* a strigat ea. Uită-te pe patul de sus.

Pe grinda subțire de lemn a patului se afla, așezată precar, o sticlă de gel STA-WET.

— Rotofeiule, Kevin nu se *trezește* pur și simplu cu acea frizură țepoasă și ciufulită. *Lucrează* la ea. Ei își lasă produsele pentru păr aici, fiindcă mai au și *altele* acasă. Toți băieții ăștia au. Și știi de ce?

— Compensează lipsa unor penisuri mari? am întrebat eu.

— Ha ha. Nu. De-asta sunt niște măgari macho. Își iubesc părul, deoarece nu sunt suficient de inteligenți ca să iubească ceva mult mai interesant. Așa că îi lovim unde-i doare cel mai tare: la scalp.

— Biiiine, am spus, nefiind sigur cum puteai, mai exact, să faci o farsă scalpului unei persoane.

S-a ridicat, s-a dus la fereastră și s-a aplecat să iasă.

— Nu te uita la fundul meu, mi-a spus, iar eu, desigur, m-am uitat la fundul ei, care se lățea pornind din talia ei subțire.

A făcut o tumbă ușoară pe fereastra întredeschisă. Eu am ales varianta cu picioarele înainte și, odată ce-am pus picioarele pe pământ, mi-am scos și partea superioară a trupului.

— Ei bine, a spus ea, a fost o priveliște ciudată. Hai să mergem la Gaura de Fumat.

Își târșâia picioarele pentru a împroșca pământ portocaliu uscat pe drumul spre pod, părând mai mult să

schieze decât să meargă. În timp ce mergeam pe semicărarea de la pod spre Gaura de Fumat, s-a întors și s-a uitat la mine, după care s-a oprit.

— Mă întreb cum putem face rost de vopsea albastră super-puternică, a spus ea, iar apoi a ținut craca ridicată pentru mine.

Cu patruzeci și nouă de zile înainte

Două zile mai târziu – luni, prima zi oficială de vacanță – mi-am petrecut dimineața lucrând la eseul la religie, iar după-amiază m-am dus în camera Alaskăi. Citea în pat.

— Auden, a spus ea. Care au fost ultimele lui cuvinte?

— Nu știu. N-am auzit de el.

— N-ai auzit de el? Biet băiat incult. Uite, citește rândul ăsta.

M-am dus și m-am uitat unde îmi arăta cu degetul.

— Să-ți iubești aproapele prihănit/ Cu inima ta prihănită, am citit eu cu voce tare. Da. Bunicel.

— Bunicel? Desigur, și bufriedourile sunt bunicele. Sexul e destul de plăcut. Soarele e căldicel. Isuse, spune atât de multe despre dragoste și despre lucrurile prihănite – e perfectă.

— Îhî, am încuviințat eu, lipsit de entuziasm.

— Ești incurabil. Vrei să mergem la vânătoare de pornografie?

— Ha?

— Nu ne putem iubi aproapele până ce nu știm cât de prihănită îi e inima. Nu-ți plac filmele porno? s-a interesat ea zâmbind.

— Ăăă, am făcut eu.

Adevărul era că nu văzusem prea multe filme deocheate, însă ideea de a viziona așa ceva cu Alaska îmi făcea cu ochiul.

Am început cu aripa dormitoarelor de la 50 în sus și am făcut înconjurul hexagonului – ea deschidea ferestrele în timp ce eu țineam de șase.

Nu mai fusesem în aproape nicio cameră din campus. După trei luni, îi cunoșteam aproape pe toți elevii, însă de

obicei vorbeam cu foarte puțini – doar Colonelul, Alaska și Takumi, de fapt. Dar în câteva ore am ajuns să-mi cunosc colegii foarte bine.

Wilson Carbod, mijlocașul Nimicurilor de la Culver Creek, avea hemoroizi, sau, cel puțin, își ținea ascunsă crema pentru hemoroizi în sertarul de jos al biroului. Chandra Kilers, o fată drăguță, căreia îi plăcea matematica un pic prea mult și pe care Alaska o considera a fi viitoarea prietenă a Colonelului, colecționa celebrele păpuși Cabbage Patch Kids. Nu vreau să spun că le colecționase când avea cam cinci ani. Le colecționa acum – zeci de păpuși – negre, albe, hispanice, asiatice, băieți și fete, bebeluși îmbrăcați în haine de fermier și oameni de afaceri. O Războinică Săptămânală din ultimul an pe nume Holly Moser făcea autoportrete nud în cărbune, expunându-și formele rotunde în toată splendoarea.

Eram uimit de cât de mulți oameni dețineau alcool. Până și Războinicii Săptămânali, care mergeau acasă la fiecare sfârșit de săptămână, aveau bere și tărie ascunse peste tot, de la rezervoarele veceului până la coșurile cu rufe murdare.

— Doamne, aș fi putut turna pe oricine, a spus Alaska în șoaptă în timp ce desfăcea o sticlă de bere Magnum cu conținut ridicat de alcool pe care o găsise în dulapul lui Longwell Chase.

M-am întrebat atunci, de ce îi alesese pe Paul și Marya.

Alaska descoperea secretele oamenilor atât de iute încât bănuiam că mai făcuse asta înainte, însă era imposibil să fi știut de secretele lui Ruth și Margot Blowker, cele două surori gemene din clasa a noua, care erau nou-venite și păreau să socializeze și mai puțin decât o făceam eu. După ce a intrat pe geam în camera lor, Alaska a aruncat o privire de jur împrejur, după care s-a îndreptat spre raftul de cărți. Preț de o clipă s-a uitat lung la el, apoi a scos Biblia în versiunea regelui Iacob și a găsit o sticlă purpurie de vin cu suc Maui Wowie.

— Cât de inteligent, a spus ea, scoțând dopul.

A luat două guri, iar apoi a spus:

— Maui WOWIE!

— Vor ști c-ai fost aici! am strigat eu.

Ochii i s-au mărit.

— O, nu, ai dreptate, Rotofeiule! Probabil se vor duce la Vultur și-i vor spune că cineva le-a furat vinul cu suc! a spus râzând și s-a aplecat pe fereastră, aruncând sticla goală în iarbă.

Și am găsit și o mulțime de reviste porno ascunse la întâmplare între saltele și cadrele paturilor. Am descoperit că lui Hank Walsten îi mai plăcea și altceva în afară de baschet și droguri: îi plăcea revista porno *Juggs*. Dar n-am găsit un film până ce n-am ajuns în Camera 32, ocupată de doi băieți din Mississippi pe nume Joe și Marcus. Erau în grupa noastră la religie și uneori stăteau alături de mine și de Colonel la masa de prânz, dar nu îi cunoșteam prea bine.

Alaska a citit cu voce tare eticheta de pe carcasă:

— *Târfele din Madison County.* Ei bine, nu-i încântător?

Am dat fuga cu el în sala TV, am tras jaluzelele, am încuiat ușa și am urmărit filmul. Începea cu o femeie, care stătea pe un pod cu picioarele desfăcute, în timp ce un bărbat îngenunchease în fața ei, făcându-i sex oral. Presupun că n-aveau timp de discuții. Când au început s-o facă, Alaska a pornit să bombăne întruna din pricina indignării ei îndreptățite.

— Ăștia nu par a arăta că sexul ar fi o experiență plăcută și pentru femei. Fata e doar un obiect. Uite! Uită-te la aia!

N-are rost să mai spun că oricum mă uitam. O femeie se așezase în patru labe, în timp ce un bărbat îngenunchease în spatele ei. Gemea și spunea întruna „Fă-o”, și cu toate că ochii ei căprui îi trădau lipsa de interes, n-am putut să nu iau notițe în minte. *Mâinile pe umăr*, mi-am zis. *Repede, dar nu prea repede, căci o să se termine repede. Ține gâfâielile la minimum.*

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Alaska a spus:

— Doamne, Rotofeiule. Să n-o faci niciodată atât de dur. Fiindcă *doare*. Chestia asta arată ca o tortură. Și tot ce face ea e să stea locului și să accepte? Ăștia nu-s un *bărbat* și o *femeie*. Sunt un penis și un vagin. Ce e atât de erotic la filmul ăsta? Unde sunt săruturile?

— Având în vedere poziția în care se află, nu prea cred că se pot săruta, am remarcat eu.

— Asta spun și eu. E o degradare doar prin virtutea felului în care o fac. El nici măcar nu-i poate vedea fața! Rotofeiule, asta este ceea ce li se poate întâmpla femeilor. Femeia aia e fiica cuiva. Asta ne puneți voi să facem pentru bani.

— Ei bine, nu *eu*, am spus, în defensivă. Vreau să zic, nu la propriu. Eu nu produc filme porno.

— Uită-te în ochii mei și spune-mi că asta nu te excită.

N-am putut. Ea a râs.

— E în regulă, a spus ea. Sănătos. Iar apoi s-a ridicat, a oprit caseta, s-a întins pe burtă pe canapea și a murmurat ceva.

— Ce-ai spus? am întrebat-o, îndreptându-mă spre ea și punându-mi mâna pe spatele ei.

— Șșșș, a făcut ea. Dorm.

Uite-așa. De la o sută la oră la somn într-o nanosecundă. Îmi doream cu ardoare să mă întind lângă ea, s-o iau în brațe și să dorm. Nu să ne futem ca în filmele acelea. Nici măcar să facem sex. Doar să dormim împreună, în cel mai nevinovat sens al expresiei. Dar îmi lipsea curajul și ea avea prieten și era frumoasă și eu stângaci și ea era absolut fascinantă și eu eram extrem de plictisitor. Așa că m-am întors în camera mea și m-am trântit pe pat, gândindu-mă că, dacă oamenii ar fi fost ploaie, eu aș fi fost o burniță și ea ar fi fost un uragan.

Cu patruzeci și șapte de zile înainte

Miercuri dimineață m-am trezit cu nasul înfundat într-o nouă Alabama, una rece și mușcătoare. În timp ce mă îndreptam către camera Alaskăi, iarba înghețată din fața cercului dormitoarelor îmi scârțâia sub picioare. În

Florida nu prea ai parte de îngheț – iar eu țopăiam ca și când aș fi călcat în picioare un celofan cu bule. *Cranț. Cranț. Cranț.*

Alaska ținea în mână o lumânare verde aprinsă, răsturnată, picurând ceara pe un vulcan în miniatură care arăta ca un proiect de știință în mai multe culori.

— Ai grijă să nu te arzi, am spus, când flacăra începuse să se întindă spre mâna ei.

— Noaptea se lasă iute. Ziua de azi e în trecut, a spus ea, fără să-și ridice privirea.

— Stai puțin, am mai auzit asta undeva. Ce e? am întrebat-o.

Cu mâna liberă, a înșfăcat o carte și a aruncat-o spre mine. Mi-a căzut la picioare.

— O poezie, a spus ea. Edna St. Vincent Millay. Ai citit-o? Mă mir.

— A, i-am citit biografia! Totuși, n-am găsit în ea și ultimele ei cuvinte. Mi-a lăsat un gust amar. Nu-mi aduc aminte decât că a făcut mult sex.

— Știu. E eroina mea, a spus Alaska, fără nicio urmă de ironie.

Am râs, dar ea n-a observat.

— Nu ți se pare puțin ciudat că te încântă mai tare biografiile marilor scriitori decât scrierile lor?

— Nu! am exclamat eu. Doar fiindcă erau oameni interesanți nu înseamnă că vreau se le aud reflecțiile asupra nopții.

— E vorba despre depresie, prostănacule.

— Oooooo, pe bune? Păi, ce să zic, e un lucru *mirobolant*, i-am răspuns eu.

Ea a oftat.

— Bine. Poate că zăpada se așterne în iarna vrajbei mele13, dar măcar am parte de un tovăraș sarcastic. Nu vrei să iei loc?

M-am așezat lângă ea cu picioarele încrucișate, iar genunchii ni se atingeau. A scos de sub pat o cutie transparentă cu zeci de lumânări. S-a uitat la ea preț de o clipă, apoi mi-a oferit una albă și o brichetă.

Ne-am petrecut întreaga dimineață arzând lumânări – și, ei bine, din când în când aprinzând și țigări cu ajutorul flăcărilor de la lumânări, după ce am pus un prosop sub ușă. În două ore adăugaserăm vreo treizeci de centimetri în vârful vulcanului ei multicolor făcut din lumânări.

— Muntele St. Helens după o repriză la LSD, a spus ea.

La 12:30, după ce o implorasem vreme de două ore să dăm o tură până la McDonald's, Alaska a hotărât că era timpul să luăm prânzul. În timp ce ne îndreptam către parcarea elevilor, am văzut o mașină ciudată. O mașină mică și verde. Una hatchback. *Am mai văzut mașina asta*, am gândit eu. *Unde oare am mai văzut-o?* O portieră s-a deschis, iar din mașină a sărit Colonelul, care a venit într-un suflet spre noi.

În loc să zică ceva gen, nu știu, „salut" sau altceva, Colonelul a început așa:

— Mi s-au dat instrucțiuni să vă invit la *Chez* Martín pentru cina de Ziua Recunoștinței.

Alaska mi-a șoptit la ureche, după care am râs și am spus:

— Mi s-au dat instrucțiuni să accept invitația ta.

Așa că am mers până la Vultur, i-am spus că ne ducem să mâncăm curcan făcut în rulotă și am gonit cu hatchbackul.

Colonelul ne-a explicat totul în călătoria de două ore către sud. Am fost înghesuit în spate, deoarece Alaska se abonase la locul din față. De obicei ea conducea, dar când n-o făcea, era specialistă în a revendica locul din dreapta. Mama Colonelului auzise că noi doi rămăseserăm în campus și nu putea suporta ideea de a ne lăsa fără familie de Ziua Recunoștinței. Colonelul nu părea prea fericit în legătură cu asta:

— O să trebuiască să dorm în cort, a spus el, iar eu am râs.

Deși s-a dovedit că el chiar trebuia să doarmă într-un cort, o construcție drăguță, verde, pentru patru persoane, în formă de jumătate de ou, dar tot un cort. Mama

Colonelului locuia într-o rulotă, ca acelea pe care de obicei le vezi atașate unei camionete mari, numai că aceasta era veche, se cam destrăma pe alocuri și probabil că nu putea fi legată de o camionetă fără să se dezintegreze. Nu era o rulotă prea mare. Eu de-abia puteam sta în picioare fără să ating tavanul. Acum înțelegeam de ce Colonelul era pitic – nu-și putea permite să fie mai înalt. Întreaga suprafață era doar o cameră lungă, cu un pat matrimonial în față, o chicinetă și un mic living în spate, cu un televizor și o baie mică – atât de mică încât, dacă voiai să faci un duș, trebuia să te așezi pe toaletă.

— Nu-i mult, ne-a spus mama Colonelului („Mă cheamă Dolores, nu domnișoara Martin"). Da' v-oi da un curcan de mărimea bucătăriei, a adăuat ea râzând.

Colonelul ne-a scos repede din rulotă după micul tur și ne-am plimbat prin cartier, un șir de rulote și case pe roți parcate pe drumuri neasfaltate.

— Ei bine, acum înțelegeți de ce îi urăsc pe bogătani.

Și chiar înțelegeam. Nu prea puteam înțelege cum de Colonelul crescuse într-un loc așa mic. Întreaga rulotă era mai mică decât dormitorul nostru. Nu știam ce să-i spun, cum să-l fac să se simtă mai puțin stânjenit.

— Îmi pare rău dacă vă simțiți prost, a spus el. Știu că probabil e ceva străin pentru voi.

— Nu și pentru mine, a intervenit Alaska pe un ton pițigăiat.

— Ei bine, tu nu locuiești într-o rulotă, i-a spus el.

— Sărăcia e sărăcie.

— Bănuiesc c-așa e, a spus Colonelul.

Alaska s-a hotărât s-o ajute pe Dolores cu cina. Ne-a spus că era un lucru sexist să lași gătitul pe seama femeilor, dar era mai bine să ai mâncare bună sexistă decât mâncare proastă preparată de băieți. Așa că eu și Colonelul ne-am așezat pe canapeaua extensibilă din living, jucându-ne la consolă și vorbind despre școală.

— Mi-am terminat eseul la religie. Dar o să trebuiască să-l transcriu la calculatorul tău când ne întoarcem. Cred că sunt pregătit pentru examenele finale,

ceea ce e un lucru bun, de vreme ce avem o să-far de nuit-plă.

— Mama ta nu știe limbajul copiilor? am spus eu zâmbind.

— Nu dacă vorbesc repede. Isuse, taci!

Mâncărurile – bame prăjite, porumb fiert și friptură, care era atât de fragedă încât cădea de pe furculița de plastic – m-au convins că Dolores era o bucătăreasă și mai bună decât Maureen. Bamele făcute la Culver Creek erau mai crocante și aveau mai puțină grăsime. De asemenea, Dolores era cea mai amuzantă mamă pe care o întâlnisem vreodată. Când Alaska a întrebat-o unde lucra, ea a zâmbit și a spus:

— Sunt engeneră cul’nară. Pent’ voi, asta înseamnă bucătăreasă la Waffle House.

— Cel mai bun Waffle House din Alabama.

Colonelul a zâmbit, iar în acel moment mi-am dat seama că el nu era rușinat deloc de mama lui. Pur și simplu se temea că noi aveam să ne purtăm precum snobii de la școala cu internat. Până să-l văd alături de mama lui, întotdeauna mă gândisem că fazele Colonelului cu îi-urăsc-pe-bogătani erau puțin cam prea exagerate. Era același Colonel, dar într-un context cu totul diferit. Asta m-a făcut să sper că într-o zi aveam să-i întâlnesc și pe părinții Alaskăi.

Dolores a insistat ca eu și Alaska să împărțim patul, iar ea s-a culcat pe canapeaua extensibilă, în timp ce Colonelul se afla în cort. M-am îngrijorat că avea să-i fie frig, dar, ca să fiu sincer, nu aveam de gând să renunț la dormitul alături de Alaska. Aveam pături separate și erau nu mai puțin de trei straturi de materiale între noi, dar posibilitățile m-au ținut treaz jumătate de noapte.

Cu patruzeci și șase de zile înainte

Cea mai bună mâncare de Ziua Recunoștinței de care avusesem parte vreodată. Fără sos nașpa de merișoare. Doar bucăți mari de carne suculentă, porumb, păstăi de fasole verde în suficientă untură cât să le facă să pară că nu fac bine la sănătate, chifle cu sos, plăcintă de dovleac

ca desert și un pahar de vin roșu pentru fiecare dintre noi.

— Cred, a spus Dolores, că trebe să bem vin alb cu curcanu’, da’… acuma nuș’ despre voi… da’ eu cred că nu dau doi bani pe rahaturile astea.

Am râs și ne-am băut vinul, iar după masă am spus pe rând pentru ce eram recunoscători. Părinții mei întotdeauna făceau asta înainte de masă și îi dădeam bice cu toții, ca să ajungem cât mai repede la mâncare. Așa că noi patru ne-am așezat în jurul mesei și ne-am împărtășit motivele de recunoștință. Eu m-am declarat recunoscător pentru mâncarea bună, pentru compania plăcută și pentru faptul că am avut o casă de Ziua Recunoștinței.

— Măcar o rulotă, a glumit Dolores.

— Bine, e rândul meu, a spus Alaska. Sunt recunoscătoare pentru că tocmai am avut parte de cea mai bună Zi a Recunoștinței din ultimii zece ani.

Apoi, Colonelul a spus:

— Eu sunt recunoscător pentru tine, mamă.

Iar Dolores a râs și a spus:

— Cânele ăla n-o să vâneze, băiete.

Nu știam exact ce anume însemna expresia aceea, dar, aparent, însemna „Nu se acceptă”, întrucât Colonelul și-a extins lista pentru a spune că era recunoscător să fie „cea mai inteligentă ființă umană din acest parc cu rulote”, iar Dolores a râs și a spus:

— Acceptabil.

Și Dolores? Ea era recunoscătoare că îi dăduseră drumul la telefon, că băiatul ei era acasă, că Alaska o ajutase la gătit și că eu îl împiedicasem pe Colonel s-o încurce, că avea un loc de muncă stabil și colegi de treabă, că avea un acoperiș deasupra capului și un băiat care o iubea.

Am stat pe bancheta din spate a hatchbackului tot drumul până acasă – așa o consideram acum: casă – și am adormit legănat de cântecul monoton al șoselei.

Cu patruzeci și patru de zile înainte

— Întreaga strategie de afaceri a magazinului Coosa Liquors se bazează pe vânzarea de țigări minorilor și

alcool adulților.

Alaska se uita la mine destul de frecvent în timp ce conducea – lucru deconcertant, mai ales că mergeam pe o șosea îngustă și abruptă, la sud de școală, îndreptându-ne către mai sus-menționatul Coosa Liquors. Era sâmbătă, ultima noastră zi de vacanță.

— Ceea ce e minunat, dacă nu ai nevoie decât de țigări. Dar noi avem nevoie de alcool. Iar ei cer buletinul pentru alcool. Iar al meu e varză. Dar am să mă descurc prin flirt.

Brusc, a cotit la stânga fără să semnalizeze, intrând pe un drum care cobora abrupt pe un deal cu câmpuri de-o parte și de alta, iar ea a strâns volanul bine în timp ce accelera și a așteptat până în ultimul moment să frâneze, fix înainte să ajungem la poalele dealului. Acolo se afla o benzinărie cu placaje din lemn metalizat, care nu mai vindea de mult benzină și care avea o firmă ștearsă pe acoperiș: COOSA LIQUORS: NOI ÎȚI ALIMENTĂM NEVOILE SPIRITUALE.

Alaska a intrat singură și, cinci minute mai târziu, a ieșit pe ușă ducând două pungi de hârtie pline cu mărfuri de contrabandă: trei cartușe de țigări, cinci sticle de vin și una de votcă pentru Colonel. Pe drumul de întoarcere, Alaska a spus:

— Îți plac glumele cu cioc-cioc?

— Glumele cu cioc-cioc? am întrebat-o. Vrei să zici, „Cioc cioc…”

— Cine e? a întrebat Alaska.

— Cineva, cu halva.

— He? Ha? Ha?

— Ce ești tu, ciocănitoarea Woody? am încheiat eu gluma.

Patetic.

— A fost genială! a spus Alaska. Am și eu una. Începe tu.

— Bine. Cioc cioc.

— Cine e?

M-am uitat lung la ea. Un minut mai târziu, m-am

prins și am râs.

— Mama mi-a spus gluma asta când aveam șase ani. Încă mi se pare amuzantă.

Așadar, n-aș fi putut fi mai surprins când a venit la mine în cameră plângând, în timp ce eu făceam ultimele retușuri la eseul de la engleză. S-a așezat pe canapea și fiecare respirație pe care o scotea era ceva între un scâncet și un țipăt.

— Îmi pare rău, a spus ea gâfâind.

Avea muci în barbă.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat-o.

A luat un șervețel de pe MĂSUȚA DE CAFEA și și-a șters fața.

— Nu înțeleg…, a început ea, iar apoi un hohot de plâns a străbătut-o ca un tsunami, bocetul ei fiind atât de puternic și de copilăros încât m-am speriat de-a binelea, așa că m-am ridicat, m-am așezat lângă ea și mi-am petrecut un braț în jurul ei.

Ea s-a întors, împingându-și capul în buretele canapelei.

— Nu înțeleg de ce trebuie să distrug totul, a spus ea.

— Cum a fost cu Marya? Poate că erai doar speriată.

— Asta nu e o scuză bună! a strigat ea. „Speriată” e scuza pe care o folosește mereu toată lumea!

Nu știam cine era „toată lumea” sau când a fost acel „mereu” și, oricât îmi doream să-i înțeleg ambiguitățile, misterele astea începeau să mă calce pe nervi.

— De ce te supără asta *acum*?

— Nu e doar asta. E vorba de tot. Dar i-am spus Colonelului în mașină.

A fornăit, dar se părea că terminase cu hohotele de plâns.

— Când tu dormeai în spate. Și a spus că n-o să mă mai scape niciodată din ochi în timpul farselor. Că nu mai are încredere să mă lase singură. Și nu-l condamn. Nici măcar eu n-am încredere în mine.

— Ai avut curaj să-i spui asta, am zis eu.

— Am curaj, doar că nu atunci când trebuie. Vrei să… ăăă…

S-a ridicat în capul oaselor și s-a apropiat de mine, iar eu mi-am ridicat brațul când ea s-a prăbușit pe pieptul meu costeliv și a început să plângă. Îmi părea rău pentru ea, dar și-o făcuse cu mâna ei. N-o *obligase* nimeni să toarne.

— Nu vreau să te supăr, dar poate c-ar trebui să ne spui tuturor de ce ai turnat-o pe Marya. Ți-era teamă că urma să fii trimisă acasă sau ceva de genul?

S-a dezlipit de mine și mi-a aruncat o Privire a Osândei de care Vulturul ar fi fost mândru, iar eu am avut senzația că mă ura sau că-mi ura întrebarea sau ambele variante, apoi și-a întors privirea spre fereastră, către terenul de fotbal, și a spus:

— Nu am nicio casă.

— Ei bine, *ai* o familie, am dat-o eu la întors.

Îmi vorbise chiar în dimineața aia despre mama ei. Cum putea o fată care spusese acea glumă în urmă cu trei ore să verse șuvoaie de lacrimi acum?

— Nu încerc să fiu speriată, știi. Dar stric tot în jurul meu. O dau în bară mereu.

— Bine, i-am spus. E-n regulă.

Nici măcar nu mai știam despre ce vorbea. O ținea numai în aluzii vagi.

— Rotofeiule, tu nu știi pe cine iubești? O iubești pe fata care te face să râzi și îți arată filme porno și bea vin cu tine. N-o iubești pe scorpia nebună și ursuză.

Și, ca să fiu sincer, în acea afirmație exista un sâmbure de adevăr.

Crăciunul

În vacanța de Crăciun ne-am dus cu toții acasă – până și „Alaska cea care pretindea că n-are casă”.

Eu am primit un ceas drăguț și un portofel nou – „cadouri de adult”, le numise tata. Însă în acele două săptămâni n-am făcut mare lucru, ci mai mult am învățat. Vacanța de Crăciun nu era o vacanță propriu-zisă, având în vedere că era ultima noastră șansă să învățăm pentru

examene, care începeau a doua zi după ce ne întorceam în campus. M-am concentrat mai mult pe algebră și biologie, cele două materii care îmi amenințau cel mai tare obiectivul de a obține un GPA14. Mi-aș dori să pot spune că entuziasmul se datora setei mele de studiu, dar, de fapt, se datora dorinței de a intra la un colegiu bun.

Așa că mi-am petrecut aproape toată vacanța învățând matematică și memorând vocabularul franțuzesc, așa cum făcusem și înainte să merg la Culver Creek. Sincer, cele două săptămâni acasă au fost ca și când m-aș fi întors în timp, înainte de Culver Creek, singura diferență fiind părinții mei, care erau mai sentimentali. Au vorbit foarte puțin despre călătoria lor la Londra. Cred că se simțeau vinovați. E o chestie ciudată în legătură cu părinții. Chiar dacă eu am rămas de Ziua Recunoștinței la Culver Creek fiindcă așa am vrut, părinții mei tot se simțeau vinovați. E plăcut să ai oameni care se simt vinovați pentru tine, cu toate că m-aș fi lipsit de plânsetele mamei la fiecare cină în familie. Spunea întruna „Sunt o mamă rea”, iar eu și tata săream imediat și ziceam „Nu, nu ești”.

Chiar și tata, care e genul afectuos, fără a fi *sentimental*, a spus la un moment dat, în timp ce ne uitam la *Familia Simpson*, că îi fusese dor de mine. Iar eu i-am spus că și mie îmi fusese dor de el, ceea ce era adevărat. Într-un fel. Sunt niște oameni de treabă. Am mers la filme, am jucat cărți, le-am spus poveștile pe care le puteam spune fără să îi înspăimânt, iar ei au ascultat. Tata, care era agent imobiliar, dar care citea mai multe cărți decât oricare altă persoană pe care o cunoșteam, a vorbit cu mine despre cărțile pe care le studiam la ora de engleză, iar mama a insistat să stau cu ea la bucătărie și să învăț cum să gătesc mâncăruri simple – macaroane, omletă –, acum că locuiam „pe cont propriu”. Nu conta faptul că nu aveam (și nici nu-mi doream) o bucătărie. Nu conta faptul că nu-mi plăceau ouăle *sau* macaroanele cu brânză. Oricum, în ultima zi a anului învățasem deja să le fac.

Au plâns amândoi când am plecat, mama explicându-

mi că era sindromul cuibului gol, că erau atât de mândri de mine, că mă iubeau atât de mult. Auzind asta, mi s-a pus un nod în gât și nu mi-a mai păsat de Ziua Recunoștinței. Aveam o familie.

Cu opt zile înainte

În prima zi de după vacanța de Crăciun, Alaska a intrat la noi în cameră și s-a așezat pe canapea, lângă Colonel. Colonelul muncea din greu, doborând un record de viteză pe PlayStation.

Nu ne-a spus că îi fusese dor de noi sau că era fericită să ne vadă. Pur și simplu a aruncat o privire spre canapea și a spus:

— Vouă chiar vă trebuie o canapea nouă.

— Te rog să nu mi te adresezi când sunt în cursă, a spus Colonelul. Doamne! Oare Jeff Gordon15 trebuie să suporte rahaturi de-astea?

— Mi-a venit o idee, a spus ea. E minunată. Avem nevoie de o pre-farsă care să coincidă cu atacul asupra lui Kevin și al lingăilor lui.

Eu stăteam pe pat, citind din manual pentru examenul de a doua zi la Istoria Americii.

— O pre-farsă? am întrebat eu.

— O farsă creată pentru a da directorului un fals sentiment de securitate, a răspuns Colonelul, enervat că i se distrăgea atenția. După pre-farsă, Vulturul va crede că cei din clasa a unșpea și-au făcut farsa și nu se va mai aștepta la ea când va sosi cu adevărat.

În fiecare an, cei din clasele a unsprezecea și a douăsprezecea făceau la un moment dat o farsă – de obicei o chestie jalnică, cum ar fi artificii în cercul dormitoarelor la cinci dimineață într-o zi de duminică.

— Există întotdeauna o pre-farsă? am întrebat eu.

— Nu, netotule, a spus Colonelul. Dacă ar exista mereu o pre-farsă, atunci Vulturul s-ar *aștepta* la două farse. Ultima oară când a fost folosită o pre-farsă – hmm. A, da, în 1987. Când pre-farsa a fost o pană de curent în campus, iar apoi adevărata farsă a constat în introducerea a vreo cinci sute de greieri vii în țevile de încălzire din

sălile de clasă. Uneori încă îi poți auzi cântând.

— Capacitatea ta de memorare e *atât* de impresionantă, am spus eu.

— Voi doi sunteți ca un cuplu de bătrânei, a spus Alaska zâmbind. Într-o manieră care-ți dă fiori.

— Nu știi nici măcar jumătate din ceea ce se petrece aici, a spus Colonelul. Ar trebui să-l vezi pe puștiul ăsta încercând să se bage în patul meu în toiul nopții.

— Hei!

— Să trecem la ale noastre! a spus Alaska. Pre-farsa. Sfârșitul ăsta de săptămână, fiindcă e lună nouă. Ne ascundem în hambar. Eu, tu, Colonelul, Takumi și, ca un cadou special pentru tine, Rotofeiule, Lara Buterskaya.

— Lara Buterskaya pe care am vomat?

— E doar timidă. Încă te place, a râs Alaska. Vomatul te-a făcut să pari atât de… vulnerabil.

— Sâni foarte obraznici, a spus Colonelul. Pe Takumi îl aduci pentru mine?

— Trebuie să rămâi celibatar o vreme.

— Cam așa e, a spus Colonelul.

— Mai petrece-ți câteva luni jucându-te pe consolă. Acea coordonare mână-ochi îți va fi de ajutor când vei ajunge la al treilea nivel16.

— Doamne, n-am mai auzit de sistemul nivelurilor de atâta timp încât cred c-am și uitat de cel de-al treilea nivel, i-a răspuns Colonelul. Mi-aș da ochii peste cap, dar nu-mi permit să-mi iau ochii din ecran.

— Franțuzește, pipăit, frecat, futut. E ca și când ai fi sărit peste clasa a treia, a spus Alaska.

— Chiar am *sărit* peste clasa a treia, i-a răspuns Colonelul.

— Așadar, am spus eu, care va fi pre-farsa noastră?

— Eu și Colonelul o să punem la cale asta. Nu e nevoie să-ți facem și ție probleme – nu încă.

— Ah. Bine. Ăăă, atunci mă duc să fumez.

Am plecat. Desigur, nu era pentru prima dată când Alaska mă scosese din schemă, dar după ce fuseserăm împreună atât de mult în vacanța de Ziua Recunoștinței,

părea ridicol să plănuiască o farsă împreună cu Chip, dar fără mine. Cine avea tricourile îmbibate de lacrimile ei? Eu. Cine o ascultase citind Vonnegut? Eu. Cine căzuse pradă celei mai proaste glume cu „cioc cioc” din lume? Eu. Am luat-o către Sunny Konvenience Kiosk de vizavi și m-am așezat să fumez. Asta nu mi se mai întâmplase niciodată în Florida, această neliniște de licean despre cine pe cine place mai mult, și mă uram fiindcă permiteam să mi se întâmple acum. *Nu* trebuie *să-ți pese de ea*, mi-am spus în sinea mea. *Dă-o naibii.*

Cu patru zile înainte

Colonelul nu-mi spusese niciun cuvânt legat de farsă, doar că aveau s-o numească Noaptea din Hambar și că, atunci când îmi făceam bagajul, trebuia să iau lucruri pentru două zile.

Zilele de luni, marți și miercuri au fost un chin. Colonelul era tot timpul cu Alaska, iar eu nu eram invitat. Așa că mi-am petrecut o mulțime de timp învățând pentru examene, lucru care mi-a ridicat considerabil GPA-ul. Și mi-am terminat în sfârșit și eseul la religie.

Răspunsul meu la întrebare era simplu și la obiect. Cei mai mulți creștini și musulmani cred în rai și iad, cu toate că în ambele religii există multe dezbateri asupra a ce anume te va trimite într-una dintre cele două vieți de apoi. Budiștii sunt ceva mai complicați – în mare parte din pricina doctrinei *anatta* a lui Buddha, care spune că oamenii nu au suflete eterne. În loc de asta, poartă în ei un fascicul de energie, iar acel fascicul de energie este tranzitoriu, migrând de la un corp la altul, reîncarnându-se fără încetare până ce într-un sfârșit ajunge la iluminare.

Nu mi-a plăcut niciodată să scriu paragrafele de concluzii din eseuri – unde repeți ceea ce tocmai ai spus, folosind expresii de genul *În concluzie* sau *Pentru a încheia.* N-am făcut asta – în schimb, am vorbit despre motivul pentru care consideram asta a fi o întrebare importantă. Oamenii, am gândit eu, își doreau siguranță. Ei nu puteau suporta gândul că moartea era precum o gaură neagră, că cei dragi ar putea să nu mai existe și nici

măcar nu-și puteau *imagina* că ei înșiși nu vor mai exista. Într-un final, am conchis că oamenii credeau într-o viață de apoi întrucât nu puteau îndura să nu creadă.

Cu trei zile înainte

Vineri, după un examen la algebră încununat de un succes peste așteptări și care a pus punct primei mele serii de examene finale de la Culver Creek, mi-am împachetat hainele („Alege ceva în stilul chic newyorkez”, m-a sfătuit Colonelul. „Negru. Simplu. Comod, dar călduros.”) și sacul de dormit într-un rucsac, l-am luat pe Takumi din camera lui și ne-am îndreptat către casa Vulturului. Vulturul purta singura lui ținută și mă întrebam dacă avea treizeci de cămăși albe identice și treizeci de cravate negre identice în dulapul lui. Mi l-am imaginat trezindu-se dimineața, uitându-se în dulap și gândind: *Hmm... hmm... ce-ai zice de o cămașă albă și o cravată neagră?* Ăsta era un tip care chiar avea nevoie de o soție.

***

— Îi iau pe Takumi și pe Miles acasă la New Hope cu mine în acest sfârșit de săptămână, i-a spus Colonelul.

— Lui Miles i-a plăcut atât de mult în New Hope? m-a întrebat Vulturul.

— Iii-haa! Om avea un hoedown17 în parcu’ de rulote! a spus Colonelul.

Vorbea cu accent sudist atunci când voia, cu toate că, la fel ca cei mai mulți elevi de la Culver Creek, nu vorbea așa de obicei.

— Stai puțin să o sun pe mama ta, i-a spus Vulturul Colonelului.

Takumi s-a uitat la mine cu o panică prost mascată și am simțit prânzul – pui prăjit – ridicându-mi-se în stomac. Dar Colonelul a zâmbit impasibil.

— Desigur.

— Chip și Miles și Takumi vor fi acasă la dumneavoastră la acest sfârșit de săptămână?... Da, doamnă... Ha!... Bine. La revedere.

Vulturul s-a uitat la Colonel:

— Mama ta este o femeie încântătoare, a spus el

zâmbind.

— Mie-mi spuneți? a zis el zâmbind. Ne vedem duminică.

În timp ce ne îndreptam către parcarea sălii de gimnastică, Colonelul a spus:

— Am sunat-o ieri și i-am spus să mă acopere, iar ea nici măcar n-a întrebat de ce. Pur și simplu a spus: „Fiule, am încredere în tine” și, al naibii să fiu, chiar are.

Odată ce ne-am îndepărtat suficient de casa Vulturului, am cotit la dreapta înspre pădure.

Am mers pe drumul neasfaltat, peste pod și către hambarul școlii, o clădire dărăpănată care semăna mai mult cu o cabană de mult abandondată decât cu un hambar. Mai depozitau și-acum fân aici, cu toate că nu știam de ce. Nu era ca și când aveam ore de echitație sau ceva de genul. Eu, Colonelul și Takumi am ajuns primii acolo, așezându-ne sacii de dormit pe cei mai moi baloți de fân. Era 18:30.

Alaska a apărut la scurt timp după, spunându-i Vulturului că își petrecea sfârșitul de săptămână cu Jake. Vulturul n-a verificat povestea, întrucât Alaska își petrecea acolo măcar un weekend pe lună, iar el știa că părinților ei nu le păsa. Lara a sosit cu o jumătate de oră mai târziu. Îi spusese Vulturului că se ducea în Atlanta să se vadă cu o veche prietenă din România. Vulturul îi sunase pe părinții Larei să se asigure că știau că ea își petrecea sfârșitul de săptămână în afara campusului, iar lor nu le-a păsat.

— Au încredere în mine, a spus ea zâmbind.

— Uneori nu pari a avea accent, am spus eu, ceea ce era un comentariu cam stupid, dar cu mult mai bine decât să vomit pe ea.

— Nu fac decât să lungesc i-urile moi.

— Nu există i-uri moi în rusă? am întrebat eu.

— În română, m-a corectat ea.

S-a dovedit că româna era o limbă. Cine ar fi știut? Coeficientul meu de sensibilitate culturală trebuia să crească bine, dacă voiam ca la un moment dat în viitorul apropiat să-mi împart sacul de dormit cu Lara.

Toată lumea stătea pe sacii de dormit, iar Alaska fuma, ignorând cu desăvârșire riscul considerabil de incediu, când Colonelul a scos o bucată de hârtie scrisă la calculator și a început să citească din ea.

— Scopul festivităților din această seară este să dovedim odată pentru totdeauna că suntem făcuți pentru farse, întocmai precum Războinicii Săptămânali sunt făcuți s-o frece. Dar, de asemenea, vom avea șansa de a-i face Vulturului viața neplăcută, lucru care e întotdeauna o plăcere bine-venită. Așadar, a spus el, oprindu-se ca și când ar fi așteptat sunetul tobelor, în seara asta ducem o bătălie pe trei fronturi. Frontul Întâi: Pre-farsa – vom aprinde un foc chiar sub nasul Vulturului. Frontul al Doilea: Operațiunea Chelie – unde Lara se va afla singură într-o misiune de răzbunare atât de crudă și de elegantă încât nu putea să fie născocită decât, ei bine, de mine.

— Hei! l-a întrerupt Alaska. A fost ideea *mea*.

— OK, bine. A fost ideea Alaskăi, a spus el râzând. Și, în cele din urmă, Frontul al Treilea: Rapoartele de activitate – vom intra în rețeaua de calculatoare a școlii și vom folosi catalogul lor electronic pentru a trimite scrisori către familiile lui Kevin și ale celorlalți, în care vom spune că sunt pe cale să pice la câteva materii.

— Clar, vom fi exmatriculați, am spus eu.

— Sper că nu l-ați adus pe puștiul asiatic cu gândul că e un geniu într-ale calculatoarelor. Deoarece nu sunt, a spus Takumi.

— Nu vom fi exmatriculați, iar geniul într-ale calculatoarelor *sunt eu*. Voi ceilalți oferiți forța brută și factori de diversiune. Nu vom fi exmatriculați nici măcar dacă vom fi prinși, deoarece lista nu include infracțiuni pedepsite cu exmatricularea – ei bine, excepție făcând cele cinci sticle de Dealul Căpșunilor din ghiozdanul Alaskăi, iar acelea vor fi bine ascunse. Noi pur și simplu vom crea puțin haos.

Planul ne-a fost expus și nu lăsa loc pentru erori. Colonelul se baza atât de mult pe sincronizarea perfectă, încât, dacă unul dintre noi o dădea în bară câtuși de puțin,

avea să se aleagă praful de întregul plan.

Printase itinerarii individuale pentru fiecare dintre noi, incluzând și un program la secundă. Cu ceasurile sincronizate, cu hainele negre, cu ghiozdanele în spate, cu respirația vizibilă în aerul rece, cu mințile pline de detalii minuțioase ale planului, cu inimile galopând, am ieșit împreună din hambar în jurul orei șapte, după ce se întunecase complet. Mergeam în șir, foarte încrezători, și nu mă simțisem niciodată atât de cool. Marele Necunoscut ne stătea dinainte, iar noi eram invincibili. Poate că planul avea câteva hibe, însă noi nu aveam.

După cinci minute, ne-am despărțit pentru a ajunge la destinațiile noastre. Eu eram cu Takumi. Noi trebuia să creăm o diversiune.

— Noi suntem afurisiții de pușcași marini, a spus el.

— Primii care luptă. Primii care mor, am încuviințat eu agitat.

— La naiba, așa e.

S-a oprit și și-a deschis ghizodanul.

— Nu aici, frate, am spus. Trebuie să mergem acasă la Vultur.

— Știu. Știu. Doar… stai puțin.

A scos o bentiță groasă. Era maro, cu un cap de vulpe de pluș în față. Și-a pus-o pe cap.

Am izbucnit în râs.

— Ce naiba e aia?

— E căciula mea cu vulpe.

— Căciula ta cu vulpe?

— Da, Rotofeiule. *Căciula mea cu vulpe.*

— De ce porți *căciula ta cu vulpe*? l-am întrebat.

— Fiindcă nimeni nu o poate prinde pe vulpea șmecheră.

Două minute mai târziu, ne-am pitit pe după copacii care se aflau la cincisprezece metri de ușa din spate a Vulturului. Inima îmi bătea ca o tobă.

— Treizeci de secunde, a șoptit Takumi, iar eu am simțit aceeași agitație înspăimântată pe care o simțisem și în prima seară alături de Alaska, atunci când m-a luat de

mână și mi-a șoptit *fugi fugi fugi fugi fugi.* Dar am stat cuminte.

Mi-am zis: *nu suntem suficient de aproape.*

Mi-am zis: *n-o să audă.*

Mi-am zis: *o să audă și va ieși atât de repede, încât nu vom avea nicio șansă.*

Mi-am zis: *douăzeci de secunde.*

Respiram adânc și iute.

— Hei, Rotofeiule, a șoptit Takumi, poți să faci asta, omule. Trebuie doar să fugim.

— Corect.

Doar să fugim. Genunchii mei sunt buni. Plămânii îmi sunt sănătoși. Nu trebuie decât să fug.

— Cinci, a spus el. Patru. Trei. Doi. Unu. Aprinde. Aprinde. Aprinde.

S-a aprins cu un sfârâit care mi-a adus aminte de fiecare Patru Iulie sărbătorit cu familia mea. Am rămas nemișcați preț de o nanosecundă, privind fitilul, asigurându-ne că era aprins. *Și acum*, am gândit eu. *Acum. Fugi, fugi, fugi, fugi, fugi.* Dar corpul meu nu s-a urnit până ce nu l-am auzit pe Takumi șoptindu-mi imperios:

— Hai, hai, hai, băga-mi-aș, hai.

***

Și am plecat.

Trei secunde mai târziu, s-au auzit o mulțime de pocnituri. Mie mi-au amintit de rafalele de mitralieră din Decapitation, doar că mai puternice. Făcuserăm deja vreo douăzeci de pași și credeam că timpanele aveau să-mi explodeze.

Am gândit: *ei bine, în mod sigur o să audă.*

Am trecut peste terenul de fotbal și am intrat în pădure, urcând dealul în fugă și având doar un vag simț al direcției. Pe întuneric, ramurile căzute și pietrele acoperite de mușchi apăreau în ultima secundă posibil și alunecam și cădeam în mod repetat și mă îngrijoram că Vulturul avea să ne prindă, dar eu continuam să mă ridic și să fug alături de Takumi, departe de sălile de clasă și de cercul dormitoarelor. Fugeam de parcă aveam papuci de aur. Eu

fugeam de parcă eram un ghepard – ei bine, un ghepard care fuma prea mult. Iar apoi, după fix un minut de alergare, Takumi s-a oprit și și-a deschis ghizodanul.

Era rândul meu să număr invers. Am privit ceasul. Îngrozit. Până acum sigur ieșise. Sigur fugea. Mă întrebam dacă era iute. Era bătrân, însă în mod clar avea să fie enervat la culme.

— Cinci, patru, trei, doi, unu.

Sfârâială.

De data asta nu ne-am oprit, ci am continuat să fugim către asfințit. Gâfâind. Mă întrebam dacă puteam face asta preț de treizeci de minute. Au izbucnit exploziile în lanț.

Pocnetele s-au terminat, iar o voce a strigat:

— OPRIȚI-VĂ ÎN ACEST MOMENT!

Dar nu ne-am oprit. Opritul nu făcea parte din planul nostru.

— Sunt vulpea șmecheră, a șoptit Takumi către el însuși și către mine. Nimeni nu poate prinde vulpea.

Un minut mai târziu, mă aflam întins pe pământ. Takumi număra invers. Fitilul s-a aprins. Am luat-o din loc.

A fost un eșec. Ne pregătiserăm pentru un eșec, aducând o nouă serie de artificii. Totuși, o altă aprindere avea să-i coste pe Colonel și pe Alaska un minut. Takumi s-a pitit, a aprins fitilul și a zbughit-o. Pocnetele au început să se audă puternic. Petardele *bumbumbubuiau* în sincron cu bătăile inimii mele.

Când exploziile au sfârșit, am auzit:

— OPRIȚI-VĂ SAU CHEM POLIȚIA!

Și cu toate că vocea era la distanță, îi puteam simți Privirea Osândei asupra mea.

— Porcii nu pot opri vulpea; sunt mult prea agil, fredona Takumi în sinea lui. Pot face rime când alerg; atât sunt de abil.

Colonelul ne avertizase în legătură cu amenințările, spunându-ne să nu ne îngrijorăm. Vulturului nu-i plăcea să aducă poliția în campus. Publicitate proastă. Așa că nu ne-am oprit. Pe deasupra și pe dedesubt și prin toate tipurile de copaci și tufișuri și crengi. Am căzut. Ne-am ridicat. Am

fugit. Dacă nu ne putea urmări cu petardele, în mod clar putea urmări sunetul *rahat*-urilor noastre șoptite în timp ce ne împiedicam de buturugi și cădeam în tufișuri aspre.

Un minut. Am îngenuncheat, am aprins fitilul, am luat-o la fugă. *Zbang*.

Am luat-o înspre nord, gândindu-ne că trecuserăm de lac. Acesta era un lucru important în plan. Cu cât ne îndepărtam mai tare rămânând în campus, cu atât mai departe avea să ne urmărească Vulturul. Cu cât ne urmărea el mai departe, cu atât mai departe avea să fie de sălile de clasă, unde Colonelul și Alaska făceau ce știau ei mai bine. Iar apoi plănuiserăm să ne întoarcem către sălile de clasă și să mergem de-a lungul pârâului până ce aveam să dăm de podul către Gaura de Fumat, unde urma să ajungem din nou pe drum și să ne îndreptăm triumfători către hambar.

Dar era o problemă: făcuserăm o mică greșeală de navigație. Nu trecuserăm de lac; în schimb, stăteam în fața unui câmp și abia după aceea urma lacul. Fiind prea aproape de sălile de clasă pentru a putea fugi în altă parte în afară de malul lacului, m-am uitat la Takumi, care alerga lângă mine și care a spus:

— Aprinde una acum.

Așa că m-am lăsat pe vine, am aprins fitilul și am luat-o la fugă. Alergam printr-un luminiș acum, iar dacă Vulturul era în urma noastră, ne putea vedea. Am ajuns la colțul sudic al lacului și am început să fugim de-a lungul malului. Lacul nu era foarte mare – poate vreo patru sute de metri lungime, așa încât nu prea aveam mult de alergat. Și atunci am văzut-o.

Lebăda.

Înotând spre noi precum o lebădă posedată. În timp ce se apropia, dădea furioasă din aripi, iar apoi a apărut pe mal în fața noastră, scoțând un sunet nepământesc, combinând sunetele cele mai nasoale scoase de un iepure muribund plus sunetele cele mai nasoale ale unui bebeluș plângăcios, și, fiindcă n-aveam de ales, am ținut-o tot înainte. Am lovit lebăda cu toată puterea și am simțit-o

mușcându-mă de fund. Iar apoi alergam cu un șchiopătat evident, deoarece fundul îmi luase foc, și mă întrebam în sinea mea: *Ce naiba conține saliva de lebădă de arde atât de nasol?*

A douăzeci și treia serie de petarde a fost un eșec care ne-a costat un minut. În acel punct, îmi doream un minut. Muream. Usturimea din fesa stângă se transformase într-o durere vie ce se intensifica cu fiecare aterizare pe piciorul stâng, astfel încât alergam precum o gazelă rănită care încerca să scape de o haită de lei. Nu mai e nevoie să spun că viteza noastră scăzuse considerabil. Nu mai auziserăm strigătele Vulturului de când ajunseserăm la lac, dar nu credeam că se întorsese. Încerca să ne facă să credem c-am scăpat, dar nu avea să funcționeze. În acea seară eram invincibili.

Epuizați, ne-am oprit, rămânând cu trei petarde, și speram că îi oferiserăm suficient timp Colonelului. Am mai alergat câteva minute, până ce am dat de malul pârâului. Era atât de întuneric și de liniște în jur, încât micul șuvoi de apă părea să vuiască, dar încă puteam auzi bătăile inimilor noastre în timp ce ne prăbușeam pe pământul umed și pe pietricelele de lângă pârâu. Abia când ne-am oprit, m-am uitat la Takumi. Fața și mâinile îi erau acoperite de zgârieturi, iar bentița cu vulpe îi atârna peste urechea stângă. Privindu-mi mâinile, am observat dâre de sânge curgând din tăieturile mai adânci. Acum mi-am amintit că trecuserăm printre niște ciulini sălbatici, dar nu simțeam nicio durere.

Takumi își scotea spini din picior.

— Vulpea e a naibii de obosită, a spus el, după care a izbucnit în hohote de râs.

— Lebăda m-a mușcat de fund, i-am spus eu.

— Am văzut, a spus el cu un surâs. Sângerează?

Mi-am băgat mâna în pantaloni ca să verific. Nicio urmă de sânge, așa încât am fumat pentru a sărbători.

— Misiune îndeplinită, am spus eu.

— Amice, suntem indestructibili, pe toți dracii.

Nu ne puteam da seama unde ne aflam, având în

vedere că pârâul făcea atâtea coturi în jurul campusului, așa că am mai mers de-a lungul lui preț de vreo zece minute, dându-ne seama că mergeam aproape alergând, după care am cotit la stânga.

— Crezi că e la stânga? a întrebat Takumi.

— M-am cam rătăcit, am recunoscut eu.

— Vulpea arată către stânga. Deci, stânga.

Și, evident, vulpea ne-a adus înapoi la hambar.

— Sunteți teferi! a spus Lara când am apărut. Eram îngrijorată. L-am văzut pe Vultur ieșind din casa lui. Era îmbrăcat în pijama. Părea foarte furios.

Am spus:

— Ei bine, dacă era furios atunci, n-aș vrea să văd cum e acum.

— Ce v-a luat atât de mult? m-a întrebat ea.

— Am ocolit, a spus Takumi. În plus, Rotofeiul merge ca o băbuță cu hemoroizi, fiin'că lebăda l-a mușcat de cur. Unde-s Alaska și Colonelul?

— Nu știu, a spus Lara, iar apoi am auzit sunete de pași, bombăneli și crengi călcate în picioare.

Într-o secundă, Takumi a înșfăcat sacii de dormit și ghiozdanele și le-a ascuns în spatele baloturilor de fân. Am alergat cu toții în spatele hambarului, ieșind și ascunzându-ne în iarba înaltă până la brâu. *Ne-a urmărit până la hambar*, am gândit eu. *Am dat-o-n bară cu totul.*

Dar apoi am auzit vocea Colonelului, limpede și foarte enervată, spunând:

— Deoarece asta scurtează lista posibililor suspecți cu douăzeci și trei! De ce n-ai respectat planul? Isuse, unde-i toată lumea?

Ne-am întors în hambar, puțin rușinați din pricina reacției noastre exagerate. Colonelul s-a așezat pe un balot de fân, cu coatele pe genunchi, cu capul plecat, ținându-și palmele pe frunte. Se gândea.

— Ei bine, totuși încă n-am fost prinși. Bine, mai întâi spuneți-mi dacă vouă v-a mers bine. Lara?

— Mie mi-a mers bine.

— Poți să elaborezi, te rog?

— Am procedat conform hârtiei tale. Am stat în spatele casei Vulturului până ce l-am văzut rupând-o la fugă după Miles și Takumi, iar apoi am fugit în spatele dormitoarelor. Iar apoi am intrat pe fereastră în camera lui Kevin. Apoi am pus chestia aia în gel și-n balsam, iar apoi am făcut același lucru în camera lui Jeff și Longwell.

— Chestia aia? am întrebat eu.

— Vopsea albastră de păr numărul cinci, superputernică și nediluată, a spus Alaska. Pe care am cumpărat-o cu banii tăi de țigări. Pune-ți-o pe părul ud și n-o să se ducă decât după câteva luni.

— Le-am vopsit părul albastru?

— Ei bine, teoretic, a spus Colonelul, încă vorbind în barbă, ei vor fi cei care-și vor vopsi părul albastru. Dar, în mod evident, le-am ușurat treaba. Știu că tu și Takumi v-ați descurcat fără probleme, deoarece noi suntem aici și voi sunteți aici, așa că v-ați făcut treaba. Și vestea bună e că cei trei măgari care-au avut tupeul să ne facă nouă farse vor primi acasă rapoarte de activitate în care li se comunică faptul că vor pica la trei materii.

— Ă-ău. Și care-i vestea proastă? a întrebat Lara.

— O, haide, a spus Alaska. *Cealaltă* veste bună e că, în timp ce Colonelul a avut impresia că a auzit ceva și a fugit în pădure, eu am avut grijă ca ceilalți Războinici Săptămânali să aibă *și ei* rapoarte de activitate trimise acasă. Am printat rapoarte pentru toți, le-am pus în plicuri cu antetul școlii și apoi le-am băgat în cutia poștală.

S-a întors spre Colonel.

— Ai fost plecat mult timp, a remarcat ea. Micuțul Colonel: atât de speriat că va fi exmatriculat.

Colonelul s-a ridicat, părând foarte înalt față de noi, care ne așezaserăm.

— Asta nu este o veste bună! Asta nu făcea parte din plan! Asta înseamnă că există douăzeci și trei de oameni pe care Vulturul îi poate elimina de pe lista suspecților. Douăzeci și trei de oameni care s-ar putea să-și dea seama c-a fost mâna noastră și care ar putea să ne toarne!

— Dacă se întâmplă asta, a spus Alaska pe un ton

serios, voi lua vina asupra mea.

— Da, sigur, a spus Colonelul oftând. Așa cum ți-ai asumat vina și pentru Paul și Marya. Vei spune că, în timp ce erai în pădure aprinzând petarde, spărgeai și baza de date a școlii, printând rapoarte de activitate false pe hârtia cu atent școlii? Deoarece eu sunt foarte sigur că Vulturul n-o să înghită asta.

— Omule, relaxează-te, a spus Takumi. În primul rând, n-o să fim prinși. În al doilea rând, dac-o să fim, am să mă declar și eu vinovat, alături de Alaska. Tu ai mai multe de pierdut decât noi.

Colonelul a încuviințat. Era un fapt incontestabil: dacă ar fi fost exmatriculat de la Culver Creek, asta ar fi însemnat să-și ia adio de la bursă pentru a putea merge la o școală bună.

Știind că nimic nu avea să-l înveselească pe Colonel mai mult decât recunoașterea istețimii lui, am spus:

— Cum ai spart rețeaua?

— Am intrat pe fereastra de la biroul lui Hyde, am pornit calculatorul și am tastat parola, a spus el zâmbind.

— Ai ghicit-o?

— Nu. Joi am fost în biroul lui și l-am rugat să-mi printeze o copie după lista lui cu lecturile recomandate. Iar apoi l-am văzut tastându-și parola: *J3ckylnhyd3*.

— Ei bine, la naiba, a spus Takumi. Aș fi putut să fac și eu asta.

— Sigur, dar apoi n-ai mai fi avut șansa să porți pălăria aia sexy, a spus Colonelul râzând.

Takumi și-a scos bentița și a pus-o în ghizodan.

— Kevin o s-o ia razna când o să-și vadă părul, am spus eu.

— Da, ei bine, eu am luat-o razna când mi-am văzut biblioteca inundată. Kevin e o păpușă gonflabilă, a spus Alaska. Noi sângerăm dacă ne înțepi. El pocnește.

— Așa e, a spus Takumi. Tipu’ ăla e un dobitoc. La urma urmei, aproape c-a încercat să te omoare.

— Mda, cred că da, am încuviințat eu.

— Aici există o mulțime de oameni de teapa lui, a

continuat Alaska, încă enervată. Știți? Afurisiți de copii de bani gata ca niște păpuși gonflabile.

Deși Kevin încercase oarecum să mă omoare și toate alea, nu era neapărat un motiv să-l urăști cu toată ființa. Să-i urăști pe puștii populari îți consumă multă energie, iar eu renunțasem la asta cu mult timp în urmă. Pentru mine, farsa era doar reacția noastră la o farsă anterioară, pur și simplu o ocazie bună să stârnești puțin haos, așa cum spusese Colonelul. Dar, pentru Alaska, părea a fi altceva, ceva mai mult.

Voiam s-o întreb despre asta, dar s-a întins pe după câteva grămezi de fân, făcându-se din nou nevăzută. Alaska terminase de vorbit, iar când termina de vorbit, cam asta era. Am lăsat-o în pace preț de două ore, până ce Colonelul a desfăcut o sticlă de vin. Am dat sticla din mână în mână până ce am putut simți vinul în stomac, acru și cald.

Voiam să savurez alcoolul mai mult decât o făceam acum (oarecum invers față de sentimenele mele pentru Alaska). Dar, în acea seară, alcoolul mi se părea minunat, în timp ce căldura vinului din stomac se împrăștia prin tot corpul. Nu-mi plăcea să mă simt prost sau lipsit de control, dar îmi plăcea cum ușura toate lucrurile (râsete, plânsete și pipi făcut în fața prietenilor tăi). De ce beam? Pentru mine era de distracție, mai ales că riscam să fim exmatriculați. Cel mai frumos lucru în privința amenințării cu exmatricularea de la Culver Creek era că făcea fiecare moment de plăceri ilicite și mai incitant. Desigur, partea urâtă era că exista întotdeauna posibilitatea exmatriculării.

Cu două zile înainte

A doua zi m-am trezit devreme, cu buzele uscate și cu respirația vizibilă în aerul rece. Takumi adusese un grătar de camping, iar Colonelul stătea aplecat deasupra lui, încălzind un nes. Soarele strălucea puternic, dar nu putea alunga frigul, așa că m-am așezat lângă Colonel și am sorbit din cafea („Nesul miroase minunat, dar are gustul bilei din stomac”, a spus Colonelul), iar apoi, unul câte

unul, Takumi și Lara și Alaska s-au trezit, și ne-am petrecut ziua ascunzându-ne, dar vorbind tare. Ascunzându-ne sonor.

După-amiază, Takumi decise că aveam nevoie de un concurs de improvizație.

— Rotofeiule, ești primul, a spus Takumi. Colonele Catastrofă, tu ești beatboxul nostru.

— Frate, nu pot cânta rap, m-am plâns eu.

— E-n regulă. Nici Colonelul nu poate da beaturi. Încearcă să faci și tu niște rime și apoi preiau eu.

Cu mâinile în jurul gurii, Colonelul a început să scoată zgomote absurde care sunau mai mult a vânturi decât a beaturi, iar eu, ăăă, am cântat rap.

— Ăăă, stăm în hambar și soarele apune-n goană/ când eram copil la Burger King purtam coroană/ frate, nu pot scrie versuri deloc deloc/ așa c-am să-l las pe Takumi în loc.

Takumi a continuat fără pauză.

— La naiba, Rotofei, nu-s sigur că-s pregătit/ dar ca Freddy de pe *Nightmare on Elm Street*/ am tot timpul darul de-a face lucruri ca lumea/ aseară am băut vin și-a fost „hâc! hâc!” întruna/ beaturile lui Chip sunt rele ca malaria/ când sunt la microfon pe fete le-apucă isteria/ reprezint Japonia și Birmingham, nu uita/ când eram micuț îmi spuneau că-s galben, chiar așa/ dar mie nu mi-e rușine de culoarea mea de piele/ și nici târfelor care cred că-s nebun după ele.

Alaska a preluat frâiele.

— O, la naiba, ai dat cu noi de pământ/ îți trag una-n meclă și-apoi pe balcon îți fac vânt/ crezi că-mi plac Tori și Ani și că nu pot face rime/ dar trece inspirația ca ectoplasma prin mine/ degradează femeile și mă iau de tine imediat / precum Babilonul, vei fi mort și îngropat.

Takumi a intervenit din nou.

— Dacă ochiul mă jignește îl scot acuma, gata/ mă perpelesc după fete ca bătrânii cu prostata/ o, la naiba, rimele mi-au luat-o pe câmpii/ Lara, ajută-mă și bagă niște poezii.

Lara recită emoționată și aproape șoptit – cu o și mai mare nepăsare pentru beaturi decât am avut eu.

— Mă numesc Lara și vin din România/ e destul de greu, ăăă, am vizitat Albania/ îmi place să mă dau cu mașina Alaskăi pe nume Geo/ cele mai bune vocale ale mele în engleză sunt *EO*/ vă spun că nu prea-mi ies ie-urile unieori/ dar ele mă fac să par cosmopolită adeseori/ o, Takumi, eu sunt de părere c-am terminat/ sfârșește jocul ăsta cu ceva de friedonat.

— Arunc bombe ca Hiroshima sau Nagasaki/ când fetele m-aud cântând cred că au dat peste Rocky/ ca să-mi reprezint țara, uneori sake mai beau/ copiii nu mă-nțeleg și peste picior întruna mă cam iau/ trupul nu îmi este mic, dar nu i-aș spune nici grăsuț/ și totuși nu-s ca Rotofeiul, el e ușor mai bleguț/ eu sunt vulpea șmecheră și asta e trupa mea/ versurile noastre-s funky, așa cum este ea. Și am terminat.

Colonelul a isprăvit cu beatboxingul freestyle, iar noi l-am aplaudat.

— Alaska, ai fost fenomenală, a spus Takumi râzând.

— Fac și eu ce pot pentru a reprezenta doamnele. Lara mi-a ținut isonul.

— Da, așa am făcut.

Iar apoi, Alaska a decis că, deși încă nu se întunecase, era timpul să ne facem mangă.

— Două nopți la rând ar cam însemna să ne forțăm norocul, a spus Takumi în timp ce Alaska desfăcea sticla de vin.

— Norocul e pentru fraieri.

A zâmbit și a dus sticla la gură. Aveam sărățele și o bucată de brânză Cheddar oferite de către Colonel pentru cină, iar vinul cald și gustările fuseseră o cină minunată. Și, când am rămas fără brânză, ei bine, aveam mai mult loc pentru Dealul Căpșunilor.

— Trebuie s-o luăm mai încet, altminteri o să borăsc, am afirmat eu după ce am dat gata prima sticlă.

— Îmi pare rău, Rotofeiule. Nu mi-am dat seama că cineva îți ținea gura deschisă și-ți turna vin cu forța pe gât,

mi-a răspuns Colonelul, aruncându-mi o sticlă de Mountain Dew.

— Frumos din partea ta să crezi că rahatu' ăsta se poate numi vin, a glumit Takumi.

Iar apoi, din senin, Alaska a anunțat:

— Cea Mai Bună Zi/Cea Mai Proastă Zi!

— Ha? am făcut eu.

— O să borâm cu toții dacă bem întruna. Așa că o luăm mai încet, jucând Cea Mai Bună Zi/Cea Mai Proastă Zi.

— N-am mai auzit de jocul ăsta, a spus Colonelul.

— Păi, tocmai l-am inventat, i-a răspuns ea zâmbind.

S-a întins pe-o parte pe doi baloți de fân, lumina după-amiezii făcând verdele din ochii ei să pară și mai deschis, pielea ei bronzată purtând ultima amintire a toamnei. Avea gura întredeschisă și m-am gândit că oricum era deja beată după privirea ciudată din ochi. *Privirea absentă a cuiva băut,* mi-am zis, și, în timp ce o priveam fascinat, mi-am dat seama că, da, și eu eram puțin beat.

— Haios! Care-s regulile? a întrebat Lara.

— Vom povesti cu toții care a fost cea mai bună zi a noastră. Cel mai bun povestitor nu trebuie să bea. Apoi spunem poveștile despre cea mai proastă zi, iar cel mai bun povestitor nu trebuie să bea. Apoi continuăm, cea de-a doua zi bună, până ce unul dintre voi renunță.

— De unde știi că va fi unul dintre noi? s-a interesat Takumi.

— Fiin'că eu sunt cea mai tare băutoare și cea mai bună povestitoare, a răspuns ea.

Dificil de combătut acea logică.

— Rotofeiule, începe tu. Cea mai bună zi din viața ta.

— Ăăă, puteți să-mi acordați un minut să mă gândesc la una?

— Probabil că n-a fost atât de bună dacă trebuie să te gândești la ea, a spus Colonelul.

— Să te fut, amice.

— Ce sensibil ești.

— Cea mai bună zi din viața mea a fost azi, am spus

eu. Iar povestea e următoarea: m-am trezit alături de o unguroaică foarte drăguță și era frig, dar nu prea frig, și am băut o cană călduță de nes și am mâncat Cheerios fără lapte și pe urmă m-am plimbat prin pădure cu Alaska și Takumi. Am aruncat cu pietricele peste pârâu, ceea ce pare prostesc, dar n-a fost așa. Nu știu. Uite, de pildă cum e soarele acum, cu umbrele lungi și genul ăla de lumină blândă pe care o ai când soarele încă n-a apus? Aceea e lumina care face ca toate lucrurile să fie mai bune, ca totul să fie mai frumos, iar azi totul pare să se fi aflat în acea lumină. Vreau să spun, eu n-am făcut nimic. Dar doar să stau aici, chiar dacă-l văd pe Colonel sculptând în lemn, sau, mă rog. În fine. O zi minunată. Azi. Cea mai bună zi din viața mea.

— Crezi că sunt drăguță? a spus Lara, după care a râs timidă.

Am gândit: *ar fi frumos să am un contact vizual cu ea acum*, dar n-am făcut-o.

— Și sunt *romancă*.

— Povestea asta a sfârșit prin a fi mult mai bună decât credeam că va fi, a zis Alaska, dar tot cred că te-am luat.

— Haide, scumpo, să te văd, am zis eu.

O rafală de vânt a sosit brusc, făcând ca iarba înaltă de lângă hambar să se legene într-o parte, iar eu mi-am tras sacul de dormit peste umeri, ca să-mi țină de cald.

— Cea mai bună zi din viața mea a fost pe 9 ianuarie 1997. Aveam opt ani, iar eu și mama am fost la grădina zoologică într-o excursie cu clasa. Mi-au plăcut urșii. Ei i-au plăcut maimuțele. Cea mai bună zi. Sfârșit.

— Asta-i tot?! a făcut Colonelul. Asta a fost cea mai bună zi din viața ta?!

— Da!

— Mie mi-a plăcut, a spus Lara. Și îmi plac și maimuțele.

— Jalnic, a concluzionat Colonelul.

Eu nu credeam că fusese o poveste jalnică, ci mai degrabă încă un exemplu de ambiguitate intenționată,

menit a-i spori misterul. Și totuși, cu toate că știam că fusese intenționat, nu am putut să nu mă întreb: *Ce e atât de minunat la o grădină zoologică?* Dar, înainte să pot întreba, a vorbit Lara.

— Bine, e rândul meu, a spus Lara. E ușor. Ziua în care am sosit aici. Știam limba engleză, iar părinții mei nu, și ne-am dat jos din avion și rudele mele erau aici, mătuși și unchi pe care nu-i mai văzusem niciodată, la aeroport, iar părinții mei erau extrem de fericiți. Aveam doisprezece ani și fusesem mereu „bebelușul”, iar aceea a fost prima dată când părinții mei aveau nevoie de mine și mă tratau ca pe o persoană adultă. Pentru că nu știau limba, nu? Au avut nevoie de mine să le comand de mâncare și să le traduc formularele de taxe și imigrație și toate celelalte, iar aceea a fost ziua în care au încetat să mă mai trateze ca pe un copilaș. De asemenea, în România eram săraci. Iar aici suntem destul de bogați, a spus ea râzând.

— Bine, a zâmbit Takumi, înșfăcând sticla de vin. Eu pierd. Fiindcă cea mai bună zi din viața mea a fost cea în care mi-am pierdut virginitatea. Și, dacă voi credeți c-am să vă spun povestea asta, o să trebuiască să mă îmbătați mai bine de-atât.

— Nu-i rău, a spus Colonelul. Nu-i deloc rău. Vreți să știți care a fost cea mai bună zi a mea?

— Ăsta-i jocul, Chip, a spus Alaska, clar enervată.

— Cea mai bună zi din viața mea încă n-a avut loc. Dar eu o știu. O văd în fiecare zi. Cea mai bună zi din viața mea va fi ziua în care îi voi cumpăra mamei mele o casă a naibii de mare. Și nu una la marginea pădurii, ci în mijlocul orașului Mountain Brook, unde stau părinții tuturor Războinicilor Săptămânali. Părinții tuturor fițoșilor. Și n-am s-o cumpăr cu credit ipotecar. Am s-o cumpăr cu banii jos, am s-o conduc pe mama acolo, am să-i deschid portiera și ea o să coboare și-o să se uite la casă – casa asta va avea gard de lemn și două etaje și toate alea, știți voi –, și am să-i înmânez cheile casei ei și-am să-i spun „Mulțumesc”. Frate, ea m-a ajutat să-mi completez formularul pentru locul ăsta. Și m-a lăsat să vin aici, iar ăsta nu-i un lucru

ușor când vii de unde venim noi, să-ți lași fiul să plece la școală. Și asta a fost cea mai bună zi din viața mea.

Takumi a ridicat sticla și a luat câteva guri, după care mi-a dat-o mie. Am băut, la fel și Lara, și apoi Alaska și-a dat capul pe spate și a întors sticla cu susul în jos, dând de dușcă ultimul sfert.

În timp ce desfăcea următoarea sticlă, Alaska i-a zâmbit Colonelului.

— Ai câștigat tura asta. Acum, care-i cea mai proastă zi din viața ta?

— Cea mai proastă zi a fost când tata a plecat de-acasă. E bătrân – probabil are vreo șaptezeci de ani acum – și era bătrân când s-a căsătorit cu mama și, chiar și-așa, a înșelat-o. Iar ea l-a prins și s-a enervat, așa că el a bătut-o. Apoi ea l-a dat afară, iar el a plecat. Eu eram aici, iar mama m-a sunat și nu mi-a spus toată povestea cu înșelatul și bătaia și toate cele decât mult mai târziu. Mi-a spus doar că el plecase și că nu avea să se mai întoarcă vreodată. Și de atunci nu l-am mai văzut. Am așteptat toată ziua atunci să sune și să-mi explice ce se întâmplase, dar n-a făcut-o. Nu a mai sunat deloc. Mă gândeam că măcar avea să-și ia rămas-bun sau ceva de genul. Asta a fost cea mai proastă zi.

— La naiba, m-ai bătut din nou, am spus eu. Cea mai proastă zi a mea a fost în clasa a șaptea, când Tommy Hewitt s-a pișat pe hainele mele de gimnastică, iar proful de educație fizică mi-a zis să le îmbrac, căci altminteri avea să mă pice. Educație fizică la clasa a șaptea, da? Există lucruri mai rele la care poți să pici. Dar atunci era mare chestie și plângeam și încercam să-i explic profesorului ce se întâmplase, dar era atât de stânjenitor, așa că el a zbierat și-a tot zbierat la mine până ce m-am îmbrăcat cu hainele pișate. Aceea a fost ziua în care a încetat să-mi mai pese de ceea ce făceau oamenii. Pur și simplu nu mi-a mai păsat niciodată că eram un fraier sau că nu aveam prieteni sau chestii d-astea. Așa că bănuiesc că într-un fel mi-a prins bine, dar momentul în sine a fost groaznic. Vreau să zic, imaginați-vă cum a fost să joc volei

în haine de sport pișate în timp ce Tommy Hewitt le spunea tuturor ce făcuse. Asta a fost cea mai proastă zi.

Lara râdea.

— Îmi cer scuze, Miles.

— Nu-i bai, am spus eu. Spune-mi cum a fost la tine, ca să pot râde și eu de durerea *ta*.

Am zâmbit și am râs împreună.

— Cea mai proastă zi a mea a fost probabil totuna cu cea mai bună. Deoarece am lăsat totul în urmă. Vreau să zic, poate suna prostesc, dar și copilăria mea, fiindcă cei mai mulți copii de doisprezece ani nu trebuie, știți voi, să încerce să deslușească formularele W-2.

— Ce e un formular W-2? m-am interesat eu.

— Asta vreau să zic. E pentru taxe. Așa că, aceeași zi.

Lara fusese nevoită tot timpul să vorbească pentru părinții ei, am gândit eu, așa că poate n-a învățat niciodată să vorbească pentru ea însăși. Și nici eu nu eram bun la a vorbi pentru mine însumi. Însemna că aveam ceva important în comun, o trăsătură aparte pe care nu-o împărtășeam cu Alaska sau cu altcineva, cu toate că, prin definiție, eu și Lara nu o puteam exprima unul față de celălalt. Așa că poate era doar felul în care soarele ce-încă-nu-cobora spre apus strălucea pe buclele ei închise la culoare, dar, în acel moment, voiam să o sărut, și nu aveam nevoie de vorbe pentru a ne săruta, iar vomatul pe jeanșii ei și lunile în care ne evitaserăm reciproc se evaporaseră.

— Takumi, e rândul tău.

— Cea mai proastă zi din viața mea, a spus Takumi. 9 iunie 2000. Bunica mea a murit în Japonia. A murit într-un accident de mașină, iar eu trebuia să plec s-o văd două zile mai târziu. Urma să-mi petrec vara cu ea și cu bunicul meu, dar, în schimb, am zburat ca să ajung la înmormântarea ei, și prima oară în care am văzut cum arăta, vreau să zic, nu în poze, a fost la înmormântarea ei. A fost o înmormântare budistă și au incinerat-o, dar înainte s-o facă, a fost pusă pe – ei bine, nu e chiar după tradiția budistă. Vreau să zic, religia e mai complicată acolo, așa că e puțin budism și puțin șintoism, dar vouă nu vă pasă –

și ziceam c-a fost pusă pe un fel de rug funerar sau ceva de genul. Și aceea a fost singura dată când am văzut-o, chiar înainte să o ardă. Asta a fost cea mai proastă zi.

Colonelul a aprins o țigară, mi-a aruncat-o, iar apoi și-a aprins și lui una. Era de-a dreptul straniu felul în care își dădea seama când îmi doream o țigară. *Chiar eram* ca un cuplu de bătrânei căsătoriți. Preț de o clipă am gândit: *E un lucru extrem de nechibzuit să arunci o țigară aprinsă într-un hambar plin cu fân*, dar apoi momentul de precauție a trecut, iar eu m-am străduit să nu dau scrum pe fân.

— Nu prea avem niciun câștigător clar, a spus Colonelul. Câmpul e larg deschis. E rândul tău, frate.

Alaska stătea întinsă pe spate, cu mâinile sub cap. Vorbea repede și aproape șoptit, dar ziua liniștită se stingea într-o noapte și mai liniștită – gâzele dispăruseră odată cu venirea iernii – și o puteam auzi clar.

— Ziua după aceea în care mama m-a dus la grădina zoologică, unde ei i-au plăcut maimuțele și mie urșii, era o zi de vineri. M-am întors de la școală. M-a îmbrățișat și mi-a spus să mă duc să-mi fac temele în camera mea, iar mai târziu puteam să mă uit la televizor. M-am dus în cameră și bănuiesc că ea s-a așezat la masa din bucătărie, iar apoi am auzit un țipăt. Am dat fuga în bucătărie și am găsit-o pe jos. Stătea întinsă pe podea, ținându-se de cap și având spasme. Iar eu m-am speriat de moarte. Ar fi trebuit să sun la 911, dar am început să țip și să plâng până ce ea s-a oprit din spasme și am crezut că adormise și că ceea ce o duruse mai devreme nu o mai durea acum. Așa că m-am așezat pe jos cu ea până ce tata a ajuns acasă o oră mai târziu, zbierând la mine că „De ce n-ai sunat la 911?” și încercând s-o resusciteze, dar la acea oră era deja moartă. Anevrism. Cea mai proastă zi. Am câștigat. Beți.

Și am băut.

Preț de un minut toată lumea a tăcut, iar apoi Takumi a întrebat:

— Tatăl tău a dat vina pe tine?

— Ei bine, nu după acel prim moment. Dar, mda. Cum

să n-o facă?

— Păi, erai doar o copilă, a argumentat el.

Eram prea surprins și stânjenit ca să spun ceva. Încercam să pun cap la cap ceea ce știam despre familia Alaskăi. Mama ei îi spusese gluma cu cioc-cioc – când Alaska avea șase ani. Mama ei fumase cândva – dar, evident, n-o mai făcea.

— Da. Eram o copilă. Copiii pot suna la 911. O fac tot timpul. Dă-mi vinul, a spus ea, pe un ton neutru, lipsit de emoție.

A băut fără să-și ridice capul de pe fân.

— Îmi pare rău, a spus Takumi.

— De ce nu mi-ai spus niciodată? a întrebat-o Colonelul pe un ton blând.

— Pentru că n-a venit niciodată vorba de asta.

Iar apoi n-a mai pus nimeni nicio întrebare. *Ce naiba puteai să mai spui?*

În tăcerea mormântală care a urmat, în timp ce treceam sticla de la unul la altul și ne amețeam din ce în ce mai tare, m-am trezit gândindu-mă la președintele William McKinley, cel de-al treilea președinte american care fusese asasinat. A mai trăit câteva zile după ce a fost împușcat și, în ultimele lui clipe, soția lui a început să plângă și să strige: „Vreau să mă duc și eu! Vreau să mă duc și eu!” Și, cu ultimele puteri care îi mai rămăseseră, McKinley s-a întors spre ea și i-a șoptit ultimele cuvinte: „Cu toții ne ducem”.

Fusese momentul de cumpănă în viața Alaskăi. Acum știam la ce se referise când a plâns și mi-a spus că distrusese totul. Și când mi-a spus că îi dezamăgise pe toți, știam la cine se referea. Se referea la toate lucrurile și la toți oamenii din viața ei, iar eu nu puteam să nu mi-o imaginez: îmi imaginam o fată slăbuță de opt ani, cu degete murdare, privindu-și mama cuprinsă de spasme. Așa că s-a așezat lângă mama moartă-sau-poate-că-nu, care îmi imaginez că deja nu mai respira, dar care încă nu se răcise. Și în acel moment dintre ultimele clipe și moarte, o Alaska micuță a stat tăcută alături de mama ei.

Și apoi, în acea tăcere și stare de beție, am văzut-o cum fusese, poate. Probabil că se simțise atât de neputincioasă încât singurul lucru pe care l-ar fi putut face – să ridice receptorul și să cheme ambulanța – nu i-a trecut niciodată prin minte. Vine un moment când ne dăm seama că părinții noștri nu ne pot salva și nu se pot salva pe ei înșiși, că toți cei care înoată în timp vor fi trași la un moment dat în larg – că, pe scurt, ne vom duce cu toții.

Așa că a devenit impulsivă, speriată de inerția ei și împinsă la o acțiune perpetuă. Când Vulturul a pus-o față în față cu exmatricularea, poate că a dat în vileag numele Maryei deoarece era primul care-i trecuse prin minte, deoarece nu voia să fie exmatriculată și nu putea gândi dincolo de acel moment. În mod sigur, era speriată. Dar, cel mai important, poate că se temuse că avea să fie din nou paralizată de frică.

„Cu toții ne ducem”, i-a spus McKinley soției lui, și, în mod sigur, așa era. Acesta este labirintul suferinței tale. Cu toții ne ducem. Găsește-ți ieșirea din labirint.

Dar nu i-am spus asta cu voce tare. Nici atunci și nici altă dată. N-am mai schimbat niciun cuvânt în legătură cu acest subiect. În schimb, a devenit doar o altă zi proastă, adică cea mai proastă posibil, iar, în timp ce noaptea se lăsa cu repeziciune, noi am continuat să bem și să glumim.

Mai târziu, după ce Alaska și-a băgat degetul pe gât și a vomitat în fața noastră deoarece era prea beată pentru a merge până-n pădure, m-am întins în sacul meu de dormit. Lara stătea întinsă lângă mine, în sacul ei, care aproape că se atingea cu al meu. Mi-am mișcat mâna către marginea sacului meu și l-am împins ușor, astfel încât să cadă peste al ei. Mi-am lipit mâna de a ei. O simțeam, cu toate că între noi se aflau doi saci de dormit. Planul meu, care mi se părea foarte ingenios, era să-mi scot mâna din sac și să mi-o strecor într-a ei, iar apoi s-o strâng bine. Era un plan bun, dar, când am încercat să-mi scot mâna din sacul ca pentru mumii, m-am zbătut precum un pește pe uscat, aproape dislocându-mi umărul. Ea râdea – și nu cu mine, ci de mine –, dar tot nu ne-am vorbit. Fără cale de

întoarcere, mi-am băgat oricum mâna în sacul ei de dormit, iar ea și-a înăbușit un chicotit când degetele mele au trasat o linie de la cotul la încheietura mâinii ei.

— Mă gâdilă, a șoptit ea.

Cam până aici fusese momentul meu sexy.

— Scuze, am șoptit eu.

— Nu, e un gâdilat drăguț.

Și-a împletit degetele cu ale mele și m-a strâns de mână. Iar apoi s-a întors și m-a sărutat. Sunt sigur că avea gust de alcool stătut, dar nu am observat, și sunt sigur că eu aveam gust de alcool stătut și țigări, dar ea n-a observat. Ne sărutam.

Mi-am zis: *e bun.*

Mi-am zis: *nu stau prost la capitolul sărutat. Deloc.*

Mi-am zis: *e clar că sunt cel mai bun din istoria Universului când vine vorba de sărutat.*

Brusc, a început să râdă și s-a îndepărtat de mine. Și-a scos o mână din sacul ei de dormit și și-a șters fața.

— Ți-ai lăsat balele pe nasul meu, a spus ea râzând.

Am râs și eu, încercând să-i dau impresia că stilul meu de sărutat cu bale era menit a fi haios.

— Îmi pare rău.

Pentru a împrumuta sistemul nivelurilor de la Alaska, nu aveam la activ decât cinci tentative de a trece de primul nivel, așa încât am încercat să pun totul pe seama lipsei mele de experiență.

— Sunt puțin nou în acest domeniu, am spus eu.

— A fost drăguț să-ți lași balele pe nasul meu, a spus ea râzând, după care m-a sărutat din nou.

Curând, ieșiserăm cu totul din sacii de dormit, sărutându-ne în liniște. Stătea peste mine, iar eu o țineam de talie. Îi simțeam sânii lipiți de pieptul meu, mișcându-se ușor peste mine, picioarele ei călărindu-mă.

— Ești plăcut la atingere, a spus ea.

— Ești frumoasă, am spus eu, după care i-am zâmbit.

Pe întuneric, puteam desluși conturul feței ei și ochii mari și rotunzi clipind spre mine, genele ei fluturând aproape de fruntea mea.

— Oare s-ar putea ca cei doi oameni care-și fac de cap să tacă? a întrebat Colonelul din sacul lui de dormit. Cei care nu-și fac de cap sunt beți și obosiți.

— Preponderent. Beți, a spus Alaska tărăgănat, ca și când rostirea fiecărui cuvânt necesita un mare efort.

Eu și Lara aproape că nu vorbiserăm niciodată și, din cauza Colonelului, nu prea mai aveam nicio șansă să vorbim. Așa că ne-am sărutat în liniște și am râs încetișor cu buzele și cu ochii. După atât de mult sărutat, încât aproape că devenise plictisitor, am șoptit:

— Vrei să fii prietena mea?

Iar ea a spus, zâmbind:

— Da, te rog.

Am dormit împreună în sacul meu de dormit, care părea puțin cam prea aglomerat, ca să fiu sincer, dar tot era plăcut. Nu mai simțisem niciodată o altă persoană lipită de mine în timp ce dormeam. Era un final minunat pentru cea mai bună zi din viața mea.

Cu o zi înainte

În dimineața următoare, un termen pe care îl folosesc în sens larg, deoarece încă nu se luminase de ziuă, Colonelul m-a trezit zgâlțâindu-mă. Lara era în brațele mele, lipită de mine.

— Rotofeiule, trebuie să plecăm. E timpul să te trezești.

— Frate. Dorm.

— Poți să dormi după ce intrăm în școală. E TIMPUL SĂ MERGEM! a strigat el.

— Bine. Bine. Nu mai țipa. Mă doare capul.

Și chiar așa era. Simțeam vinul de aseară în gât, iar capul mă durea ca în dimineața de după comoție. Gura îmi mirosea ca și când un sconcs mi se strecurase în gât și murise acolo. M-am străduit să nu respir în apropierea Larei, în timp ce ea, somnoroasă, se desfăcea din sacul de dormit.

Am împachetat totul iute, am aruncat sticlele goale în iarba înaltă de pe câmp – mizeria era o necesitate nefericită la Creek, de vreme ce nimeni nu voia să arunce

o sticlă goală de alcool în vreun tomberon din campus – și ne-am îndepărtat de hambar. Lara m-a luat de mână și apoi, timidă, mi-a dat drumul. Alaska arăta ca naiba, dar a insistat să-și toarne ultimele picături din Dealul Căpșunilor în cafeaua ei instant înainte să arunce sticla în spate.

— Cui pe cui se scoate, a spus ea.

— Cum te simți? s-a interesat Colonelul.

— Am avut și dimineți mai bune.

— Ești mahmură?

— Precum un preot bețiv într-o dimineață de duminică.

— Poate că n-ar trebui să bei atât de mult, am sugerat eu.

— Rotofeiule.

A clătinat din cap și a luat o gură din cafeaua ei rece amestecată cu vin.

— Rotofeiule, ceea ce trebuie să înțelegi în legătură cu mine este că sunt o persoană extrem de nefericită.

Mergeam umăr la umăr pe drumul neasfaltat, îndreptându-ne spre campus. Când am ajuns la pod, Takumi s-a oprit, a spus „ă-ău”, s-a așezat în patru labe și a vomat un vulcan de lichide galbene și roz.

— Dă-i drumul, a spus Alaska. O să-ți treacă.

A terminat, s-a ridicat și a spus:

— În sfârșit am găsit ceva ce poate opri vulpea. Vulpea nu poate urca Dealul Căpșunilor.

Alaska și Lara s-au dus în camerele lor, plănuind să se prezinte Vulturului mai târziu, iar eu și Takumi am rămas în spatele Colonelului în timp ce el bătea la ușa Vulturului la nouă fix.

— Ați venit devreme. V-ați distrat?

— Da, domnule, a spus Colonelul.

— Ce mai face mama ta, Chip?

— Face bine, domnule. E într-o formă bună.

— V-a hrănit bine?

— O, da, domnule, am spus eu. A încercat să mă îngrașe.

— Ai avea nevoie de ceva kilograme în plus. S-aveți o

zi bună!

— Ei bine, nu cred că bănuiește ceva, a spus Colonelul în timp ce ne îndreptam către Camera 43. Așa că poate misiunea noastră a fost încununată de succes.

Mă gândeam să-i fac o vizită Larei, dar eram destul de obosit, așa că m-am băgat în pat și am dormit toată ziua, pentru a alunga mahmureala.

A fost o zi lipsită de evenimente. Ar fi trebuit să fac lucruri extraordinare. Ar fi trebuit să sorb viața. Dar, în acea zi, am dormit optsprezece ore din douăzeci și patru.

În ultima zi

În dimineața următoare, prima zi de luni a noului semestru, Colonelul a ieșit de la duș exact când a început să sune ceasul.

Când mă încălțam, Kevin a bătut la ușă o singură dată, iar apoi a deschis-o, pășind înăuntru.

— Arăți bine, a spus Colonelul pe un ton degajat.

Kevin era tuns foarte scurt, cu câte un petic de păr albastru de fiecare parte a capului, chiar deasupra urechii. Buza inferioară îi era scoasă în afară – mesteca tutun de dimineață. S-a îndreptat către MĂSUȚA DE CAFEA, a luat o doză de Cola și a scuipat în ea.

— Era cât pe-aci să nu mi-o faceți. Am observat-o în balsam și m-am băgat imediat înapoi sub duș. Dar n-am observat-o în gelul de păr. N-a apărut deloc în părul lui Jeff. Însă eu și Longwell a trebuit să adoptăm tunsori de soldați. Slavă Domnului că am o mașină de tuns.

— Îți stă bine, am spus, cu toate că era o minciună.

Părul scurt îi accentua trăsăturile, în special ochii mult prea apropiați și mijiți, ceea ce nu era un lucru prea bun. Colonelul încerca să pară dur – pregătit pentru ceea ce ar fi putut face Kevin –, dar e greu să arăți dur când nu porți decât un prosop portocaliu.

— Armistițiu?

— Ei bine, mă tem că problemele voastre nu s-au terminat, a spus Colonelul, referindu-se la rapoartele expediate care încă nu ajunseseră la destinație.

— Bine! Dacă spui tu. Bănuiesc c-o să vorbim când se

va termina.

— Așa zic și eu, a spus Colonelul.

În timp ce Kevin ieșea, Colonelul a spus:

— Ia-ți doza în care ai scuipat, rahat scârbos ce ești.

Kevin a închis ușa în urma lui. Colonelul a înșfăcat doza, a deschis ușa și a aruncat-o în Kevin – ratându-l binișor.

— Isuse, ia-o mai ușor cu tipul ăla.

— Încă n-am încheiat niciun armistițiu, Rotofeiule.

Mi-am petrecut după-amiaza cu Lara. Eram foarte drăgăstoși, cu toate că nu prea știam mare lucru unul despre celălalt și nu vorbeam prea mult. Dar ne-am sărutat. La un moment dat m-a apucat de fund, iar eu aproape că am sărit. Eram întins, dar am executat cea mai bună săritură pe care o poate face o persoană întinsă, iar ea a spus:

— Scuze!

Și eu i-am răspuns:

— Nu, e în regulă. Doar că e puțin inflamat din cauza lebedei.

Ne-am dus în sala TV și am încuiat ușa. Ne uitam la *The Brady Bunch*, un serial pe care ea nu-l văzuse niciodată. Episodul în care familia Brady vizitează orașul părăsit cu mine de aur și un bătrân nebun cu barbă albă îi încuie într-o închisoare cu o singură încăpere a fost teribil de prost, iar asta ne-a oferit multe motive de a izbucni în hohote de râs. Ceea ce e un lucru bun, de vreme ce nu prea aveam despre ce *vorbi*.

Chiar în momentul în care membrii familiei Brady erau aruncați în închisoare, Lara m-a întrebat într-o doară:

— Ți-a făcut cineva vreodată sex oral?

— Ăăă, asta m-a luat din senin, am spus eu.

— Din senin?

— Știi tu, pe nepusă masă.

— Pe nepusă masă?

— Vreau să zic, de nicăieri. Adică, ce-ți veni?

— N-am făcut niciodată cuiva sex oral, mi-a răspuns ea, vocea ei părând deodată extrem de seducătoare.

Era atât de îndrăzneață. Am crezut c-o să explodez. Nu-mi închipuisem vreodată c-o să aud una ca asta. Vreau să zic, să auzi asta din gura Alaskăi e un lucru. Dar să auzi vocea ei drăguță de româncă devenind atât de sexy fără să te aștepți…

— Nu, am spus. Nu mi s-a făcut niciodată.

— Crezi că ți-ar plăcea?

CRED?!?!?!?!?!?!?!

— Ăăă, da. Vreau să zic, nu te simți obligată s-o faci.

— Eu cred că vreau s-o fac, a spus ea, și ne-am mai sărutat puțin, iar pe urmă…

Pe urmă, în timp ce mă uitam la *The Brady Bunch,* privind-o pe Marcia Marcia Marcia făcând pozne în stilul familiei Brady, Lara mi-a descheiat pantalonii, a tras ușor de boxeri și mi-a scos penisul.

— Uau, a făcut ea.

— Ce e?

S-a uitat la mine, dar nu s-a mișcat, chipul ei fiind la câțiva milimetri de penisul meu.

— E ciudat.

— Cum adică e *ciudat*?

— Cred că e măricel.

N-aveam nicio problemă cu „ciudat” în sensul ăsta. Apoi l-a apucat cu mâna și l-a băgat în gură.

Și a așteptat.

Stăteam amândoi nemișcați. Nu i se clintea niciun mușchi, nici mie. Știam că de-acum trebuia să se întâmple ceva, dar nu eram sigur ce anume.

Ea rămase nemișcată. O simțeam gâfâind. Câteva minute, cât le-a luat celor din familia Brady să fure cheile și să evadeze din închisoarea orașului părăsit, ea a rămas încremenită, ca o statuie, cu penisul meu în gură, iar eu am așteptat.

Iar apoi și l-a scos din gură și s-a uitat la mine întrebătoare.

— Ar trebui să fac ceva?

— Ăăă, nu știu, am spus.

Tot ceea ce învățasem din filmul porno pe care-l

văzusem cu Alaska îmi dispăruse cu totul din minte. M-am gândit că trebuia să-și miște capul în sus și în jos, dar asta n-avea s-o facă să se înece? Așa că am tăcut.

— Crezi c-ar trebui să, ăăă, mușc?

— Nu mușca! Vreau să zic, nu cred. Cred – vreau să zic, m-am simțit bine. A fost plăcut. Nu știu dacă mai trebuie să faci ceva.

— Adică tu n-ai…

— Ăăă, poate c-ar trebui să o întrebăm pe Alaska.

Așa că ne-am dus și am întrebat-o pe Alaska. Iar ea s-a tăvălit pe jos de râs. Stând pe pat, a râs până i-au dat lacrimile. S-a dus în baie, s-a întors cu un tub de pastă de dinți și ne-a arătat. Detaliat. Nu-mi mai dorisem niciodată atât de mult să fiu un tub de Colgate.

Eu și Lara ne-am întors în camera ei, unde ea a făcut exact ceea ce îi spusese Alaska să facă, iar eu am făcut exact ceea ce Alaska îmi spusese c-o să fac, și anume să mă abandonez extazelor în lanț, cu pumnii încleștați, cu trupul tremurând. Fusese primul meu orgasm cu o fată și după aceea m-am simțit rușinat și emoționat, la fel și Lara, care a rupt tăcerea întrebându-mă:

— Deci, vrei să ne facem temele?

Nu prea erau multe de făcut în prima zi a noului semestru, dar ea a început să citească pentru ora de engleză. Eu am luat biografia revoluționarului argentinian Che Guevara – al cărui chip trona pe un poster de pe perete –, pe care colega de cameră a Larei o avea în raft, iar apoi m-am întins lângă Lara pe patul de jos. Am început cu sfârșitul, așa cum făceam cu biografiile pe care nu aveam de gând să le citesc cap-coadă, și am găsit ultimele lui cuvinte fără să depun vreun efort. Capturat de către armata boliviană, Guevara a spus: „Trage, lașule! Doar ai să omori un bărbat”. M-am gândit la ultimele cuvinte ale lui Simón Bolívar din romanul lui Márquez – „Cum voi putea vreodată să ies din labirintul ăsta!” Se părea că revoluționarii sud-americani știau să moară cu eleganță. I-am citit ultimele cuvinte și Larei. Ea s-a întors pe-o parte, punându-și mâna pe pieptul meu.

— De ce îți plac atât de mult ultimele cuvinte ale oamenilor?

Oricât de ciudat părea, nu mă gândisem niciodată la asta.

— Nu știu, am spus, punându-mi mâna pe spatele ei. Uneori, doar pentru că sunt amuzante. De pildă, în Războiul Civil, un general pe nume Sedgwick a spus „De la distanța asta n-ar putea să împuște nici măcar un elefa...” și pe urmă a fost împușcat.

Lara a izbucnit în hohote de râs.

— Dar, uneori, oamenii mor după cum trăiesc. Așa că ultimele cuvinte îmi spun multe lucruri despre firea oamenilor cu pricina și de ce au devenit genul de oameni despre care se scriu biografii. Are noimă ce spun?

— Mda, a încuviințat ea.

— Mda? Doar atât? Mda?

— Mda, a spus ea, întorcându-se la citit.

Nu știam cum să vorbesc cu ea. Și mă simțeam frustrat de atâtea încercări, așa că, la scurt timp, m-am ridicat să plec.

Am sărutat-o. Măcar atât puteam face.

I-am luat pe Alaska și pe Colonel din camera noastră și ne-am dus într-o plimbare către pod, unde am repetat în cele mai stânjenitoare detalii fiascoul cu felația.

— Nu pot să cred că ți-a luat-o în gură de două ori într-o zi, a spus Colonelul.

— Teoretic. Practic, doar o singură dată, l-a corectat Alaska.

— Și totuși. Vreau să zic. Totuși! Rotofeiului i-a cântat cineva la trombon.

— Bietul Colonel, a spus Alaska, zâmbind tristă. Ți-aș suge-o eu de milă, dar chiar sunt foarte atașată de Jake.

— Mă sperii! a spus Colonelul. Se presupune că flirtezi numai cu Rotofeiul.

— Dar Rotofeiul are prieeeteeenăăă, a spus ea râzând.

În acea seară, eu și Colonelul ne-am dus la camera Alaskăi pentru a sărbători succesul Nopții din Hambar. Ea

și Colonelul sărbătoriseră destul de mult în ultimele zile, iar eu n-aveam chef să urc pe Dealul Căpșunilor, așa că am stat și am ronțăit covrigei în timp ce Alaska și Colonelul beau vin din pahare de plastic cu floricele.

— Iubito, n-o să bem toată sticla în seara asta, a spus Colonelul. Trebuie să avem mai multă clasă!

— I-o întrecere sudistă ca odinioară între beutori, i-a răspuns Alaska, schimbându-și accentul. I-om oferi Rotofeiului o seară adevărată ca-n Sud, om bea pahar după pahar până când s-o dat bătut ăl mai slab beutor.

Și cam asta au făcut, oprindu-se o singură dată, la 11 seara, pentru a stinge becurile, astfel încât Vulturul să nu dea buzna peste noi. Au și povestit, dar mai mult au băut, iar eu m-am desprins de conversație și am sfârșit prin a-mi miji ochii pe întuneric, citind cotoarele cărților din Biblioteca Vieții Alaskăi. Chiar și fără cărțile pe care le pierduse la inundație, aș fi putut sta treaz până-n zori citind titlurile teancurilor de cărți așezate alandala. Vreo unsprezece lalele albe puse într-o vază de plastic stăteau sprijinite precar pe unul dintre teancurile de cărți și, când am întrebat-o ce era cu ele, mi-a răspuns doar: „Pentru aniversarea mea și a lui Jake” și n-am mai vrut să continui dialogul, așa că m-am întors la cititul cotoarelor și tocmai mă întrebam cum puteam face pentru a afla care fuseseră ultimele cuvinte ale lui Edgar Allan Poe (ca să știți și voi: „Doamne, îndură-te de bietul meu suflet”), când Alaska a spus:

— Rotofeiul nici măcar nu ne ascultă.

Iar eu am spus:

— Ba vă ascult.

— Tocmai vorbeam despre Adevăr sau Provocare. A expirat în clasa a șaptea sau încă e la modă?

— Nu l-am jucat niciodată, am spus. N-aveam prieteni în clasa a șaptea.

— Ei bine, perfect! a strigat ea, un pic cam prea tare având în vedere ora și având în vedere faptul că bea vin în cameră.

— Adevăr sau Provocare!

— Bine, am încuviințat, dar să știi că n-am să mă pup cu Chip.

Colonelul se prăbușise în colțul camerei.

— Nu pot să mă pup. Îs prea beat.

Alaska a început.

— Rotofeiule, Adevăr sau Provocare?

— Provocare.

— Combină-te cu mine.

Și așa am și făcut.

Atât de fulgerător s-a petrecut totul. Am râs, emoționat, iar ea s-a aplecat și și-a înclinat capul într-o parte, lipindu-și buzele de ale mele. Zero straturi între noi. Limbile noastre se plimbau dintr-o gură într-alta până ce nu mai era gura mea sau gura ei, ci doar gurile noastre împreunate. Avea gust de țigări și Mountain Dew și vin și strugurel de buze. A ridicat mâna și mi-a trasat, blând, conturul maxilarului. Ne-am întins în timp ce ne sărutam, cu ea deasupra mea, și am început să mă mișc sub ea. M-am dat la o parte preț de o clipă spunând:

— Ce se petrece aici?

Iar ea și-a pus degetul peste buzele mele și ne-am sărutat din nou. A cuprins cu o mână mâna mea și a tras-o pe abdomenul ei. M-am strecurat încet deasupra ei și am simțit-o unduindu-și trupul sub mine.

M-am îndepărtat din nou.

— Cum rămâne cu Lara? Cu Jake?

Din nou, mi-a făcut semn să tac.

— Lasă limba, îți vreau buzele, a spus ea, iar eu am încercat să-i ofer ce voia.

Credeam că limba era toată treaba, dar ea era experta.

— Isuse, a spus Colonelul destul de tare. Fiara aia afurisită, drama, se apropie.

Dar nu l-am băgat în seamă. Mi-a luat mâna și a mutat-o de la talie pe sâni, iar eu am început să pipăi precaut, degetele mele mișcându-se încetișor pe sub tricoul ei, peste sutien, trasând conturul sânilor ei, și apoi am apucat unul, strângându-l ușor.

— Te pricepi, a șoptit ea.

Buzele ei nu s-au desprins de ale mele în timp ce vorbea. Ne mișcam la unison, cu picioarele ei încolăcite în jurul meu.

— E tare plăcut, a șoptit ea, dar sunt foarte obosită. Reluăm mai târziu?

M-a mai sărutat puțin, în timp ce gura mea tânjea să rămână lângă a ei, iar apoi s-a extras de sub mine, și-a pus mâna pe pieptul meu și a adormit în secunda următoare.

N-am făcut sex. Nu ne-am dezbrăcat. Nu i-am atins sânul gol, iar mâinile ei n-au coborât mai jos de șoldurile mele. Nu conta. În timp ce dormea, am șoptit:

— Alaska Young, te iubesc.

Tocmai când eram pe cale să adorm, am auzit vocea Colonelului.

— Frate, tocmai te-ai sărutat cu Alaska?

— Da.

— Asta n-o să sfârșească prea bine, a spus el ca pentru sine.

Iar apoi am adormit. Acel somn adânc gen încă-îi-simt-gustul-în-gură nu e deosebit de odihnitor, dar e dificil să te trezești din el. Iar apoi am auzit telefonul sunând. Cred. Și cred, deși nu sunt sigur, că am simțit-o pe Alaska ridicându-se. Cred că am auzit-o plecând. Cred. Cât timp a fost plecată, nu știu să spun.

Dar eu și Colonelul ne-am trezit imediat ce s-a întors, la ce oră o fi fost, deoarece a trântit ușa. Plângea, ca în acea dimineață de după Ziua Recunoștinței, doar că mult mai rău.

— Trebuie să plec de-aici! a strigat.

— Ce s-a întâmplat?

— Am uitat! Doamne, de câte ori pot s-o dau în bară? a spus ea.

Nici n-am avut timp să mă gândesc la ce anume se referea, fiindcă a țipat din nou.

— TREBUIE SĂ PLEC. AJUTAȚI-MĂ SĂ IES DE-AICI!

— Unde trebuie să pleci?

S-a așezat și și-a pus capul între picioare, bocind.

— Vă rog să-i distrageți atenția Vulturului ca să pot pleca. Vă rog.

Eu și Colonelul am spus într-un glas, simțindu-ne la fel de vinovați:

— Bine.

— Să nu aprinzi farurile, a spus Colonelul. Condu încet și nu aprinde farurile. Ești sigură că ești bine?

— La naiba, voi ocupați-vă de Vultur!

Hohotele ei erau aproape niște scâncete.

— Doamne, o, Doamne, îmi pare atât de rău.

— Bine, a spus Colonelul. Pornește mașina când auzi al doilea șir de petarde.

Am plecat.

N-am spus: *Nu te urca la volan. Ești beată.*

N-am spus: *Nu te lăsăm să te urci în mașină cât timp ești supărată.*

N-am spus: *Insistăm să venim cu tine.*

N-am spus: *Poate aștepta până mâine. Orice – absolut orice – poate aștepta.*

Ne-am dus în baie, am luat de sub chiuvetă cele trei tuburi de pocnitori care ne mai rămăseseră și am fugit către casa Vulturului. Nu eram siguri că avea să funcționeze din nou figura.

Dar a funcționat destul de bine. Vulturul a ieșit în goană imediat ce s-au auzit primele pocnituri – bănuiesc că ne aștepta – și noi ne-am îndreptat înspre pădure, ducându-l suficient de departe cât să nu audă mașina ei ieșind din campus. Am făcut un ocol, trecând prin pârâu pentru a mai câștiga timp, am intrat pe fereastra din spate a Camerei 43 și am dormit ca niște prunci.

1 Operă rock compusă de Tim Rice (versuri) și Andrew Lloyd Webber (muzică). A debutat pe Broadway în 1971.

2 Joc de cuvinte. Poezia lui Robert Frost, „Stopping by Woods on a Snowy Evening” („Oprindu-mă în pădure într-o seară înzăpezită”), se termină cu versul „And miles to go before I sleep”, care s-ar traduce prin „Și mult de

mers până să adorm”.

3 În traducere „Pârâul”.

4 În lb. engleză, termenul este *no-see-ums* (care s-ar putea traduce prin „nu-le-poți-vedea”).

5 Simón Bolívar (1783–1830) a fost un lider politic și militar, conducătorul unor mișcări de independență în America de Sud, numite uneori „Războiul lui Bolívar”.

6 Gabriel García Márquez, *Generalul în labirintul său*, traducere de Mihaela Dumitrescu, Editura RAO, 2006.

7 „Afacerea Watergate” a fost un scandal politic și un succes mediatic în anii 1970 în SUA, stârnind o criză politică majoră și culminând cu demisia președintelui Richard Nixon (1913–1994).

8 În lb. engleză în original, expresia folosită e *pissed at me*, care s-ar traduce literal „pișați pe mine”.

9 Protagonistul piesei de teatru „Moartea unui comis-voiajor” a dramaturgului american Arthur Miller.

10 Un joc sportiv bazat pe baseball și utilizat drept introducere pentru copiii care vor să învețe felul în care se joacă baseballul.

11 „Chipper” în original. Joc de cuvinte intraductibil pornind de la numele personajului, Chip. (*N.r.*)

12 Herman Melville, autorul romanului „Moby Dick”. (*N.r.*)

13 Aluzie la *Richard al III-lea* de William Shakespeare („Azi iarna vrajbei noastre s-a schimbat,/ Prin soarele lui York, în toi de vară”).

14 În SUA, elevii de liceu și colegiu primesc o evaluare a calificativelor de la cursuri (GPA – *grade-point average*). În general, calificativul A reprezintă 4.0, B 3.0, C 2.0, iar D 1.0. Dacă cineva are 4.0 înseamnă că a avut numai calificative A și are un GPA perfect.

15 Celebru pilot american de curse. (*N.r.*)

16 Expresie colocvială în engleza americană („third base” în original) care desemnează, eufemistic, atingerea organelor genitale ale partenerului/partenerei. (*N.r.*)

17 Tip de dans popular american care se regăsește în special în zona de sud-est a Statelor Unite.

După

După o zi

Colonelul s-a culcat, cufundându-se în somnul neodihnitor al bețivilor, iar eu m-am întins pe patul de jos, cu gura arzând de dorință, ca și când încă ne sărutam, și probabil c-aș fi dormit până la pauza de prânz, dacă Vulturul nu ne-ar fi trezit la ora opt, bătând de trei ori la ușă. M-am întors cu fața spre el în timp ce deschidea ușa, iar lumina dimineții a năpădit camera.

— Trebuie să veniți în sala de gimnastică, a spus el.

M-am uitat cu ochii mijiți spre el, devenit aproape invizibil din pricina soarelui puternic.

— Acum, a adăugat, iar eu am știut ce se întâmplase.

Se zisese cu noi. Fuseserăm prinși. Prea multe rapoarte de activitate. Prea mult alcool în prea puțin timp. De ce au trebuit să bea seara trecută? Și apoi îi simții din nou gustul, gustul de vin și fum de țigară și strugurel de buze și de Alaska, și m-am întrebat dacă mă sărutase fiindcă fusese beată. *Nu mă exmatricula*, m-am rugat în sinea mea. *N-o face. Tocmai acum, când am început să ne sărutăm.*

Ca și când mi-ar fi răspuns rugăciunii, Vulturul a spus:

— N-ați intrat în bucluc. Dar trebuie să veniți chiar acum în sala de sport.

L-am auzit pe Colonel întorcându-se deasupra mea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Ceva groaznic, a spus Vulturul, după care a închis ușa.

În timp ce-și ridica o pereche de jeanși de pe podea, Colonelul a spus:

— S-a întâmplat așa ceva acum câțiva ani. Când a murit soția lui Hyde. Bănuiesc că acum a dat ortu’ popii Bătrânul. Nefericitul chiar *nu* mai avea nicio suflare în el.

S-a uitat la mine, cu ochii întredeschiși și injectați, și a căscat.

— Pari ușor mahmur, am remarcat eu.

A închis ochii.

— Ei bine, înseamnă că sunt un actor bun, Rotofeiule, fiin'că-s mahmur ușor mai mult.

— Am sărutat-o pe Alaska.

— Da. Nu eram chiar *atât* de beat. Să mergem.

Am traversat cercul dormitoarelor, îndreptându-ne spre sala de gimnastică. Eram îmbrăcat cu jeanși largi, cu un hanorac fără tricou pe dedesubt și aveam părul ciufulit. Toți profesorii se aflau în cercul dormitoarelor bătând la uși, dar nu l-am văzut pe Dr. Hyde. Mi-l imaginam mort în casa lui, întrebându-mă cine-l găsise, cum de i se simțise lipsa încă înaintea orelor lui.

— Nu-l văd pe Dr. Hyde, i-am spus Colonelului.

— Nefericitul de el.

Când am ajuns, sala era pe jumătate plină. O estradă fusese instalată în mijlocul terenului de baschet, aproape de tribune. M-am așezat pe al doilea rând, Colonelul alegând un loc fix în fața mea. Gândurile mele oscilau între tristețea legată de Dr. Hyde și încântarea în legătură cu Alaska, amintindu-mi de gura ei văzută de-aproape, șoptind: „Reluăm?”

Și nu m-am gândit nici măcar o dată la asta – nici măcar atunci când Dr. Hyde a intrat în sală, apropiindu-se cu pași mărunți, târșâiți, de mine și Colonel.

L-am bătut pe Colonel pe umăr și i-am spus:

— Hyde e aici!

Iar Colonelul a spus:

— O, drace!

Iar eu am spus:

— Ce e?

Iar el a spus:

— Unde-i Alaska?

Iar eu am spus:

— Nu.

Iar el a spus:

— Rotofeiule, e aici sau nu?

Iar apoi ne-am ridicat amândoi și am scrutat fețele

din sala de gimnastică. Vulturul s-a apropiat de pupitru și a spus:

— E toată lumea prezentă?

— Nu, i-am spus eu. Alaska nu-i aici.

Vulturul s-a uitat în jos.

— Toți ceilalți sunt aici?

— Alaska nu-i aici!

— Bine, Miles. Mulțumesc.

— Nu putem începe fără Alaska.

Vulturul s-a uitat la mine. Plângea fără suspine. Lacrimile îi alunecau din ochi pe bărbie și apoi îi cădeau pe pantalonii reiați. Se uita țintă la mine, dar nu era Privirea Osândei. Clipind spre a-și aduna lacrimile din ochi, Vulturul mă privea mai curând cu un aer de compătimire.

— Vă rog, domnule, am spus eu. Nu putem s-o așteptăm pe Alaska?

I-am simțit pe toți privindu-ne, încercând să priceapă lucrul pe care îl știam deja, dar pe care nu-l puteam crede.

Vulturul și-a plecat privirea în pământ și și-a mușcat buza inferioară.

— Seara trecută, Alaska Young a suferit un grav accident.

În acel moment, lacrimile au început să-i curgă șiroaie.

— Și a murit. Alaska s-a stins.

Pentru o clipă, toți cei din sală au tăcut, și nu mai fusese niciodată atât de liniște aici, nici măcar atunci când Colonelul făcea mișto de adversari, la meciuri. Priveam țintă la ceafa Colonelui. Pur și simplu fixam cu privirea părul lui des și stufos fără să-l văd. Preț de o clipă a fost atât de liniște încât puteai auzi sunetul respirațiilor tăiate, vidul creat de către cei 190 de elevi care rămăseseră fără aer.

Am gândit: *E numai vina mea.*

Am gândit: *Nu mă simt prea bine.*

Am gândit: *Am să vomit.*

***

M-am ridicat și am fugit afară. Am ajuns până la un coș de gunoi de lângă sala de sport, la vreo doi metri de ușile duble, și m-am scremut să vomit peste sticlele de Gatorade și meniurile de la McDonald's mâncate pe jumătate. Dar nu a ieșit nimic din mine. Aveam doar spasme, simțeam cum mi se contractă mușchii stomacului, cum îmi vine ceva pe gât, un *bleah* gutural și icnit, mă tot chinuiam să vomit fără să reușesc. Între înecări și tusete, am tras adânc aer în piept. Gura ei. Gura ei rece și moartă. Nu aveam „s-o reluăm mai târziu". Știam că era beată. Tulburată. E evident că n-ar trebui să lași pe cineva să urce la volan beat și tulburat. *Evident*. Și, Isuse, Miles, ce naiba e cu tine? Și atunci veni într-un sfârșit și voma, împroșcând tot conținutul coșului. Și aici scuip ultimele urme pe care le-a lăsat gura mea, aici, în acest coș de gunoi. Iar apoi sosește din nou, mai mult – și apoi, în regulă, calmează-te, bine, serios, n-a murit.

N-a murit. E încă în viață. E în viață pe undeva. E în pădure. Alaska se ascunde în pădure și n-a murit, doar se ascunde. Își bate joc de noi. Nu e decât o Farsă Extraordinară a Alaskăi Young. E Alaska făcând ce știe mai bine, haioasă și jucăușă, neștiind când sau cum să se oprească.

Iar apoi m-am simțit mult mai bine, deoarece ea nu murise deloc.

M-am întors în sală și toată lumea părea să se afle în diferite stadii de dezintegrare. Era ca și când te uitai la televizor, la un documentar de pe *National Geographic* despre ritualuri funerare. L-am văzut pe Takumi stând deasupra Larei, cu mâinile pe umerii ei. L-am văzut pe Kevin cu părul lui tuns periuță, ținându-și capul între genunchi. O fată pe nume Molly Tan, care învățase cu noi la algebră, se jelea, lovindu-se cu pumnii în coapsă. Toți acești oameni pe care îi cunoșteam și nu prea, devastați cu toții, iar apoi l-am văzut pe Colonel, cu genunchii la piept, întins pe o parte pe băncile din tribună cu Madame O'Malley așezată lângă el, întinzând mâna spre umărul lui, dar fără să-l atingă. Colonelul țipa. Inspira, după care țipa.

Inspiră. Țipă. Inspiră. Țipă.

La început m-am gândit că erau doar țipete. Dar, după câteva guri de aer, am observat un ritm. După încă vreo câteva, mi-am dat seama că el spunea niște cuvinte. Striga:

— Îmi pare atât de rău!

Madame O’Malley l-a luat de mână.

— Chip, n-are de ce să-ți pară rău. N-ai fi putut face nimic.

Dacă ar fi știut ea…

Am rămas nemișcat, privind scena, gândindu-mă că nu era moartă, și am simțit o mână pe umărul meu, iar, când m-am întors, l-am văzut pe Vultur și am spus:

— Cred că ne face o farsă tâmpită.

Iar el a spus:

— Nu, Miles, nu, îmi pare rău.

Și am simțit că-mi ard obrajii și am spus:

— Se pricepe la asta. Ar putea s-o facă.

Iar el a spus:

— Am văzut-o. Îmi pare rău.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Cineva arunca petarde în pădure, a spus el, iar eu am închis ochii strâns, pus față-n față cu adevărul inevitabil: eu o omorâsem. Am pornit după ei și bănuiesc că ea a plecat din campus. Era târziu. Se afla pe I-65, la sud de centru. Un camion se întorsese la nouăzeci de grade, blocând ambele sensuri. O mașină de poliție tocmai ajunsese la locul accidentului. Ea a intrat drept în mașină fără ca măcar să tragă de volan. Probabil că băuse mult. Polițiștii au spus c-au simțit miros de alcool.

— Cum de știți asta? l-am întrebat.

— Am văzut, Miles. Am vorbit cu polițiștii. S-a petrecut într-o clipită. Volanul a lovit-o în piept. Îmi pare nespus de rău.

Și am întrebat, ați văzut-o, și el a spus că da, și eu l-am întrebat cum arăta, și el a spus, îi curgea puțin sânge din nas, iar eu m-am așezat pe podeaua sălii de sport. Încă îl auzeam pe Colonel țipând și am simțit o pereche de

mâini pe spatele meu în timp ce m-am aplecat în față, dar tot ce vedeam înaintea ochilor era silueta Alaskăi dezbrăcată pe o masă de metal, cu un firicel de sânge curgându-i din nas în formă de lacrimă, cu ochii ei verzi privind în gol, colțurile gurii ei ridicate cât să dea impresia de zâmbet, și o simțisem atât de caldă peste mine, gura ei moale și caldă peste buzele mele.

***

Eu și Colonelul ne întoarcem în tăcere în camera noastră. Eu privesc pământul de sub picioarele mele. Nu-mi pot scoate din minte că a murit și nu-mi pot scoate din minte că nu e cu putință să fi murit. Oamenii nu mor așa, din senin. Nu pot respira. Mă tem, ca și când cineva mi-a spus c-o să mă bată măr după ore și acum e ultima oră și știu exact ce-o să se întâmple. Astăzi e atât de frig – îngheți la propriu – și îmi imaginez că alerg până la pârâu și mă bag cu capul în apă, iar pârâul nu e deloc adânc, ating pietrele cu mâinile, iar trupul îmi alunecă în apa înghețată, șocul lăsând loc amorțelii, și aș rămâne acolo, plutind pe acea apă, mai întâi către râul Cahaba, apoi către râul Alabama, apoi către Mobile Ray și pe urmă către Golful Mexic.

Vreau să mă topesc în iarba maronie și uscată pe care calc alături de Colonel în timp ce ne îndreptăm în tăcere către dormitorul nostru. Are picioare mari, mult prea mari pentru un corp atât de mic, iar noii tenişi pe care îi poartă de când ceilalți au fost pișați par a fi încălțări de clovn. Mă gândesc la șlapii Alaskăi atârnând de degetele ei cu unghii date cu ojă albastră în timp ce ne legănam în apropierea lacului. Oare sicriul va fi deschis? Oare cei de la pompe funebre vor putea să-i refacă zâmbetul? O auzeam în continuare spunând: „Reluăm mai târziu?”

Ultimele cuvinte ale preotului Henry Ward Beecher, care a trăit în secolul al XIX-lea, au fost „Acum vine misterul”. Poetul Dylan Thomas, căruia îi plăcea să tragă la măsea la fel cum îi plăcea Alaskăi, a spus înainte să moară: „Am băut optsprezece pahare de whiskey. Cred că e un

record”. Dramaturgul preferat al Alaskăi era Eugene O’Neill: „M-am născut într-o cameră de hotel, și – la naiba – mor într-o cameră de hotel”. Până și victimele accidentelor de mașină apucă uneori să spună câteva cuvinte finale. Prințesa Diana a spus: „O, Doamne. Ce s-a întâmplat?” Starul de cinema James Dean a spus „Trebuie să ne vadă” chiar înainte să intre cu Porsche-ul într-o altă mașină. Știu ultimele cuvinte ale atâtor oameni. Dar nu le voi afla niciodată pe ale ei.

***

Sunt cu câțiva pași în fața lui înainte să-mi dau seama că a căzut. Mă întorc, iar el e cu fața în jos.

— Chip, trebuie să ne ridicăm. Trebuie să ne ridicăm. Trebuie să ajungem în cameră.

Colonelul se întoarce cu fața spre mine, mă privește drept în ochi și spune:

— Nu. Pot. Să. Respir.

Dar el *poate* respira și știu asta deoarece hiperventilează, respirând ca și când ar încerca să-i facă respirație gură la gură unui mort. Îl ridic, iar el se prinde de mine și începe să plângă, repetând:

— Îmi pare atât de rău.

Noi doi nu ne-am mai îmbrățișat niciodată și nu prea mai am ce să-i spun, deoarece e normal să-i pară rău, așa că-i pun mâna pe după gât și-i spun singurul lucru adevărat:

— Și mie îmi pare rău.

După două zile

N-am dormit în noaptea aceea. Zorii întârziau să apară și, chiar când au făcut-o, cu soarele care strălucea puternic printre jaluzele, radiatorul care era pe ducă nu ne putea încălzi, așa încât eu și Colonelul am rămas tăcuți pe canapea. El a citit din almanah.

Cu o seară înainte, înfruntasem frigul pentru a-mi suna părinții, și când am spus „Alo, sunt Miles”, mama a răspuns cu „Ce s-a întâmplat? E totul în regulă?” Puteam să-i spun, fără să mint, că nu, nu era nimic în regulă. În acel moment, tata a luat receptorul.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat el.

— Nu țipa, i-a spus mama.

— Nu țip. Se aude prost.

— Ei bine, vorbește mai încet, a spus ea, așa că mie mi-a luat ceva timp până să pot vorbi, și, când am fost în stare s-o fac, mi-a mai luat ceva timp să orânduiesc cuvintele.

— Prietena mea, Alaska, a murit într-un accident de mașină.

Mă uitam fix la numerele și mesajele scrijelite pe perete, lângă telefon.

— O, Miles, a spus mama. Miles, îmi pare atât de rău. Vrei să vii acasă?

— Nu, i-am spus. Vreau să rămân aici... Nu pot să cred.

Asta era parțial adevărat.

— E îngrozitor, a spus tata. Bieții ei părinți.

Bietul ei părinte, am zis în sinea mea, și m-am gândit la tatăl ei. Nici măcar nu-mi puteam imagina ce ar fi făcut părinții mei dacă aș fi murit. După ce urcasem beat la volan. Doamne, dacă tatăl ei ar afla asta vreodată, probabil ne-ar face bucăți pe mine și pe Colonel.

— Cum te puteam ajuta? m-a întrebat mama.

— Aveam nevoie să răspundeți. Aveam nevoie să vorbesc cu voi.

Am auzit un fornăit în spatele meu – de frig sau de durere, habar n-aveam – și le-am spus părinților mei:

— Mai e cineva care vrea să folosească telefonul. Trebuie să închid.

Toată noaptea m-am simțit paralizat de tăcere, îngrozit. De ce anume mă temeam de fapt? Faptul e consumat. A murit. Fusese caldă și moale pe pielea mea, îmi strecurasem limba în gura ei, și ea râdea, încercând să mă învețe, să mă facă mai bun, promițându-mi că vom „relua”. Iar acum...

Iar acum era mai rece cu fiecare oră, mai moartă cu fiecare gură de aer pe care o trăgeam. Mi-am zis: *Asta este teama: am pierdut ceva important și nu-l pot găsi și am*

nevoie de el. E ca și când cineva care și-a pierdut ochelarii s-ar duce la magazinul de ochelari și vânzătorul i-ar spune că nicăieri în lume nu se mai găsesc ochelari și că de-acum înainte trebuie să se descurce fără.

Cu puțin înainte de opt dimineața, Colonelul a spus, fără a se adresa cuiva anume:

— Cred că azi avem la prânz bufriedo.

— Da, am spus. Ți-e foame?

— Doamne, nu. Dar ea i-a numit așa, știai? Erau numiți burrito prăjiți când am ajuns aici, iar Alaska a început să le spună bufriedo, și apoi toată lumea s-a luat după ea, iar Maureen le-a schimbat oficial numele.

A tăcut preț de o clipă, după care a spus:

— Miles, nu știu ce să fac.

— Da, știu.

— Am terminat de memorat capitalele, a spus el.

— Statelor?

— Nu. Asta a fost în clasa a cincea. Ale țărilor. Spune-mi o țară.

— Canada, am spus.

— Ceva mai greu.

— Ăăă, Uzbekistan?

— Tashkent.

N-a stat nici măcar o clipă să se gândească. Răspunsul îi stătuse pe vârful limbii, ca și când s-ar fi așteptat să spun „Uzbekistan”.

— Hai să fumăm.

Am intrat în baie și am dat drumul la duș, iar Colonelul a scos un pachet de chibrituri din jeanși și a încercat să aprindă un băț. Nu s-a aprins. A încercat din nou și n-a mers, apoi din nou, frecând partea impregnată în fosfor cu o furie crescândă, până ce, într-un final, a aruncat chibriturile pe jos și a țipat:

— LA NAIBA!

— E în regulă, am spus, scoțând o brichetă din buzunar.

— Nu, Rotofeiule, nu e, a spus el, aruncându-și țigara și ridicându-se enervat. La naiba! Doamne, cum de s-a

întâmplat asta? Cum de-a putut fi atât de proastă? Nu se gândea niciodată la consecințe. Era al naibii de impulsivă. Isuse. Nu e în regulă. Nu pot să cred c-a fost atât de *proastă*!

— Ar fi trebuit s-o oprim, i-am spus.

A intrat în cabină pentru a opri dușul și pe urmă și-a izbit palma de faianță.

— Da, știu c-ar fi trebuit s-o oprim, la naiba. Sunt al naibii de sigur, extrem de conștient c-ar fi trebuit s-o oprim. Dar n-ar fi trebuit *să fie nevoie*. Trebuia să stai cu ochii pe ea ca pe un copil de *trei ani*. Faci un singur lucru greșit și moare. Isuse! Simt c-o iau razna. Trebuie să fac o plimbare.

— Bine, am răspuns, încercând să rămân calm.

— Îmi pare rău, a spus el. Mă simt atât de dat peste cap. Mă simt ca și când aș putea muri.

— Ai putea, am spus eu.

— Da. Da. Aș putea. Nu se știe niciodată. E de-ajuns… E ca și cum… *PAF*. Și te-ai dus.

L-am urmat în cameră. Și-a luat almanahul de pe pat, și-a pus geaca, a închis ușa și *PAF*. S-a dus.

Dimineață am avut musafiri. La o oră după plecarea Colonelului, drogatul de serviciu Hank Walsten a venit să-mi ofere niște iarbă, pe care am refuzat-o politicos. Hank m-a îmbrățișat și a spus:

— Măcar s-a întâmplat pe loc, instantaneu. Măcar n-a fost dureros.

Știam că încerca doar să ajute, dar nu pricepea. Era dureros. Simțeam în stomac o durere surdă, nesfârșită, care nu dispărea nici măcar atunci când îngenuncheam pe gresia rece din baie, având din nou spasme de vomă.

Și, oricum, ce înseamnă să mori „pe loc”? Cât durează? O secundă? Zece? Durerea din acele secunde probabil că fusese îngrozitoare, atunci când inima i-a explodat și plămânii i-au cedat și creierul n-a mai primit sânge și oxigen, ci doar panică. Ce naiba înseamnă *instantaneu*? Nu există nimic cu adevărat instantaneu. Durează cinci minute până se face orezul instant, budinca

instant, o oră. Mă îndoiesc că o durere orbitoare instantă e tocmai *instantanee*.

Oare a avut timp ca viața să-i treacă prin fața ochilor? Oare am apărut și eu acolo? Dar Jake? Și mi-a promis, mi-am amintit eu, mi-a promis că „reluăm”, dar, de asemenea, știam că se îndrepta înspre nord când a murit, spre Nashville, către Jake. Poate că nu însemnase nimic pentru ea, ci fusese doar un nou gest teribil de impulsiv. Și, în timp ce Hank stătea în pragul ușii, m-am uitat pe lângă el, către mult prea tăcutul cerc al dormitoarelor, întrebându-mă dacă momentul acela contase pentru ea și nu-mi puteam spune decât că da, desigur, doar îmi promisese. Reluăm.

Pe urmă a venit Lara, cu ochii umflați.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea în timp ce-o îmbrățișam, ridicându-se pe vârfuri ca să-mi pot sprijini bărbia pe creștetul ei.

— Nu știu, am spus.

— V-ați văzut în seara aia? m-a întrebat ea, vorbind cu buzele lipite de clavicula mea.

— S-a îmbătat, i-am spus. Eu și Colonelul ne-am dus la culcare și bănuiesc că ea a plecat din campus.

Iar asta a devenit minciuna standard.

Am simțit degetele Larei, ude de lacrimi, lipindu-se de palma mea, și, până să mă pot răzgândi, mi-am retras mâna.

— Îmi pare rău, am spus.

— Nu-i nimic. Voi fi în camera mea, dacă vrei să vii.

Nu m-am dus. Nu știam ce să-i spun – eram prins într-un triunghi amoros în care unul din protagoniști murise.

În acea după-amiază, ne-am adunat din nou în sala de gimnastică pentru o întrunire. Vulturul ne-a anunțat că școala va închiria un autocar, ca să putem fi prezenți la înmormântarea din Vine Station duminică. Când ne-am ridicat să plecăm, i-am observat pe Lara și pe Takumi îndreptându-se spre mine. Lara s-a uitat în ochii mei și mi-a zâmbit ușor. I-am întors zâmbetul, dar m-am grăbit să mă

amestec printre mulțimea îndoliată care ieșea din sală.

Dorm, iar Alaska intră în cameră. E dezbrăcată și nevătămată. Sânii ei, pe care i-am pipăit în treacăt pe întuneric, atârnă grei, plini și strălucitori. Se apleacă la câțiva centimetri deasupra mea și-i simt respirația caldă și dulce peste fața mea, precum o briză care mângâie iarba înaltă.

— Salut, spun eu. Mi-a fost dor de tine.

— Arăți bine, Rotofeiule.

— Și tu.

— Sunt atât de goală, spune ea, după care râde. Cum de-am ajuns atât de *goală*?

— Vreau să rămâi, îi spun eu.

— Nu, îmi răspunde, și se apasă peste mine, strivindu-mi pieptul, lăsându-mă fără suflare, și e rece și udă, precum gheața care se topește.

Capul i se despicase și o mâzgă gri-rozalie îi țâșnește prin fractura din craniu și curge pe fața mea, iar ea miroase a formol și a carne putrezită. Îmi vine să vomit, și o împing de pe mine, îngrozit.

M-am trezit căzând și am aterizat cu o bufnitură pe podea. Slavă Domnului că dormeam în patul de jos. Dormisem vreme de paisprezece ore. Era dimineață. Probabil miercuri. Înmormântarea ei urma să aibă loc duminică. Mă întrebam dacă Chip avea să se întoarcă până atunci, oriunde s-ar fi aflat. *Trebuia* să se întoarcă pentru înmormântare, deoarece eu nu puteam merge singur, iar, dacă mergeam cu oricine altcineva, tot singur aș fi fost.

Vântul rece se izbea de ușă, iar copacii de afară se clătinau atât de violent, încât îi auzeam din camera noastră, iar eu stăteam pe pat și mă gândeam la Colonel, care era pe undeva pe-acolo, cu capul plecat, cu dinții încleștați, mergând prin vântul puternic.

După patru zile

Era cinci dimineață și citeam biografia exploratorului Meriwether Lewis (faimos pentru expediția întreprinsă alături de William Clark), încercând să rămân treaz, când ușa s-a deschis și Colonelul a intrat în cameră.

Mâinile palide îi tremurau, iar almanahul din mâna lui arăta precum o marionetă care dansa fără să fie legată de vreo sfoară.

— Ți-e frig? l-am întrebat.

A încuviințat, și-a scos baschețiii și s-a băgat în patul meu, învelindu-se. Dinții îi clănțăneau ca un mesaj în codul Morse.

— Isuse! Ești bine?

— Acum da. Mi-e mai cald, a spus el.

O mână mică, albă ca o stafie, a ieșit de sub pătură.

— Vrei să mă ții de mână, te rog?

— Bine, dar atât. Nu ne sărutăm.

A râs, scuturând plapuma.

— Pe unde-ai umblat?

— M-am plimbat până în Montevallo.

— Șaizeci și patru de kilometri?

— Șaizeci și șapte, m-a corectat el. Ei bine, șaizeci și șapte dus. Șaizeci și șapte întors. O sută treizeci și doi. Ba nu. O sută treizeci și patru. Da. O sută treizeci și patru de kilometri în patruzeci și cinci de ore.

— Ce naiba e în Montevallo? m-am interesat eu.

— Nu prea multe. Am mers până mi s-a făcut prea frig, după care m-am întors.

— N-ai dormit?

— Nu! Am niște vise groaznice. În visele mele, nici măcar nu mai seamănă cu ea. Nici măcar nu-mi mai aduc aminte cum arăta.

I-am dat drumul la mână, am luat anuarul de anul trecut și am găsit-o. În poza alb-negru, poartă maioul portocaliu și blugii tăiați care-i vin până la jumătatea coapselor slăbănoage, stă cu gura larg deschisă, într-un zâmbet încremenit, ținându-l pe Takumi pe după gât cu mâna stângă. Părul îi cade peste față doar atât cât să îi ascundă obrajii.

— Așa deci, a spus Colonelul. Da. Mă săturasem de obiceiul ei de a se supăra din nimic. De felul în care se îmbufna și făcea aluzii la povara apăsătoare a tragediei sau așa ceva și apoi tăcea și nu spunea niciodată care era

problema, nu avea niciodată vreun afurisit de *motiv* să fie supărată. Și eu cred că trebuie să ai un *motiv*. Prietena mea mi-a dat papucii, așa că sunt trist. Am fost prins fumând, așa că-s enervat. Mă doare capul, așa că-s irascibil. Dar ea, Rotofeiule, n-avea niciodată vreun *motiv*. Pur și simplu mi se luase de dramele ei. Așa că am lăsat-o să plece. Isuse.

Uneori, și pe mine mă enervau toanele ei, dar nu și în seara aia. În seara aia am lăsat-o să plece, pentru că așa m-a rugat. A fost atât de simplu pentru mine și atât de prostesc.

Mâna Colonelului era atât de mică, și am strâns-o bine, răceala lui prelingându-se în mine și căldura mea în el.

— Am memorat populațiile, a spus el.

— Uzbekistan.

— Douăzeci și patru de milioane șapte sute cincizeci și cinci de mii cinci sute nouăsprezece.

— Camerun, am spus, dar era prea târziu.

Adormise, cu mâna moale în a mea. I-am strecurat-o înapoi sub plapumă și m-am suit în patul lui, devenind, pentru o seară, locatar al patului de sus. Am adormit ascultând respirațiile lui lente și regulate, încăpățânarea lui cedând în cele din urmă în fața oboselii insurmontabile.

După șase zile

În acea duminică, m-am trezit după trei ore de somn și am făcut un duș pentru prima dată după mult timp. M-am îmbrăcat cu singurul costum pe care-l aveam. Aproape că nici nu voisem să-l aduc, dar mama a insistat că nu știi niciodată când ai nevoie de unul, și, după cum s-a dovedit, a avut dreptate.

Colonelul nu avea niciun costum, și, având în vedere statura lui, nu putea împrumuta unul de la nimeni, așa ca și-a pus pantalonii negri de stofă și o cămașă gri.

— Presupun că nu pot purta cravata cu flamingo, a spus el în timp ce-și încălța șosetele negre.

— E puțin cam prea veselă având în vedere ocazia, i-am răspuns eu.

— N-o pot purta la operă, a spus Colonelul, aproape zâmbind. N-o pot purta la o înmormântare. N-o pot folosi ca să mă spânzur. Nu e bună de nimic.

I-am dat eu o cravată.

Școala închiriase autocare pentru a transporta elevii în Vine Station, orașul natal al Alaskăi, însă eu, Lara și Colonelul am mers cu Takumi în SUV-ul lui, luând-o pe drumurile laterale, astfel încât să evităm acel loc fatidic de pe șosea. Mă uitam pe geam, privind cum aglomerarea suburbană ce înconjura Birminghamul se contopea cu dealurile și câmpiile din zona de nord a Alabamei.

În față, Takumi îi povestea Larei cum sânul Alaskăi fusese claxonat în vacanța de vară, făcând-o să râdă. Atunci fusese prima dată când o văzusem, iar acum avea să fie ultima dată. Mai mult decât orice, simțeam că nu era corect, că, fără îndoială, era nedrept să iubești pe cineva care, poate, ți-ar fi împărtășit sentimentele dacă n-ar fi murit, iar apoi m-am aplecat, cu fruntea lipită de tetiera lui Takumi, și am plâns scâncind, iar ceea ce simțeam era mai mult durere decât tristețe. Mă durea. Și nu era o figură de stil. Durea precum o bătaie zdravănă.

Ultimele cuvinte ale lui Meriwether Lewis au fost „Nu sunt un laș, dar sunt atât de puternic. E atât de greu să mori”. Nu mă îndoiesc că este, dar nu poate fi cu mult mai greu decât a fi lăsat în urmă. M-am gândit la Lewis în timp ce o urmam pe Lara în capela în formă de A care era lipită de salonul de pompe funebre din Vine Station, Alabama, un orășel pe atât de mohorât și de deprimant pe cât spusese Alaska că era. Locul mirosea a mucegai și dezinfectant, iar tapetul galben din foaier se decojea pe la colțuri.

— Venirăți toți aici pentru dra Young? l-a întrebat un tip pe Colonel, care a încuviințat cu o mișcare a capului.

Am fost conduși într-o încăpere mare cu rânduri întregi de scaune rabatabile în care se afla un singur om. Era îngenuncheat lângă un sicriu din capătul opus al capelei. Sicriul era închis. Închis. Nu aveam s-o mai văd vreodată. Nu aveam să-i sărut fruntea. Nu aveam s-o mai

văd pentru ultima oară. Dar trebuia neapărat s-o văd, așa că am întrebat mult prea tare:

— De ce e închis?

Bărbatul, a cărui burtă proeminentă se revărsa din costumul mult prea strâns, s-a întors și s-a apropiat de mine.

— Din cauza mamei ei, a spus el. Mama ei a avut sicriul deschis, iar Alaska mi-a spus: „Tati, să nu-i lași niciodată să mă vadă moartă”. Oricum, fiule, ea nu e aici. E la Domnul acum.

Și și-a pus mâinile pe umerii mei, acest bărbat care se îngrășase bine de când trebuise ultima dată să poarte acest costum, și nu-mi venea să cred ce-i făcusem, văzându-i ochii verzi scânteietori precum ochii Alaskăi, dar mult mai adânciți în orbitele încercănate, arăta precum o fantomă cu ochi verzi care încă mai respira, și nu, nu, te rog, Alaska, nu muri. Nu muri. Și m-am desprins din brațele lui, trecând pe lângă Lara și Takumi pentru a ajunge la sicriul ei, și am îngenuncheat, punându-mi mâinile pe lemnul finisat, mahon-închis la culoare, nuanța părului ei. Am simțit mâinile mici ale Colonelului pe umerii mei și o lacrimă mi-a picurat în creștet, iar preț de câteva momente am fost doar noi trei – autocarele cu elevi încă nu sosiseră, iar Takumi și Lara se duseseră în spate, astfel încât rămăseserăm doar noi trei –, trei trupuri și două persoane – cei trei care știau ce se întâmplase cu adevărat și prea multe straturi între noi toți, prea multe lucruri care ne țineau la distanță unul de celălalt. Colonelul a spus:

— Îmi doresc atât de tare s-o pot salva.

Iar eu am spus:

— Chip, s-a dus.

Iar el a spus:

— Am crezut c-o voi simți privindu-ne de undeva de sus, dar ai dreptate. S-a dus.

Iar eu am spus:

— O, Doamne, Alaska, te iubesc. Te iubesc.

Iar Colonelul a spus:

— Îmi pare atât de rău, Rotofeiule. Știu c-ai iubit-o.

Iar eu am spus:

— Nu. Nu folosi trecutul.

Ea nici măcar nu mai era o ființă umană, doar un trup care putrezea, însă o iubeam la prezent. Colonelul s-a lăsat pe genunchi lângă mine și și-a lipit buzele de sicriu, șoptind:

— Alaska, îmi pare rău. Meritai un prieten mai bun.

E chiar atât de greu să mori, domnule Lewis? Oare acel labirint e mai rău decât acesta?

După șapte zile

Mi-am petrecut următoarea zi în camera noastră, jucând fotbal pe mut, nefiind în stare să stau degeaba și nefiind în stare să fac mai nimic. Era Aniversarea lui Martin Luther King, ultima zi înainte de începerea cursurilor, și nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la faptul c-o omorâsem. Colonelul și-a petrecut dimineața cu mine, dar mai târziu s-a hotărât să se ducă la cantină să mănânce rulada de carne.

— Hai, a spus el.

— Nu mi-e foame.

— Trebuie să mănânci.

— Pariu? l-am întrebat, fără să-mi iau ochii de la joc.

— Isuse. Bine.

A oftat și a plecat, trântind ușa după el. *Tot furios e*, m-am trezit gândindu-mă cu o umbră de milă. Nu există niciun motiv pentru a fi furios. Furia îți distrage atenția de la tristețea atotcuprinzătoare, de la adevărul incontestabil că tu ai omorât-o și că i-ai răpit viitorul și viața. Furia nu avea să schimbe nimic. La naiba.

— Cum a fost rulada de carne? l-am întrebat pe Colonel când s-a întors.

— Așa cum o știi. Nu prea are gust de carne și nici nu prea aduce a ruladă.

Colonelul s-a așezat lângă mine.

— Vulturul a mâncat cu mine. Voia să știe dacă noi am dat cu petarde.

Am pus jocul pe pauză și m-am întors cu fața spre el. Cu o mână, a tras de una dintre ultimele bucățele din

pielea ecologică a canapelei.

— Și tu ce-ai spus? m-am interesat eu.

— N-am turnat pe nimeni. În orice caz, mi-a spus că mătușa ei sau ceva de genul va veni mâine să-i golească dormitorul. Așa că dacă acolo există ceva care ne aparține sau pe care mătușa ei n-ar vrea să-l găsească…

M-am întors spre joc și am spus:

— N-am chef să fac asta azi.

— Atunci, am s-o fac singur, a zis el.

S-a întors și a plecat, lăsând ușa deschisă, iar frigul care încă nu se înmuiase a copleșit imediat radiatorul, așa că am pus jocul pe pauză ca să mă ridic să închid ușa, și, când am tras cu ochiul să văd dacă a intrat în camera ei, l-am văzut în pragul ușii noastre, și m-a apucat de hanorac, a zâmbit și a spus:

— *Știam* că n-ai să mă lași să fac asta singur. *Știam.*

Am clătinat din cap și mi-am dat ochii peste cap, dar l-am urmat, trecând pe lângă telefonul cu plată și intrând în camera ei.

Nu mă mai gândisem la mirosul ei de când murise, dar când Colonelul a deschis ușa, am simțit adierea miresmei ei: pământ umed și iarbă și fum de țigară și, sub acestea, ultimele ecouri ale loțiunii ei de piele cu aromă de vanilie. M-a răscolit imediat și doar tactul m-a împiedicat să nu-mi îngrop fața în mormanul de rufe murdare din coșul plin ce se afla lângă dulapul ei. Camera arăta exact așa cum mi-o aminteam: sute de cărți stivuite lângă pereți, cuvertura ei de culoarea lavandei înghesuită la capătul patului, un teanc de cărți sprijinite precar pe noptieră, vulcanul din lumânări ițindu-se de sub pat. Arăta exact așa cum știam că va arăta, însă parfumul ei inconfundabil m-a izbit. Am rămas în mijlocul camerei, cu ochii închiși, inhalând lent aroma de vanilie și fân necosit, dar, cu fiecare inspirație, mirosul se estompa, pe măsură ce mă obișnuiam cu el, și, curând, am pierdut-o din nou.

— E de neîndurat, am spus imediat, deoarece așa și era. Doamne. Toate cărțile astea pe care n-o să le citească vreodată. Biblioteca Vieții ei.

— Cumpărate la târguri de vechituri și menite să sfârșească la un altul.

— Din țărână în țărână. De la târg de vechituri la târg de vechituri, am spus eu.

— Mda. Bine, am venit c-un scop. Ia tot ce n-ai vrea ca mătușa ei să găsească, a spus Colonelul, și l-am văzut lăsându-se pe genunchi lângă biroul ei, trăgând sertarul de sub calculatorul ei, de unde scoase, cu degetele lui, teancuri de hârtii cu antet. Isuse, a păstrat fiecare eseu pe care l-a scris vreodată. *Moby Dick. Ethan Frome.*

Am băgat mâna între salteaua și cadrul patului după prezervativele pe care știam că le ascundea pentru vizitele lui Jake. Le-am băgat în buzunar și apoi m-am dus la dulap, căutând prin lenjeria intimă sticle de alcool sau jucării sexuale sau Dumnezeu știe ce. N-am găsit nimic. Iar apoi mi-am concentrat atenția la cărți, privind cu atenție teancurile, citind cotoarele din colecția aleatorie de literatură care era Alaska. Exista o carte anume pe care voiam s-o iau cu mine, dar n-am găsit-o.

Colonelul stătea pe jos lângă patul ei, cu capul aproape lipit de podea, uitându-se sub pat.

— Clar n-a lăsat nicio picătură de alcool, nu-i așa? a întrebat el.

A fost cât pe-aci să spun: *A îngropat sticlele în pădure, lângă terenul de fotbal,* însă mi-am dat seama că nu știa, că ea nu l-a luat niciodată la marginea pădurii să-i spună să sape după comoara îngropată, că acesta era un lucru știut numai de mine și de ea, și l-am păstrat precum un suvenir, ca și când împărtășirea acestei amintiri ar fi dus la pierderea ei.

— Vezi pe undeva *Generalul în labirintul său?* l-am întrebat în timp ce citeam titlurile de pe cotoare. Coperta are mult verde pe ea, cred. E ediție broșată și a fost una dintre victimele inundației, așa că probabil paginile sunt umflate, dar nu cred că a…

— Da, e chiar aici, m-a întrerupt el, iar eu m-am întors și l-am văzut ținând în mână cartea cu paginile desfăcute precum un acordeon din pricina farsei puse la

cale de Longwell, Jeff și Kevin.

Am luat-o și m-am așezat pe pat. Locurile pe care le subliniase și notițele pe care le scrisese fuseseră pătate din pricina umezelii, însă cartea era în cea mai mare parte lizibilă și mă gândeam s-o iau în camera noastră să încerc s-o citesc, chiar dacă nu era o biografie, când am dat peste pagina aceea de la final:

Se cutremură de năucitoarea revelație că goana nebunească între necazurile și visurile lui se apropia în acel moment de punctul final. Restul era întunericul absolut.

— Ei, drăcia dracului, a oftat el. Cum o să mai ies eu din labirintul ăsta!18

Întregul pasaj era subliniat cu cerneală neagră întinsă, îmbibată de apă. Dar mai era o cerneală, de data asta una albastră, post-inundație, și o săgeată ce ducea de la „Cum o să mai ies eu din labirintul ăsta!” la o notiță de pe margine, scrisă de mână cu scrisul ei cu înflorituri: *Direct & Rapid.*

— Hei, după inundație a scris ceva aici, am spus. Dar e ciudat. Uite. Pagina o sută nouăzeci și doi.

I-am aruncat cartea Colonelului, iar el a dat la pagina respectivă și apoi s-a uitat la mine.

— Direct și rapid, a spus el.

— Da. Ciudat, nu? Bănuiesc că se referea la ieșirea din labirint.

— Stai puțin, cum s-a întâmplat chestia asta? Ce s-a întâmplat?

Și deoarece fusese spus o singură dată „chestia asta”, am știut imediat la ce se referea.

— Ți-am spus ce mi-a spus Vulturul. Un camion s-a întors la nouăzeci de grade. O mașină de-a poliției a apărut ca să oprească traficul, iar ea a intrat în mașina aia. Era atât de beată încât nici măcar n-a tras de volan.

— Atât de *beată*? Atât de *beată*? Mașina poliției ar fi trebuit să aibă girofarurile pornite. Rotofeiule, a intrat într-o mașină de poliție care avea girofarurile pornite, a spus el repede. Direct și rapid. Direct și rapid. Ieșirea din

labirint.

— Nu, am spus, dar chiar când am rostit cuvintele, o imagine mi-a apărut în fața ochilor.

Mi-o închipuiam suficient de beată și suficient de furioasă. (De ce – din cauză că-l înșelase pe Jake? Că mă rănise pe mine? Că mă voia pe mine, și nu pe el? Încă era supărată c-o turnase pe Marya?) Mi-o închipuiam privind mașina poliției și îndreptându-se drept, fără să-i pese nici cât negru sub unghie de altcineva, negândindu-se la promisiunea pe care mi-o făcuse, negândindu-se la tatăl ei sau la altcineva, și cățeaua, cățeaua afurisită, își pusese capăt zilelor. Dar nu. Nu. Nu era ea. Nu. A spus că *va urma*. Desigur.

— Nu.

— Da, probabil ai dreptate, mi-a spus Colonelul.

A lăsat cartea jos, s-a așezat lângă mine pe pat și și-a sprijinit fruntea în palme.

— Cine conduce zece kilometri pentru a se sinucide? N-are nicio noimă. Dar „direct și rapid”. Cam ciudată premoniție, nu-i așa? Și încă nu știm ce s-a întâmplat cu adevărat, dacă stai bine să te gândești. Unde se ducea, de ce. Cine a sunat. Cineva a *sunat*, este, sau am visat…

Și Colonelul a continuat să vorbească, punând piesele cap la cap, în timp ce eu am ridicat cartea și am dat la pagina în care goana generalului ajungea la final, și eram amândoi cufundați în gândurile noastre, despărțiți de o prăpastie, și nu-l mai puteam asculta pe Colonel, deoarece eram prea ocupat încercând să prind ultimele adieri ale mirosului ei, încercând să mă conving că, desigur, ea nu și-o făcuse cu mâna ei. Eu eram de vină – eu provocasem asta, la fel și Colonelul. El putea pune cap la cap tot ce voia, dar eu știam mai bine cum stăteau lucrurile, știam că eram vinovați fără drept de apel și așa aveam să rămânem.

După opt zile

Marți – am avut pentru prima dată ore. Madame O’Malley a ținut un moment de reculegere la începutul orei de Franceză, o materie care era mereu onorată cu lungi momente de tăcere, iar apoi ne-a întrebat cum ne

simțeam.

— Groaznic, a spus o fată.

— *En français*, i-a răspuns Madame O'Malley. *En français.*

Totul arăta la fel, dar mai liniștit. Războinicii Săptămânali stăteau în continuare pe băncile de lângă bibliotecă, însă, când bârfeau, o făceau mai încet, pe șoptite. În cantină se auzeau tăvile de plastic pe mesele de lemn și furculițele care zgâriau farfuriile, dar conversațiile erau date pe mut. Însă, mai copleșitoare decât comportamentul silențios al celorlalți era tăcerea locului în care ar fi trebuit să se afle ea, Alaska cu poveștile ei exuberante, dar în loc de asta era ca atunci când se închisese în sine, ca atunci când refuza să răspundă întrebărilor cu *de ce* sau *cum*, numai că de data asta era ceva permanent.

Colonelul s-a așezat lângă mine la ora de Religie, a oftat și a spus:

— Rotofeiule, duhnești a fum de țigară.

— Întreabă-mă dacă-mi pasă.

În acel moment a intrat Dr. Hyde, ducând la subraț eseurile noastre. S-a așezat, a inspirat greoi de câteva ori și a început să vorbească.

— Există o lege nescrisă conform căreia părinții n-ar trebui să-și îngroape copiii, a spus el. Și cineva ar trebui s-o impună. În acest semestru vom continua să studiem tradițiile religioase pe care vi le-am prezentat astă-toamnă. Dar nu rămâne nicio umbră de îndoială că întrebările pe care ni le vom pune vor avea un caracter mult mai imperios decât o aveau cu câteva zile în urmă. De pildă, ceea ce se întâmplă cu noi după ce murim nu mai e o întrebare care ne trezește un vag interes filosofic. E o întrebare pe care trebuie să ne-o punem gândindu-ne la colega noastră. Și întrebarea cum să trăim în umbra durerii sufletești nu e doar o temă de reflecție pentru budiști, creștini sau musulmani anonimi. Bănuiesc că întrebările cu caracter religios au devenit personale.

A răsfoit eseurile noastre, scoțând una din teancul

aflat în fața lui.

— Am în față eseul Alaskăi. Vă aduceți aminte că v-am întrebat care e cea mai importantă întrebare cu care se confruntă oamenii și cum o abordează cele trei tradiții pe care le studiem acum. Aceasta este întrebarea aleasă de Alaska.

Oftând, s-a apucat cu mâinile de scaun și s-a ridicat, după care s-a dus la tablă și a scris: *Cum vom putea ieși vreodată din acest labirint al suferinței? — A.Y.*

— Voi lăsa asta aici pe toată durata semestrului, a spus el. Întrucât orice om care și-a pierdut vreodată drumul în viață a fost chinuit de această întrebare. La un moment dat ne dăm cu toții seama că ne-am rătăcit într-un labirint și nu vreau s-o uităm pe Alaska, precum nu vreau să uit nici faptul că, deși ceea ce studiem aici poate părea plictisitor, încercăm să înțelegem cum au răspuns oamenii la acea întrebare și la întrebările pe care voi toți le-ați ridicat în eseurile voastre – cum tradițiile diferite au acceptat ceea ce Chip a descris în eseul său ca fiind „soarta nefericită a oamenilor”.

Hyde s-a așezat.

— Așadar, copii, cum vă mai simțiți?

Eu și Colonelul n-am spus nimic, în vreme ce câțiva colegi care n-o cunoscuseră pe Alaska i-au preamărit virtuțile și s-au declarat devastați, iar asta m-a enervat la început. Nu voiam ca oamenii pe care nu îi cunoscuse – și oamenii pe care nu i-a plăcut – să fie îndurerați. Nu le păsase niciodată de ea, iar acum se lamentau ca și când le-ar fi fost soră. Dar bănuiesc că nici eu n-o cunoșteam prea bine. Dacă aș fi cunoscut-o, aș fi știut ce voise să spună prin „reluăm”. Și dacă aș fi ținut la ea, așa cum ar fi trebuit, cum aș fi putut s-o las să plece?

Așa că, sincer, nu mă deranjau. Dar, lângă mine, Colonelul respira încet și adânc pe nas, ca un taur înfuriat.

De fapt, și-a dat ochii peste cap când Războinica Săptămânală Brooke Blakely, ai cărei părinți primiseră un raport de activitate grație Alaskăi, a spus:

— Sunt supărată că n-am apucat să-i spun c-o

iubeam. Pur și simplu nu înțeleg *de ce.*

— Ce vrăjeală, a spus Colonelul în timp ce ne îndreptam spre cantină ca să luăm prânzul. Ca și când Brooke Blakely ar fi dat doi bani pe Alaska.

— Dacă Brooke Blakely ar muri, tu n-ai fi trist? l-am întrebat eu.

— Bănuiesc că da, dar nu m-aș văita că n-am apucat să-i spun c-am *iubit-o. Nu* o iubesc. E o proastă.

Mă gândeam că toți ceilalți colegi aveau scuze mai bune decât ale noastre pentru a o jeli – la urma urmei, ei n-o omorâseră –, dar aveam mai multă minte decât să încerc să vorbesc cu Colonelul când era nervos.

După nouă zile

— Am o teorie, a spus Colonelul în timp ce intram pe ușă după o zi nefericită la ore.

Frigul începuse să se înmoaie, dar nimeni nu i-a anunțat și pe cei care se ocupau de sistemele de centrale, astfel încât sălile de clasă erau înăbușitoare și supraîncălzite, iar eu nu voiam decât să mă bag în pat și să dorm până ce venea vremea s-o iau de la capăt.

— Ți-am simțit lipsa azi la ore, am spus în timp ce mă așezam pe pat.

Colonelul stătea la birou, aplecat peste un caiet de notițe. M-am întins pe spate și mi-am tras pătura peste cap, însă Colonelul nu s-a lăsat descurajat de acest lucru.

— Mda, ei bine, am fost ocupat să dezvolt o teorie, care nu e foarte credibilă, recunosc, dar e plauzibilă. Așadar, ascultă. Te sărută. Cineva o sună în acea seară. Presupun că Jake. Se ceartă – legat de înșelat sau de altceva –, cine știe. Așa că e supărată și vrea să se ducă să-l vadă. Se întoarce în cameră plângând și ne roagă s-o ajutăm să plece din campus. Și e panicată, deoarece, nu știu, să spunem că, dacă nu se duce să-l vadă, Jake îi va da papucii. E doar o ipoteză. Pleacă din campus, beată și scoasă din sărite, și e furioasă pe ea însăși dintr-un anumit motiv, și, cum merge pe șosea, vede mașina poliției, și apoi, într-o fracțiune de secundă, toate lucrurile se așază și calea de ieșire din labirint e chiar în fața ei, iar ea pur și

simplu o face, direct și rapid, se îndreaptă către mașina de poliție și nu întoarce de volan, nu din cauză că e beată, ci din cauză că s-a sinucis.

— E ridicol. Nu se gândea la Jake și nu se certase cu Jake. *S-a sărutat cu mine.* Am încercat să aduc în discuție povestea aia cu Jake, dar mi-a zis să tac.

— Atunci, cine a sunat-o?

Am aruncat cuvertura și mi-am izbit pumnul de perete cu fiecare silabă rostită.

— NU! ȘTIU! Și ca să ți-o spun drept, nu contează. A murit. Oare Colonelul genial o să descopere ceva ce-o s-o facă naibii mai puțin moartă?

Dar conta, desigur, pentru că de asta continuam să lovesc pereții de beton și de asta întrebările îmi dădeau târcoale, nelămurite, de-o săptămână. Cine o sunase? Ce se întâmplase? De ce plecase? Jake nu venise la înmormântarea ei. Nici nu ne sunase să ne spună că-i pare rău sau să ne întrebe ce se întâmplase. Pur și simplu dispăruse și, desigur, eu îmi pusesem niște întrebări. Mă întrebasem dacă ea avusese vreo intenție să-și țină promisiunea cu „reluăm”. Mă întrebasem cine sunase, și de ce, și ce anume o supărase atât de tare. Dar era mai bine să mă întreb întruna decât să primesc niște răspunsuri cu care nu puteam trăi.

— Atunci, poate că se ducea acolo ca să-i dea papucii lui Jake, a spus Colonelul pe un ton îmblânzit brusc, după care s-a așezat pe patul meu.

— Nu știu. Nici nu vreau să știu.

— Da, ei bine, a spus el, eu vreau să știu. Deoarece, Rotofeiule, dacă a făcut-o cu bună știință, atunci noi am fost complicii ei. Și o urăsc că ne-a făcut asta. Vreau să zic, Doamne, uită-te la noi. Nici măcar nu mai putem vorbi cu cineva. Așadar, uite, am făcut un plan de atac: *Unu*. Vorbim cu martorii oculari. *Doi*. Încercăm să aflăm cât de beată era. *Trei*. Încercăm să aflăm încotro se ducea și de ce.

— Nu vreau să vorbesc cu Jake, am spus fără nicio tragere de inimă, deja resemnat cu nesfârșitele planuri ale Colonelului. Dacă știe, în mod sigur nu vreau să vorbesc cu

el. Și, dacă nu știe, nu vreau să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic.

Colonelul s-a ridicat și a oftat.

— Știi ceva, Rotofeiule? Te compătimesc. Sincer. Știu c-ai sărutat-o și știu că inima ta e frântă. Dar, zău așa, taci din gură. Dacă Jake știe, n-o să înrăutățești lucrurile. Și, dacă nu știe, n-o să afle. Așa că încetează pentru un minut să te mai gândești doar la propria persoană, la naiba, și gândește-te la prietena ta care a murit. Scuze. Am avut o zi lungă.

— E în regulă, am spus, trăgându-mi pătura peste cap. E în regulă, am repetat.

Și, mă rog, *era* în regulă. Trebuia să fie. Nu-mi puteam permite să-l pierd pe Colonel.

După treisprezece zile

Având în vedere că sursa noastră principală de transport pe patru roți se afla îngropată în Vine Station, Alabama, eu și Colonelul am fost nevoiți să mergem pe jos până la secția de poliție Pelham pentru a da de urma martorilor. Am plecat imediat după ce am mâncat de cină la cantină și pentru că se însera devreme și ne-am târșâit picioarele pe Highway 119, mergând mai bine de doi kilometri, până ce am ajuns la o clădire din stuc cu un singur etaj ce era situată între un Waffle House și o benzinărie.

Înăuntru, un birou lung care îi ajungea Colonelului până la nivelul pieptului ne separa de secția de poliție propriu-zisă, care părea să fie formată doar din trei ofițeri în uniformă ce stăteau la trei birouri, vorbind cu toții la telefon.

— Sunt fratele Alaskăi Young, i-a anunțat cu tupeu Colonelul. Și aș dori să vorbesc cu polițistul care a văzut-o murind.

Un bărbat palid și costeliv, cu o barbă blond-roșcată, a spus repede ceva la telefon și apoi a închis.

— Eu o văzui, a spus el. Mi-a lovitără mașina.

— Putem vorbi afară? l-a întrebat Colonelul.

— Da.

Polițistul a luat un pardesiu și s-a îndreptat spre noi, iar, când s-a apropiat, am văzut vinișoarele albastre prin pielea translucidă de pe chipul său. Pentru un polițist, se părea că nu ieșea prea mult la aer. Odată ajunși afară, Colonelul și-a aprins o țigară.

— Ai nouășpe ani? l-a întrebat polițistul.

În Alabama poți să te căsătorești la optsprezece (sau la paisprezece, cu permisiunea părinților), dar trebuie să ai nouăsprezece ani ca să fumezi.

— Dați-mi amendă, dacă doriți. Eu vreau să știu ce-ați văzut.

— No, io lucrez aproape tot timpu' de la șase pân' la miezu' nopții, dar atunci eram în tura de noapte. Am primit un telefon că un camion se răsucise la nouăj de grade, iar io eram doar la un kilometru de el, așa că m-am dus într-acolo ș-am oprit. Cum stam în mașină, văz cu coada ochiului farurile, io aveam luminile aprinse și am dat drumu' și la sirenă, dar luminile ei veneau drept spre mine, fiule, și am sărit iute din mașină și am luat-o la fugă, iar ea a intrat drept în mine. Am văzutără multe la viața me', da' niciodată așa ceva. N-a întors. N-a frânat. A intratără drept în ea. Eram doar la fro trei metri de mașină când a bușit-o. Credeam c-o să mor, da' uite-mă aci.

Pentru prima dată, teoria Colonelului părea plauzibilă. Nu auzise *sirena*? Nu văzuse *girofarurile*? Era suficient de trează cât să sărute bine, mi-am zis. În mod clar era suficient de trează cât să întoarcă de volan.

— I-ați văzut fața înainte să lovească mașina? Dormea? s-a interesat Colonelul.

— No, asta nu poci să-ți zic. N-apucai s-o văz. N-am avut prea mult timp.

— Înțeleg. Așadar, decedase când ați ajuns la mașină? l-am întrebat eu.

— Io... io am făcut tot ce-am putut. Am alergatără într-un suflet la ea, da' volanu' – ei bine, am băgat mâna acolo, crezând că puteam slăbi volanu', da' nu era nicio șansă s-o scot d-acolo în viață. No, vedeți voi, i-a cam strivit pieptul.

M-am înfiorat la acea imagine.

— A spus ceva? l-am întrebat eu.

— Fiule, deja murise, a spus el, scuturând din cap, iar ultima mea speranță de a afla ultimele ei cuvinte s-a dus.

— Credeți c-a fost un accident? l-a întrebat Colonelul în timp ce eu stăteam lângă el, cu umerii căzuți, dorindu-mi o țigară, dar neavând îndrăzneala lui.

— Sunt polițist de douășase de ani ș-am văzut mai mulți bețivi decât poți număra, da' n-am văzut pe cineva atât de matolit încât să nu poa' să tragă de volan. Da' nu știu. Legistul o spus c-a fost un accident și poate c-așa a fost. Asta nu-i de competența mea, știți. Bănuiesc c-acum e între ea și Domnu'.

— Cât de beată era? l-am întrebat. Adică, i-au făcut vreun test?

— Da. Alcoolemia ei era de zero virgulă douăzeci și patru. În mod clar era beată. Extrem de beată.

— Ați găsit ceva în mașină? s-a interesat Colonelul. Orice lucru, nu știu, ceva neobișnuit de care să vă aduceți aminte?

— Mi-amintesc că erau nește broșuri de la colegii – locuri în Maine și Ohio și Texas – mi-am zis în sinea me' că fata aia tre' să fi fost de la Culver Creek ș-a fost cam trist să văz o fată ca ea care gândea să meargă la colegiu. Mare păcat. Erau și nește flori. Flori pe bancheta din spate. Flori din celea de la florărie. Lalele.

Lalele? M-am gândit imediat la lalelele pe care i le trimisese Jake.

— Erau albe? l-am întrebat eu.

— Da, așa erau, mi-a răspuns polițistul.

De ce ar fi luat cu ea lalelele primite de la el? Dar polițistul nu putea să aibă un răspuns la această întrebare.

— Sper să găsiți ce cătați. Am cugetat și io la asta ceva vreme, fiin'că n-am mai văzutără niciodat' așa ceva. M-am gândit mult la asta, m-am întrebat, oare dacă aș fi pornit repede mașina și aș fi scos-o din drum, ea ar fi fost bine acu'. Ar fi putut fi timp. Acuma nu știu. Da' nu mai contează dac-a fost sau nu un accident. În orice caz, e un

mare păcat.

— N-ați fi putut face nimic, a spus Colonelul. V-ați făcut treaba, iar noi vă suntem recunoscători.

— Mda, mulțumesc. No, mereți dară, aveți grijă și contactați-mă dac-oți mai avea întrebări. Uitați cartea me' de vizită dac-oți mai avea nevoie de mine.

Colonelul a pus cartea de vizită în portofelul din piele ecologică și am plecat acasă.

— Lalele albe, am spus. Lalelele lui Jake. De ce?

— La un moment dat, anul trecut eram cu ea și cu Takumi la Gaura de Fumat, iar pe malul pârâului era o margaretă albă și, brusc, ea a sărit în apă și a înotat ca s-o ia. Și-a pus-o pe după ureche și, când am întrebat-o care-i treaba, mi-a spus că, atunci când era mică, părinții ei îi puneau tot timpul câte o floare albă în păr. Poate că voia să moară cu flori albe.

— Poate că voia să i le dea înapoi lui Jake, am spus eu.

— Poate. Dar polițistul ăla tocmai m-a convins că e posibil ca ea să se fi sinucis.

— Poate c-ar trebui s-o lăsăm să se odihnească în pace, am spus eu pe un ton frustrat.

Mi se părea că, indiferent câte lucruri aflam, asta nu avea să îmbunătățească în niciun fel situația, și nu-mi puteam scoate din minte imaginea cu volanul înfigându-i-se în piept, pieptul ei „cam strivit” în timp ce încerca să ia o ultimă gură de aer care nu avea să mai vină, și nu, asta n-avea să dreagă în niciun fel lucrurile.

— Și dacă ea chiar a *făcut-o*? l-am întrebat pe Colonel. Noi oricum suntem vinovați orice-ar fi. Iar asta o transformă într-o cățea egoistă și odioasă.

— Isuse, Rotofeiule. Nu-ți amintești ce fel de persoană *era*? Nu-ți amintești că uneori *chiar era* o cățea egoistă? Asta făcea parte din ea și tu o știai. Se pare că acum îți pasă doar de Alaska cu care ți-ai dat limbi.

Am mărit pasul, mergând tăcut în fața Colonelului. Iar el nu putea ști cum mă simțeam, deoarece nu el fusese ultima persoană pe care ea o sărutase, deoarece nu el

rămăsese cu o promisiune care nu putea fi îndeplinită, deoarece el nu era în locul meu. *La naiba*, am gândit eu și, pentru prima dată, mi-am imaginat că mă întorceam pur și simplu acasă, abandonând Marele Necunoscut pentru consolările de odinioară ale prietenilor de la școală. Oricum ar fi fost ei, colegii mei din Florida nu erau genul de prieteni care să-mi facă surpriza de a muri.

După o distanță considerabilă, Colonelul a alergat să mă ajungă din urmă și a spus:

— Nu vreau decât ca lucrurile să revină la normal, a spus el. Tu și cu mine. Ca totul să fie normal. Distractiv din nou. Pur și simplu normal. Și simt că, dacă am fi știut…

— În regulă, bine, i-am tăiat-o eu. Bine. O să căutăm în continuare.

Colonelul a scuturat din cap, după care a zâmbit.

— Rotofeiule, ți-am apreciat întotdeauna entuziasmul. Și, până ce o să-ți revină, am să mă prefac că-l ai în continuare. Acum, hai să mergem acasă și să aflăm de ce oamenii își iau viața.

După paisprezece zile

Semne ce prevestesc un suicid pe care eu și Colonelul le-am găsit pe internet:

Încercări anterioare de suicid.

Amenințări cu suicidul.

Dăruirea lucrurilor de preț.

Adunarea și discutarea metodelor de suicid.

Exprimarea unor sentimente de disperare și furie la adresa sinelui și/sau lumii.

Scrieri, discuții, lecturi și desene legate de moarte și/sau depresie.

Sugestii care dau de înțeles că nimănui nu-i va fi dor de persoana respectivă în caz că va muri.

Autoflagelare.

Pierderea recentă a unui prieten sau a unei rude care a murit sau s-a sinucis.

Scăderea subită și dramatică a randamentului.

Probleme de alimentație, insomnie, somn excesiv, migrene.

Folosirea (sau abuzul) de substanțe halucinogene.

Pierderea interesului pentru sex, hobby-uri și alte activități.

Alaska dăduse două dintre acele semne. Își pierduse, deși nu recent, mama. Iar preferința pentru băuturile alcoolice, constantă, crescuse sigur în ultimele luni din viața ei. Vorbea despre moarte, dar mereu părea să glumească, cel puțin pe jumătate.

— Și eu fac mai tot timpul glume legate de moarte, a spus Colonelul. Săptămâna trecută am glumit c-am să mă spânzur cu cravata. Și n-am de gând să mă sinucid. Așa că asta nu se pune. Iar ea n-a început să-și împartă bunurile și în mod sigur nu și-a pierdut interesul pentru sex. Cuiva trebuie să-i placă sexul al naibii de mult ca să-și facă de cap cu fundul tău costeliv.

— Foarte nostim, am spus.

— Știu. Doamne, sunt un geniu. Iar notele ei erau bune. Și nu-mi amintesc ca ea să fi vorbit despre sinucidere.

— Ba da, atunci cu țigările, nu-ți aduci aminte? „Voi fumați ca să vă bucurați de țigară. Eu fumez ca să mor."

— Era o *glumă*.

Pentru a-i dovedi Colonelului că mi-o puteam aminti pe Alaska așa cum fusese și nu cum voisem eu să fie, am readus conversația la acele perioade când era răutăcioasă și irascibilă, când n-avea chef să răspundă întrebărilor cu *de ce, cum, când, cine* sau *ce*.

— Părea atât de *furioasă* uneori, am gândit eu cu voce tare.

— Și ce, eu nu par? a ripostat Colonelul. Sunt furios la culme, Rotofeiule. Și nici tu n-ai fost prea calm în ultima vreme și, cu toate astea, n-ai de gând să te omori. Stai puțin, ai de gând?

— Nu, am spus.

Și poate că era doar din cauză că Alaska nu știa când să pună frână, și eu nu știam când s-apăs accelerația. Poate că pur și simplu avea un soi de curaj care mie îmi lipsea, dar nu, nu era asta.

— Bine de știut. Așa că, da, trecea de la o stare la alta – de la foc și pucioasă la fum și cenușă. Dar parțial, cel puțin anul acesta, a fost toată treaba cu Marya. Uite, Rotofeiule, în mod clar atunci când s-a sărutat cu tine nu se gândea să se sinucidă. Apoi a dormit până ce i-a sunat telefonul. Așadar, ori s-a hotărât să-și pună capăt zilelor la un moment dat între apelul telefonic și coliziune, ori a fost un accident.

— Dar de ce să aștepți să te îndepărtezi la vreo zece kilometri de campus ca să mori? l-am întrebat eu.

El a oftat și a scuturat din cap.

— Îi plăcea să fie misterioasă. Poate că așa și-a dorit ea.

Am râs, iar Colonelul m-a întrebat ce s-a întâmplat.

— Mă gândeam – *De ce a gonit cu capul înainte într-o mașină de poliție cu girofarurile aprinse?, iar apoi mi-am zis: Ei bine, ura autoritățile.*

Colonelul a râs.

— Hei, ia te uită. Rotofeiul a făcut o glumă!

Mă simțeam aproape normal, iar apoi, distanța față de eveniment păru să se evapore și m-am trezit înapoi în sala de sport, auzind vestea pentru prima dată, privind cum îi curgeau lacrimile Vulturului pe pantaloni, și m-am uitat la Colonel, gândindu-mă la toate orele pe care le petrecuserăm pe canapea în ultimele două săptămâni – la tot ceea ce stricase ea. Prea enervat pentru a plânge, am spus:

— Asta nu mă face decât s-o urăsc. Nu vreau s-o urăsc. Și care mai e scopul, de vreme ce mă face să simt asta?

Încă refuza să răspundă la întrebările cu *de ce* și *cum*. Încă insista să-și păstreze aura de mister.

M-am aplecat, cu capul între genunchi, și Colonelul și-a pus mâna pe spatele meu.

— Faza e că răspunsuri există întotdeauna, Rotofeiule.

Și apoi a expirat printre buzele strânse și am simțit tremurul de furie din glasul lui când a repetat:

— Răspunsuri există *întotdeauna*. Trebuie doar să fim suficient de isteți. Pe internet scrie că sinuciderile implică de regulă planuri întocmite cu grijă. Așa că, evident, nu s-a sinucis.

Mă simțeam jenat că după două săptămâni eu încă eram varză în timp ce Colonelul își lua doctoria cu stoicism, așa că m-am ridicat în picioare.

— OK, bine, i-am zis. N-a fost sinucidere.

— Deși în mod clar nu prea are noimă să fi fost un accident, a spus Colonelul.

Am râs.

— Evident, progresăm.

Am fost întrerupți de către Holly Moser, eleva din ultimul an pe care o cunoșteam din autoportretele nud pe care le găsisem alături de Alaska în vacanța de Ziua Recunoștinței. Holly își petrecea timpul cu Războinicii Săptămânali, ceea ce explică de ce anterior schimbasem numai două vorbe cu ea, însă a intrat fără să bată și a spus că primise semne mistice ale prezenței Alaskăi.

— Eram la Waffle House și deodată toate luminile s-au stins, cu excepția becului de deasupra separeului meu, care a început să pâlpâie. Era aprins pentru o secundă, după care se stingea o vreme, iar apoi se aprindea din nou preț de câteva secunde, după care iar se stingea. Și mi-am dat seama, știți, că era Alaska. Cred că încerca să vorbească cu mine în codul Morse. Numai că eu, ăăă, nu prea știu codul Morse. Probabil că nu știa asta. În orice caz, am crezut de cuviință să vă spun și vouă.

— Mulțumim, i-am spus eu tăios, iar ea a rămas o vreme nemișcată, uitându-se la noi, cu gura deschisă ca și când voia să mai spună ceva, dar Colonelul o privea țintă cu ochii întredeschiși, cu maxilarul încleștat și cu un dezgust vădit.

Înțelegeam cum se simțea: eu nu credeam în fantome care foloseau codul Morse pentru a vorbi cu oamenii pe care nu îi plăcuseră niciodată. Și îmi displăcea posibilitatea ca Alaska să nu-mi ofere mie pace, ci altcuiva.

— Doamne, acestor oameni n-ar trebui să li se

permită să trăiască, a spus el după ce Holly a plecat.

— A fost o tâmpenie.

— Nu doar o tâmpenie, Rotofeiule. Vreau să zic, chiar crezi că Alaska ar fi vorbit cu Holly Moser? Doamne-Dumnezeule! Nu-i pot suporta pe jeluitorii ăștia falși. Târfă proastă.

Am fost cât pe-aci să-i spun că Alaskăi nu i-ar fi plăcut să-l audă spunându-i asta *oricărei* femei, dar n-avea rost să mă cert cu Colonelul.

După douăzeci de zile

Era duminică, iar eu și Colonelul am hotărât să nu luăm cina la cantină, ci să ieșim din campus și să mergem pe Autostrada 119 până la Sunny Konvenience Kiosk, unde ne-am desfătat cu un meniu echilibrat constând în câte doi biscuiți de ovăz cu smântână. Șapte sute de calorii. Suficientă energie cât să susțină jumătate de zi un bărbat. Ne-am așezat pe trotuarul din fața magazinului și eu mi-am terminat cina din patru îmbucături.

— Ca să știi, mâine am să-l sun pe Jake. Am făcut rost de numărul lui de la Takumi.

— Bine, am zis.

Am auzit un clopoțel sunând lângă mine și m-am întors spre ușa care tocmai se deschidea.

— Nu mai tândăliți pe-aici! a spus femeia de la care tocmai cumpăraserăm cina.

— Mâncăm, i-a răspuns Colonelul.

Femeia a clătinat din cap și ne-a comandat precum unui câine:

— Marș!

Așa că ne-am dus în spatele magazinului și ne-am așezat pe tomberonul urât mirositor.

— Rotofeiule, gata cu „bine”. E ridicol. Am să-l sun pe Jake și am să notez tot ce vorbesc cu el, iar apoi o să încercăm împreună să aflăm ce s-a întâmplat.

— Nu. Ești pe cont propriu cu asta. Nu vreau să știu ce s-a întâmplat între ea și Jake.

Colonelul a oftat și a scos din buzunar un pachet de țigări achiziționate din Fondul Rotofeiul.

— De ce nu?

— Deoarece nu vreau! Chiar trebuie să-ți ofer de fiecare dată câte o analiză detaliată a deciziilor pe care le iau?

Colonelul și-a aprins țigara cu bricheta pe care o cumpărasem eu și a tras un fum.

— Mă rog. Trebuie să aflăm și am nevoie de ajutorul tău, deoarece noi doi am cunoscut-o destul de bine. Așa că asta e.

M-am ridicat și m-am uitat la el stând acolo satisfăcut, suflându-mi fumul în față, și în momentul ăla am clacat.

— M-am săturat să respect ordine, boule! La dracu', n-am de gând să stau cu tine și să discut detalii legate de relația ei cu Jake. N-o pot spune mai clar de-atât: *Nu vreau să știu* nimic despre ei. Deja știu ce mi-a spus ea și asta e tot ceea ce trebuie să știu, iar tu poți s-o faci cât vrei pe măgarul condescendent, dar n-am de gând să vorbesc cu tine despre cât de mult îl iubea pe Jake! Dă-mi țigările!

Colonelul a aruncat pachetul pe jos și s-a ridicat imediat, apucându-mă de pulover, încercând (fără a reuși) să mă coboare la nivelul lui.

— Nici măcar nu-ți pasă de ea! a zbierat el. Tot ceea ce contează ești tu și fantezia aia blestemată la care ții atât de mult, cum că tu și Alaska ați fi avut nu știu ce relație secretă și că ea urma să-l părăsească pe Jake pentru tine și că aveați să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți. Dar ea s-a sărutat cu o mulțime de băieți, Rotofeiule. Și, dacă ar fi fost încă în viață, știm amândoi că ea ar fi în continuare cu Jake și că între voi doi n-ar fi fost decât drame – nu tu iubire, nu tu sex. Doar tu, tânjind după ea, în timp ce ea ar fi băgat faze gen: „Ești drăguț, Rotofeiule, dar îl iubesc pe Jake”. Dacă te iubea atât de mult, de ce te-a părăsit în seara aceea? Și dacă tu o iubeai atât de mult, de ce ai ajutat-o să plece? Eu eram beat. Tu ce scuză ai?

Colonelul mi-a dat drumul la pulover, iar eu am ridicat țigările. Fără să zbier, fără să scrâșnesc din dinți, fără să-mi zvâcnească vreo venă pe frunte, ci calm. Foarte

calm. L-am privit pe Colonel și i-am spus:

— Să te fut.

Urlatul și venele care mi se zbăteau au venit mai târziu, după ce alergasem pe Autostrada 119, prin cercul dormitoarelor și de-a lungul terenului de fotbal și pe drumul neasfaltat până la pod, când m-am trezit că ajunsesem la Gaura de Fumat. Am ridicat un scaun albastru și l-am aruncat de peretele de beton, iar zgomotul de plastic pe beton a reverberat sub pod în timp ce scaunul a căzut pe-o parte, iar apoi m-am întins pe spate, cu genunchii atârnând peste râpă, și am urlat. Am urlat din cauză că Chip era un ticălos plin de sine și arogant, și am urlat din cauză că într-adevăr avea dreptate, pentru că eu voiam să cred că avusesem o relație secretă cu Alaska. Oare m-a iubit? Oare l-ar fi părăsit pe Jake pentru mine? Sau fusese doar un alt moment impulsiv de-al ei? Nu era suficient să fi fost ultimul băiat cu care ea se sărutase. Voiam să fiu ultimul pe care-l iubise. Și știam că nu eram. Știam, și o uram pentru asta. O uram că nu-i păsase de mine. O uram pentru că plecase în acea noapte, și mă uram și pe mine, nu numai pentru că o lăsasem să plece, ci și din cauză că, dacă aș fi fost suficient de bun pentru ea, ea nici măcar nu și-ar fi dorit să plece. Pur și simplu ar fi rămas cu mine, vorbind și plângând, iar eu aș fi ascultat-o și i-aș fi șters lacrimile cu sărutări.

Mi-am întors capul și m-am uitat la unul dintre scăunelele albastre de plastic răsturnate pe-o parte. Mă întrebam dacă avea să existe vreo zi în care să nu mă gândesc la Alaska, dacă ar trebui să sper la un moment când ea va fi devenit doar o amintire – o amintire la care să mă gândesc doar în data morții ei sau poate la câteva săptămâni după, aducându-mi aminte de data respectivă doar după ce aș fi uitat.

Știam că urma să mai am de-a face și cu alte decese. Cadavrele se adună. Oare va exista un loc în mintea mea pentru fiecare dintre ei? Sau aveam s-o uit pe Alaska câte un pic în fiecare zi?

Acum ceva timp, eu și ea făcuserăm o plimbare până

la Gaura de Fumat, iar ea a sărit în apă cu șlapii în picioare. A mers de-a lungul pârâului, pășind cu grijă peste pietrele acoperite de mușchi, și a înșfăcat un băț umed de pe mal. În timp ce stăteam pe beton, cu picioarele deasupra apei, ea a întors pietrele cu bățul și mi-a arătat racii împlătoșați ce se mișcau iute dintr-o parte într-alta.

— Îi fierbi și le sugi capetele, a spus ea încântată. Alea sunt părțile cele mai gustoase – capetele.

M-a învățat tot ce trebuia să știu despre raci și săruturi și vin rozé și poezie. M-a făcut să mă schimb.

Am aprins o țigară și am scuipat în apă.

— Nu poți să mă schimbi și apoi să pleci, i-am spus eu cu voce tare. Deoarece înainte eram în regulă, Alaska. Eram în regulă doar eu și ultimele cuvinte și prietenii de la școală, nu poți pur și simplu să mă schimbi și apoi să mori.

Deoarece ea întruchipase Marele Necunoscut – ea îmi dovedise că merita să-mi las în urmă viața insignifiantă și să caut posibilități mărețe, necunoscute, iar acum plecase, iar odată cu ea își luase zborul și credința mea în necunoscut. Puteam să spun „bine” la toate lucrurile pe care le spunea și le făcea Colonelul. Puteam să mă prefac că nu-mi mai păsa, dar nu putea să mai fie adevărat. Nu poți pur și simplu să devii importantă pentru mine și apoi să mori, Alaska, deoarece acum m-am schimbat iremediabil, și, da, îmi pare rău că a trebuit să te las să pleci, dar ți-ai făcut-o cu mâna ta. M-ai lăsat Fără Necunoscut, blocat în labirintul tău afurisit. Și acum nici măcar nu știu dacă ai ales calea de ieșire directă și rapidă, dacă m-ai lăsat așa dinadins. Și așa că nu te-am cunoscut niciodată, nu-i așa? Nu-mi pot aduce aminte, deoarece n-am știut niciodată.

Și, în timp ce mă ridicam ca s-o iau spre casă și să fac pace cu Chip, am încercat să mi-o imaginez în acel scaun, dar nu-mi puteam aduce aminte dacă stătea picior peste picior sau nu. Încă o puteam vedea surâzând cu jumătate din zâmbetul *Mona Lisei*, dar nu-mi puteam închipui prea bine mâinile ei ținând o țigară. Am decis că aveam nevoie s-o cunosc cu adevărat, deoarece aveam nevoie să aflu mai

multe lucruri pentru a mi-o aminti. Înainte să pot începe rușinosul proces de a uita forma și motivul vieții și morții ei, trebuia să descopăr: *Cum. De ce. Când. Unde. Ce.*

În Camera 43, după niște scuze formulate și acceptate rapid, Colonelul a spus:

— Am luat decizia strategică de a amâna discuția cu Jake. Mai întâi avem alte piste de explorat.

După douăzeci și una de zile

În timp ce Dr. Hyde intra în clasă în dimineața următoare, Takumi s-a așezat lângă mine și a scris un mesaj pe marginea caietului său: *Prânz la McNecomestibil.*

Am scris *OK* pe caietul meu și apoi am întors o nouă filă în timp ce Dr. Hyde începuse să vorbească despre sufism, secta mistică a islamului. Citisem pe diagonală textul recomandat – învățam cât să nu pic –, însă dădusem peste niște cuvinte finale minunate. Un sufist sărman, îmbrăcat în zdrențe, a intrat într-un magazin de bijuterii deținut de un negustor bogat și l-a întrebat:

— Știi cum o să mori?

Negustorul i-a răspuns:

— Nu. Nimeni nu știe cum o să moară.

Și sufistul a spus:

— Eu știu.

— Cum? a întrebat negustorul.

Iar el s-a întins pe jos, și-a pus mâinile pe piet și a spus:

— Uite-așa.

Și a murit, iar, imediat după aceea, negustorul a renunțat la magazinul său pentru a duce un trai sărac în căutarea acelui soi de bogăție spirituală pe care îl avusese sufistul care murise.

Însă Dr. Hyde ne vorbea despre o poveste diferită, una peste care sărisem.

— Karl Marx este faimos pentru faptul c-a numit religia „opiul popoarelor”. Budismul, mai ales că este o practică destul de populară, promite îndreptarea prin Karma. Islamul și creștinismul promit paradisul etern celor credincioși. Iar speranța unei vieți mai bune este, desigur,

un opium extrem de puternic. Dar există o poveste sufistă care spune că oamenii cred doar din cauză că au nevoie de un opiu. Rabe'a al-Adiwiyah, o mare sfântă din tradiția sufistă, a fost văzută alergând pe străzile orășelului ei natal, Basra, ducând o torță într-o mână și o găleată cu apă în cealaltă. Când cineva o întreba ce făcea, ea răspundea: „Mă duc să arunc această găleată cu apă peste flăcările iadului, iar apoi am să folosesc această torță pentru a da foc porților paradisului, astfel încât oamenii nu-l vor iubi pe Dumnezeu de teama iadului sau din dorința de a se afla în rai, ci pentru că El e Dumnezeu".

O femeie atât de puternică încât dă foc raiului și inundă iadul. *Alaskăi i-ar fi plăcut de această Rabe'a,* am scris în caietul meu de notițe. Dar chiar și-așa, viața de apoi conta pentru mine. Raiul și iadul și reîncarnarea. Oricât de mult aș fi dorit să știu cum murise Alaska, voiam totodată să știu unde se afla acum, dacă se mai afla undeva. Îmi plăcea să mi-o închipui privindu-ne de undeva de sus, încă interesată de soarta noastră, dar părea a fi doar o fantezie și nu o *simțeam* niciodată cu adevărat – așa cum Colonelul spusese la înmormântare, simțeam că nu era acolo, nu era nicăieri. Nu mi-o puteam imagina decât moartă, un trup ce putrezea în Vine Station, în timp ce restul ființei ei dăinuia fantomatic în amintirea noastră. Precum Rabe'a, nu eram de părere că oamenii trebuiau să creadă în Dumnezeu din cauza raiului și a iadului. Dar nu simțeam nevoia să alerg de colo-colo cu o torță. Nu poți incendia un loc născocit.

După oră, în timp ce Takumi învârtea cartofii prăjiți de la McNecomestibil, mâncându-i doar pe cei mai crocanți, am realizat că o pierdusem cu adevărat, încă șocat de ideea că ea nu plecase doar din această lume, ci din toate.

— Cum te-ai mai simțit în ultima vreme? l-am întrebat.

— Ăăă, a spus el, cu gura plină de cartofi, nu prea bine. Tu?

— Nu prea bine, am recunoscut, mușcând din

cheeseburger.

Primisem o mașinuță de curse la Happy Meal și stătea răsturnată pe masă. I-am învârtit roțile.

— Mi-e dor de ea, a spus Takumi, dând la o parte tava, nemaifiind interesat de cartofii îmbibați de ulei.

— Mda. Și mie. Îmi pare rău, Takumi.

Și îmi părea rău. Îmi părea rău că sfârșiserăm așa, învârtind roți de mașinuțe la McDonald’s. Îmi părea rău că persoana care ne adusese împreună era acum moartă, o fantomă între noi. Îmi părea rău c-o lăsasem să moară. *Îmi pare rău că n-am mai vorbit cu tine, deoarece tu nu puteai afla adevărul despre mine și Colonel și uram să mă aflu în preajma ta și să trebuiască să mă prefac că durerea mea era un lucru necomplicat – să mă prefac că murise și că mi-era dor de ea, în loc să spun c-a murit din cauza mea.*

— Și mie. Nu mai ești combinat cu Lara, nu-i așa?

— Nu prea cred.

— Bine. Se cam întreba și ea asta.

O ignorasem, dar pe atunci cam începuse să mă ignore și ea, așa că m-am gândit că se terminase totul, dar poate că nu.

— Ei bine, i-am spus lui Takumi, nu pot să... nu știu, omule. E destul de complicat.

— Sigur. O să-nțeleagă. Sigur. Nu-i bai.

— Bine.

— Ascultă, Rotofeiule. Eu... ah, nu știu. E naspa, nu?

— Mda.

După douăzeci și șapte de zile

Șase zile mai târziu, la patru duminici după ultima duminică, eu și Colonelul încercam să ne împușcăm cu pistoale de paintball în timp ce făceam rotiri de 900 de grade pe rampa de skateboard.

— Trebuie să bem ceva. Și trebuie să împrumutăm etilotestul Vulturului.

— Să-l *împrumutăm*? Știi unde se află?

— Da. Nu te-a testat niciodată?

— Ăăă, nu. Crede că-s un tocilar.

— *Ești* un tocilar, Rotofeiule. Dar n-ai să lași o

asemenea problemă să te împiedice să bei.

De fapt, nu mai băusem din acea seară și nu prea simțeam nevoia să reiau vreodată acest obicei.

Aproape că i-am tras un cot în nas Colonelului, rotindu-mi mâinile frenetic, de parcă zvârcolirile mele contau la fel de mult ca apăsatul butoanelor potrivite la momentele potrivite – aceeași amăgire care o învăluise și pe Alaska la jocurile video. Însă Colonelul era atât de concentrat la joc încât nici n-a observat.

— Ai vreun plan mai precis despre cum am putea fura etilotestul *din casa Vulturului*?

Colonelul s-a uitat la mine și a spus:

— Ești varză la jocul ăsta?

Iar apoi, fără să-și întoarcă privirile spre ecran, l-a împroșcat pe skaterul meu în testicule cu o explozie de vopsea albastră.

— Dar mai întâi trebuie să facem rost de niște alcool, având în vedere că ambrozia e acră și pila mea la magazinul de băuturi…

— *PAF*. S-a dus, am terminat eu pentru el.

Când am deschis ușa, Takumi stătea la birou, cu o pereche mare de căști pe urechi, mișcându-și capul în ritmul muzicii. Nu părea să fi observat că am intrat.

— Hei, am spus.

Nimic.

— Takumi!

Nimic.

— TAKUMI!

S-a întors și și-a scos căștile. Am închis ușa și am spus:

— Ai ceva băutură pe-aici?

— De ce? m-a întrebat el.

— Ăăă, pentru că vrem să ne îmbătăm? a răspuns Colonelul.

— Mișto. Vin și eu.

— Takumi, a spus Colonelul. Asta e… vrem s-o facem singuri.

— Nu. M-am săturat de rahaturile astea.

Takumi s-a ridicat, s-a dus în baie și a venit cu o sticlă de Gatorade plină cu un lichid transparent.

— O țin în dulăpiorul pentru medicamente, a spus Takumi. Pe motiv că e medicament.

A palmat sticla și apoi a ieșit din cameră, lăsând ușa deschisă în urma lui. O clipă mai târziu, a băgat capul înapoi și, imitând la perfecție vocea groasă și arogantă a Colonelului, a spus:

— Isuse, veniți sau nu?

— Takumi, a spus Colonelul. Bine. Uite, ceea ce facem e puțin periculos și nu vrem să te băgăm în asta. Sincer. Dar, ascultă, o să-ți spunem totul începând de mâine.

— M-am săturat de toate rahaturile astea secrete. A fost și prietena mea.

— Mâine. Jur.

A scos sticla din buzunar și mi-a aruncat-o.

— Mâine, a spus el.

— Chiar n-aș vrea să știe, am spus eu în timp ce ne îndreptam spre cameră, cu sticla de Gatorade ascunsă în buzunarul hanoracului meu. O să ne urască.

— Da, ei bine, o să ne urască și mai mult dacă ne prefacem că nu există, mi-a răspuns Colonelul.

Cincisprezece minute mai târziu, mă aflam la ușa Vulturului.

A deschis ușa cu o spatulă în mână, mi-a zâmbit și a spus:

— Miles, intră. Tocmai îmi făceam un sendviș cu ouă. Vrei unul?

— Nu, mulțumesc, am spus, urmându-l pe Vultur în bucătărie.

Treaba mea era să-l țin departe de bucătărie pentru treizeci de secunde, astfel încât Colonelul să poată lua etilotestul fără să fie depistat. Am tușit tare, ca să-i semnalez Colonelului că era liber să intre. Vulturul și-a luat sendvișul cu ouă și a mușcat din el.

— Cărui fapt îi datorez vizita ta? s-a interesat el.

— Voiam să vă spun că amicul meu, Colonelul – vreau

să zic, Chip Martin –, colegul meu de cameră, știți dumneavoastră, are probleme la latină.

— Ei bine, din câte-am înțeles, nu prea vine la ore, astfel că e dificil să învețe limba.

S-a îndreptat spre mine. Am tușit din nou și am mers cu spatele, eu și Vulturul mergând în pași de tangou către camera de zi.

— Da, corect, ei bine, problema e că stă treaz toată noaptea și se gândește la Alaska, am spus eu, stând drept și încercând să-l împiedic pe Vultur cu umerii mei nu-prea-lați să se uite în camera de zi. Știți, erau foarte apropiați.

— Știu asta… a spus el, iar în camera de zi, baschetii Colonelului au scârțâit pe podeaua din lemn.

Vulturul m-a privit întrebător și a dat să treacă pe lângă mine.

— Aragazul e aprins? am spus eu arătând cu mâna spre tigaie.

Vulturul s-a răsucit pe călcâie, s-a uitat la aragazul care, evident, nu era aprins și a dat fuga spre camera de zi.

Nu era nimeni acolo. S-a întors spre mine.

— Miles, pui ceva la cale?

— Nu, domnule. Zău. Nu voiam decât să vorbesc cu dumneavoastră despre Chip.

A ridicat sceptic din sprâncene.

— Ei bine, înțeleg că asta este o pierdere devastatoare pentru prietenii apropiați ai Alaskăi. E de-a dreptul îngrozitor. Nu există nimic care să poată alina durerea, nu-i așa?

— Nu, domnule.

— Înțeleg prin ceea ce trece Chip. Dar școala este importantă. Sunt sigur că Alaska și-ar fi dorit ca Chip să-și continue studiile fără să se poticnească.

Sunt sigur, am gândit eu. I-am mulțumit Vulturului, iar el mi-a promis un sendviș cândva, ceea ce m-a făcut să mă agit, gândindu-mă că putea oricând să vină în camera noastră cu un sendviș cu ouă în mână și să ne găsească *A.* fumând ilegal în timp ce *B.* Colonelul bea lapte cu votcă

dintr-un bidon de plastic.

Pe la jumătatea drumului către cercul dormitoarelor, Colonelul a alergat spre mine.

— A fost de geniu faza cu „Aragazul e aprins?”. Dacă n-ai fi scos-o, m-aș fi ars. Deși bănuiesc c-ar trebui să încep să vin la orele de latină. Naiba s-o ia.

— L-ai luat?

— Da. Doamne, sper să nu-l caute în seara asta. Deși, ca să fiu sincer, n-ar putea bănui nimic. De ce ar *fura* cineva un *etilotest*?

***

La două dimineața, Colonelul a înghițit al șaselea shot de votcă, s-a strâmbat, apoi a început să gesticuleze disperat, arătând către sticla de Mountain Dew din care beam eu. I-am întins-o și a luat o dușcă zdravănă.

— Nu cred c-am să pot să merg mâine la ora de latină, a spus el.

Cuvintele îi erau ușor neclare, ca și când limba îi era umflată.

— Încă unul, l-am implorat.

— Bine. Dar atât.

Și-a turnat o gură de votcă într-un pahar de carton, a înghițit, a strâns din buze și și-a făcut mâinile pumn.

— *O, Doamne,* e nașpa rău. E mult mai bun cu lapte. Sper să indice zero virgulă douăzeci și patru.

— Trebuie să așteptăm un sfert de oră după ultima înghițitură înainte să folosim testul, am spus, după ce descărcasem de pe internet instrucțiunile pentru etilotest. Te simți beat?

— Dacă bețivăneala s-ar manifesta sub formă de prăjiturele, eu aș fi Famous Amos.19

Am izbucnit amândoi în hohote de râs.

— Chips Ahoy! ar fi fost mai amuzant, am spus.

— Iartă-mă. Nu sunt în cea mai bună formă.

Țineam în mână etilotestul, un dispozitiv subțire, argintiu, cam de mărimea unei telecomenzi, cu o gaură sub ecranul LCD.

Am suflat în ea ca să-l testez: scria 0.00. Bănuiesc că

funcționa.

După un sfert de oră i l-am întins Colonelului.

— Suflă cu putere cel puțin două secunde, am spus.

S-a uitat la mine.

— Asta i-ai spus Larei în sala TV? Deoarece, vezi tu, Rotofeiule, nu degeaba sexului oral i se mai *spune* și „blow job”.[20]

— Taci și suflă, am spus.

Și-a umflat obrajii și a suflat puternic în găurică, timp îndelungat, până ce s-a înroșit la față.

0,16.

— O, nu, a spus Colonelul. O, Doamne.

— Mai ai o treime până ce-o s-ajungi unde trebuie, am spus încurajator.

— Da, dar mai am o pătrime până ce-o să borăsc.

— Ei bine, evident, e posibil. *Ea* a făcut-o. Haide! Poți să întreci o fată, nu-i așa?

— Dă-mi sticla de Mountain Dew, a spus el stoic.

Apoi am auzit pași pe hol. Am așteptat până la unu ca să aprindem din nou luminile, gândindu-ne că toată lumea se culcase – la urma urmei, eram în timpul săptămânii –, dar pași, la naiba, și, în timp ce Colonelul se uita confuz la mine, eu am înșfăcat sticla de Gatorade cu votcă și paharul de carton și le-am ascuns după MĂSUȚA DE CAFEA, iar apoi, dintr-o mișcare, am scos o țigară din pachet și am aprins-o, sperând că mirosul de tutun avea să acopere mirosul de alcool. Am tras din țigară fără să inhalez, încercând să afum camera, și eram gata să ajung lângă canapea când am auzit trei bătăi la ușă, iar Colonelul s-a uitat la mine cu ochii mari, văzând cum i se derulează dinainte un viitor devenit brusc sumbru, și, înainte ca Vulturul să apese pe clanță, am șoptit:

— Plângi.

Colonelul s-a aplecat, cu capul între genunchi, cu umerii scuturați de plâns, iar eu l-am cuprins cu mâna după umeri în timp ce Vulturul intra în cameră.

— Îmi cer scuze, am spus, înainte ca Vulturul să poată spună ceva. Are o noapte grea.

— *Fumați?* a întrebat Vulturul. *În cameră? La patru ore după ce s-au stins luminile?*

Am stins țigara în doza de Cola pe jumătate plină.

— Îmi cer scuze, domnule. Încerc să stau treaz pentru el.

Vulturul s-a îndreptat spre canapea și l-am simțit pe Colonel vrând să se ridice, dar l-am ținut bine de umeri, deoarece, dacă Vulturul mirosea respirația Colonelului, eram terminați.

— Miles, a spus Vulturul. Înțeleg că este o perioadă dificilă pentru voi. Dar trebuie să respecți regulamentul acestei școli, altminteri va trebui să te muți în altă parte. Ne vedem mâine la Tribunal. Chip, te pot ajuta cumva?

Fără să-și ridice privirea, Colonelul a răspuns pe o voce tremurată, înecată de lacrimi:

— Nu, domnule. Sunt fericit că-l am alături de mine pe Miles.

— Ei bine, și eu sunt, a spus Vulturul. Poate c-ar trebui să-l încurajezi să nu se mai abată de la regulament, ca nu cumva să-și piardă locul din acest campus.

— Da, domnule, a spus Colonelul.

— Puteți să lăsați lumina aprinsă până ce sunteți pregătiți să vă culcați. Miles, ne vedem mâine.

— Noapte bună, domnule, am spus, imaginându-mi că Chip avea să ducă etilotestul înapoi când eu eram luat la rost în fața Juraților.

În timp ce Vulturul închidea ușa în urma lui, Colonelul s-a ridicat zâmbind și, încă temându-se că Vulturul ar fi putut fi afară, a șoptit:

— Ai fost genial.

— Am învățat de la maestru, am spus eu. Bea.

O oră mai târziu, după ce aproape golise sticla de Gatorade, Colonelul a ajuns la 0,24.

— Mulțumesc, Doamne! a exclamat el, iar apoi a adăugat: E îngrozitor. Nu e genul de beție care te face să te simți mai bine.

M-am ridicat și am dat MĂSUȚA DE CAFEA la o parte, astfel încât Colonelul să poată merge de-a lungul

camerei fără să se lovească de obstacole.

— OK, poți să te ridici?

Colonelul s-a sprijinit cu mâinile în buretele canapelei și a dat să se ridice, dar a căzut înapoi, lăsându-se pe spate.

— Camera se învârte cu mine, a remarcat el. O să vomit.

— Nu vomita. Altminteri ne-am chinuit degeaba.

Am hotărât să-l testez precum polițiștii.

— Bine. Vino aici și încearcă să mergi drept.

S-a ridicat de pe canapea și a căzut grămadă pe podea, iar eu l-am apucat de subrațe și l-am ajutat să se ridice. L-am pus între două pătrățele din podeaua cu linoleum.

— Urmărește linia asta. Mergi drept.

A ridicat un picior și s-a înclinat imediat spre stânga, vânturându-și brațele ca o moriscă. A făcut un singur pas șovăielnic, cam clătinat, ca și când nu putea pune un picior înaintea celuilalt. Și-a recăpătat echilibrul preț de o secundă, apoi a făcut un pas în spate și s-a prăbușit pe canapea.

— Am picat testul, a spus pe un ton neutru.

— Bine, cum stai cu percepția în adâncime?

— Preceptameanadâncime?

— Uită-te la mine. Câți oameni vezi? Unul? Doi? Ai putea intra în mine dacă aș fi o mașină de poliție?

— Totul e foarte amețitor, dar nu cred. E nașpa. Oare ea chiar așa se simțea?

— Aparent. Ai putea conduce în halul ăsta?

— O, Doamne, nu. Nu. Era luată rău, este?

— Da.

— Am fost extrem de proști.

— Da.

— Am amețit. Dar nu. Nicio mașină de poliție. Aș *vedea-o.*

— Așadar, uite dovada pe care o voiai.

— Poate c-a adormit. Eu mor de somn.

— O să aflăm, am spus, încercând să joc rolul pe care

Colonelul îl jucase întotdeauna pentru mine.

— Dar nu în seara asta, a răspuns el. Mâine o să vomăm puțin, iar apoi o să dormim din pricina mahmurelii.

— Nu uita de latină.

— Corect. Naiba s-o ia de latină.

După douăzeci și opt de zile

A doua zi, Colonelul a ajuns la ora de latină – „Mă simt minunat acum, deoarece încă-s beat. Dar să mă ajute Dumnezeu în următoarele ore” –, iar eu am dat un test la franceză, pentru care învățasem *un petit peu*. M-am descurcat bine la întrebările cu variante multiple de răspuns (tipul de întrebări care-timp-verbal-se-potrivește-aici), dar întrebarea pentru eseu, *„În* Le Petit Prince, *ce simbolizează trandafirul*?”, m-a cam băgat în ceață.

Dacă aș fi citit *Micul Prinț* în engleză sau franceză, bănuiesc că întrebarea ar fi fost foarte ușoară. Din nefericire, îmi petrecusem seara îmbătându-l pe Colonel. Așa că am răspuns: *Elle symbolise l’amour* („Simbolizează dragostea”). Madame O’Malley ne lăsase o întreagă pagină la dispoziție ca să răspundem la întrebare, dar eu m-am gândit că acoperisem frumos subiectul în trei cuvinte.

Țineam pasul suficient cât să iau șapte sau minus opt la ore și să nu-mi îngrijorez părinții, dar nu prea îmi mai păsa. *Ce simbolizează trandafirul? m-am gândit eu. Cine dă doi bani pe asta? Ce simbolizează lalelele albe?* Asta era o întrebare demnă de un răspuns.

După ce am primit o admonestare și zece ore de muncă din partea Juraților, m-am întors în Camera 43 ca să-l găsesc pe Colonel povestindu-i totul lui Takumi – ei bine, totul exceptând sărutul. Când am intrat, Colonelul spunea:

— Așadar, noi am ajutat-o să plece.

— Voi ați aprins artificiile, a spus el.

— Cum de-ai știut de ele?

— Am făcut câteva investigații, a răspuns Takumi. Ei bine, oricum, a fost o prostie. N-ar fi trebuit s-o faceți. Dar cu toții am lăsat-o să plece, zău, a zis el, iar eu mă întrebam ce naiba voise să spună, dar n-am avut timp să

adresez întrebarea, căci s-a uitat la mine și a adăugat: Deci voi credeți că s-a sinucis?

— Poate, am spus. Nu văd cum ar fi putut să intre în mașina de poliție din greșeală, asta dacă nu adormise.

— Poate că se ducea să-și viziteze tatăl, a spus Takumi. Vine Station e în drum.

— Poate, am spus eu. Toate-s ipoteze acum, nu-i așa?

Colonelul a băgat mâna în buzunar și a scos un pachet de țigări.

— Ei bine, uite alta: *poate* că Jake are răspunsurile, a zis el. Ne-am epuizat toate strategiile, așa că mâine am să-i dau un telefon, bine?

Acum și eu voiam răspunsuri, dar nu la unele întrebări.

— Da, bine, am spus. Dar, ascultă – să nu-mi spui nimic irelevant. Nu vreau să aflu nimic dacă nu mă ajută să știu încotro se ducea și de ce.

— De fapt, nici eu nu vreau, a spus Takumi. Cred că unele rahaturi ar trebui să rămână private.

Colonelul a vârât un prosop sub ușă, a aprins o țigară și a spus:

— Cum vreți voi, copilași. N-o să vă spun nimic ce nu e musai să știți.

După douăzeci și nouă de zile

A doua zi, în timp ce mă întorceam în cameră, l-am văzut pe Colonel stând pe banca de lângă telefonul cu plată, ținând receptorul între ureche și umăr și scriind ceva în caietul sprijinit pe genunchi.

M-am grăbit în Camera 43, unde l-am găsit pe Takumi făcând o cursă pe consolă fără sonor.

— De cât timp vorbește la telefon? l-am întrebat.

— Nu știu. Era deja cu receptorul în mână când am ajuns eu aici în urmă cu douăzeci de minute. Probabil c-a sărit ora de mate pentru genii. De ce, ți-e teamă că Jake o să vină aici și-o să-ți rupă fundu' c-ai lăsat-o să plece?

— Mă rog, am spus gândind: *Ăsta este exact motivul pentru care n-ar fi trebuit să-i spunem.*

Am intrat în baie, am pornit dușul și am aprins o

țigară. N-a durat mult până ce a venit și Takumi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el.

— Nimic. Vreau doar să știu ce i s-a întâmplat.

— Adică vrei să știi pe bune adevărul? Sau vrei să afli dacă s-a certat cu el și se ducea să-i dea papucii și avea să se întoarcă aici și să cadă în brațele tale și să faceți dragoste nebună și să aveți bebeluși geniali care să memoreze ș-ultimele cuvinte *și* poezii?

— Dacă ești supărat pe mine, spune-mi.

— Nu sunt supărat pe tine c-ai lăsat-o să plece. Dar m-am săturat să te comporți ca și când ai fi singurul tip care și-o dorea. Ca și când aveai monopol la sentimentele astea, mi-a răspuns Takumi.

M-am dus spre toaletă, am ridicat colacul, am aruncat țigara neterminată, după care am tras apa.

L-am privit lung preț de o secundă, apoi am zis:

— Am sărutat-o în seara aia și am monopol pe asta.

— Poftim? s-a bâlbâit el.

— Am sărutat-o.

A deschis gura ca și când voia să vorbească, dar n-a spus nimic. Ne-am privit reciproc preț de câteva clipe și m-am simțit prost că mă lăudasem. Într-un târziu, am spus:

— Eu… uite, știi cum era ea. Dacă voia să facă ceva, o făcea. Eu am fost probabil tipul care s-a nimerit să fie acolo.

— Da. Ei bine, eu n-am fost niciodată acel tip, a spus el. Eu… ei bine, Rotofeiule, Dumnezeu mi-e martor că nu te pot învinui.

— Să nu-i spui Larei.

El dădea din cap când am auzit trei bătăi în ușa de la intrare, ceea ce însemna că era Vulturul, și mi-am zis: *La naiba, prins de două ori într-o săptămână;* Takumi a arătat cu degetul spre duș, așa că am sărit amândoi în cadă și am tras perdeaua, para dușului prea coborâtă stropindu-ne cu apă de la piept în jos. Forțați să stăm mai aproape decât părea necesar, am rămas așa, tăcuți, dușul împroșcându-ne cu apă și udându-ne tricourile și jeanșii preț de câteva minute, până ce am așteptat ca aburii să ducă fumul în

sistemul de ventilație. Dar Vulturul n-a bătut la ușa băii, așa că, într-un târziu, eu și Takumi am închis dușul. Am întredeschis ușa și l-am văzut pe Colonel stând pe canapea, cu picioarele pe măsuța de cafea, terminând cursa NASCAR a lui Takumi. Am deschis ușa larg și am ieșit împreună cu Takumi, complet îmbrăcați și uzi leoarcă.

— Ei bine, așa ceva nu vezi în fiecare zi, a spus Colonelul nonșalant.

— Ce naiba? am făcut eu.

— Am bătut ca Vulturul ca să vă sperii, a răspuns zâmbind. Dar, la naiba, dacă aveți nevoie de intimitate, data viitoare lăsați un bilețel pe ușă.

Eu și Takumi am râs, iar apoi Takumi a spus:

— Da, eu și Rotofeiul eram cam țâfnoși unul cu altul, dar, frate, de când am făcut duș împreună, mă simt foarte apropiat de tine.

— Deci, cum a mers? l-am întrebat.

M-am așezat pe măsuța de cafea, iar Takumi s-a trântit pe canapea lângă Colonel, amândoi uzi și ușor înfrigurați, dar fiind mult mai interesați de conversația cu Jake decât de schimbatul hainelor.

— A fost interesant. Uite ce trebuie să știți: el i-a dat florile alea, așa cum am bănuit. Nu s-au certat. El o sunase fiindcă îi promisese s-o sune la momentul fix al aniversării lor de opt luni, care se întâmpla să fie la trei și două minute dimineață, ceea ce – să ne înțelegem – e puțin ridicol, și bănuiesc că, într-un fel sau altul, a auzit telefonul sunând. Așa c-au vorbit nimicuri preț de cinci minute, iar apoi, din senin, ea a luat-o razna.

— Din senin? a întrebat Takumi.

— Stați să-mi consult notițele.

Colonelul a frunzărit caietul.

— OK. Jake spune: „Ai avut o aniversare frumoasă?”, iar apoi Alaska spune: „Am avut o aniversare *splendidă*”.

Puteam auzi în vorbele Colonelului încântarea din vocea ei, felul în care pronunța anumite cuvinte gen *splendid* sau *fantastic* sau *absolut*.

— Apoi se lăsă tăcerea, după care Jake spune: „Ce

faci?” și Alaska îi răspunde: „Nimic, desenez ceva”, iar apoi adaugă: „O, Doamne”. Și apoi spune: „Rahat, rahat, rahat” și începe să bocească și îi spune că trebuie să închidă, dar c-o să-l sune mai târziu, dar nu i-a spus că ar porni-o spre el, iar Jake nu crede că asta avea de gând să facă. El nu știe încotro se ducea, dar spune că mereu îl întreba dacă putea să vină să-l vadă, iar atunci nu l-a întrebat, așa că probabil nu avea de gând să-l viziteze. Stați puțin să găsesc citatul.

A dat la o pagină anume din caiet.

— OK, aici: „A spus că vom vorbi mai târziu, nu că ne vom *vedea*”.

— Mie mi-a spus că „reluăm” și lui i-a spus că vor vorbi mai târziu, am remarcat eu.

— Da. Am luat notă. Planuri de viitor. Care, clar, nu se pupă cu ideea de sinucidere. Deci, se întoarce în cameră și zbiară că a uitat ceva. Iar apoi, cursa ei nebunească ia sfârșit. Așadar, niciun răspuns.

— Păi, măcar știm unde nu se ducea.

— Doar dacă nu se simțea extrem de impulsivă, a spus Takumi, uitându-se la mine. Și din câte văd, în acea seară era destul de impulsivă.

Colonelul s-a uitat curios la mine, iar eu am încuviințat.

— Da, a spus Takumi, știu.

— Bine, atunci. Și erai supărat, dar apoi ai făcut un duș cu Rotofeiul și toate-s bune. Excelent. Deci, în seara aia…, a continuat Colonelul.

Și am încercat, pe cât de bine am putut, să reconstituim pentru Takumi conversația din acea seară, dar niciunul dintre noi nu și-o amintea suficient de bine, în mare parte din cauză că Chip era beat și eu nu fusesem prea atent până ce n-am început Adevăr sau Provocare. Și, oricum, nu știam cât de mult avea să conteze. E întotdeauna mai greu să-ți amintești ultimele cuvinte rostite de cineva când nimeni nu știe că acea persoană e pe cale să moară.

— Adică, a spus Colonelul, cred că eu și ea vorbeam

despre cât de mult adoram skateboardingul pe computer și cum nu mi-ar trece niciodată prin cap să mă sui pe un skateboard adevărat și apoi a zis: „Haideți să jucăm Adevăr sau Provocare” și pe urmă tu ai futut-o.

— Stai puțin, ai *futut-o*? *În fața Colonelului?* a strigat Takumi.

— N-am futut-o.

— Băieți, calmați-vă, a spus Colonelul, ridicându-și mâinile în sus. E un eufemism.

— Pentru ce? a întrebat Takumi.

— Pentru sărutat.

— Minunat eufemism, a zis Takumi, dându-și ochii peste cap. Eu sunt singurul care crede că lucrul ăsta ar putea fi important?

— Da, mie nu mi-a trecut prin minte, am spus eu ironic. Dar acum nu știu. Nu i-a spus lui Jake. Probabil că n-a fost prea important.

— Poate că era chinuită de vinovăție, a spus el.

— Jake a spus că părea OK la telefon înainte s-o ia razna, a spus Colonelul. Probabil că de vină a fost acel telefon. Ne scapă ceva.

Frustrat, Colonelul și-a trecut mâna prin părul des.

— Isuse, ceva. Ceva din interiorul ei. Iar acum trebuie să aflăm ce anume era acel ceva.

— Deci trebuie doar să citim gândurile unei persoane moarte, a spus Takumi. O nimica toată.

— Exact. Vrei să te faci mangă? a întrebat Colonelul.

— N-am chef de băut, am spus eu.

Colonelul a băgat mâna în buretele canapelei și a scos sticla de Gatorade a lui Takumi. Nici Takumi n-a vrut să bea, așa că Chip a zâmbit și a spus:

— Mai mult pentru mine.

Și a dus sticla la gură.

După treizeci și șapte de zile

Următoarea miercuri, după ora de religie, am dat peste Lara – la propriu. Desigur, ne mai văzuserăm. Aproape că ne întâlneam în fiecare zi – la engleză sau la bibliotecă, șușotind cu Katie, colega ei de cameră. O

vedeam la prânz și cină la cantină și probabil c-aș fi văzut-o și la micul dejun, dacă m-aș fi trezit vreodată ca să-l apuc. Și, desigur, și ea mă vedea, dar până în acea dimineață nu ne uitaserăm unul la celălalt simultan.

Bănuiam că mă uitase deja. La urma urmei, fusesem împreună cam o zi, ce-i drept, o zi în care s-au întâmplat o mulțime de lucruri. Dar când m-am izbit în umărul ei stâng în timp ce mă grăbeam spre ora de algebră avansată, ea s-a întors și s-a uitat mine. Era furioasă, dar nu din cauza loviturii.

— Îmi cer scuze, am spus eu repede, iar ea s-a uitat cu ochii mijiți la mine, precum o persoană care era pe cale să se certe cu cineva sau să plângă, după care a dispărut într-o clasă.

Primele trei cuvinte pe care i le spusesem de mai bine de-o lună.

Voiam să vorbesc cu ea. Știam că mă purtasem oribil – *Imaginează-ți,* îmi spuneam întruna, *c-ai fi Lara, cu o prietenă moartă și cu un fost iubit taciturn* –, dar nu aveam loc în inima mea decât pentru o singură persoană, iar acea persoană murise și voiam să știu cum și de ce se întâmplase asta, iar Lara nu-mi putea spune, și asta era tot ceea ce conta.

După patruzeci și cinci de zile

Timp de săptămâni întregi, eu și Colonelul ne-am alimentat cu țigări din pomeni – primiserăm pachete gratis sau ieftine de la toată lumea, începând cu Molly Tan și terminând cu Longwell Chase. Era ca și când oamenii voiau să ajute și nu le venea vreo idee mai bună. Dar, la sfârșitul lunii februarie, s-a terminat cu pomenile. Însă mi-era indiferent. Nu m-am simțit niciodată bine acceptând cadourile oamenilor, deoarece ei nu știau că noi am fost cei care au încărcat pistolul și i l-au pus ei în mână.

Așa că, după ore, Takumi ne-a dus cu mașina la Coosa „Noi îți alimentăm nevoile spirituale” Liquors. În acea după-amiază, eu și Takumi aflaserăm rezultatele dezamăgitoare de la primul nostru test din acest semestru la algebră avansată. Probabil din cauză că Alaska nu mai

era disponibilă să ne predea algebră cu un munte de cartofi prăjiți de la McNecomestibil în față și din cauză că niciunul dintre noi nu se strofocase cu învățatul, eram amândoi în pericol de a primi acasă carnetul de note.

— Chestia e că algebra avansată nu mi se pare prea interesantă, a spus Takumi.

— Ar fi cam greu să-i explici asta comitetului de admitere de la Harvard, i-a răspuns Colonelul.

— Nu știu, am spus. Mie mi se pare destul de captivantă.

Și am izbucnit în râs cu toții, însă hohotele s-au transformat într-o tăcere apăsătoare și știam că ne gândeam cu toții la ea, moartă și deloc amuzată, rece, nemaifiind Alaska. Gândul că Alaska nu mai exista mă împietrea de fiecare dată. Putrezește sub pământul din Vine Station, Alabama, am gândit eu, dar nici măcar asta nu era ceea ce simțeam cu adevărat. Trupul ei era acolo, dar ea nu era nicăieri, nimic, *PAF*.

Momentele când ne simțeam cel mai bine păreau acum a fi urmate de tristețe, căci abia când viața a început să semene cu ceea ce era când Alaska se afla printre noi ne-am dat seama că ea se dusese cu adevărat, și n-avea să se mai întoarcă.

Eu am cumpărat țigările. Nu mai intrasem niciodată la Coosa Liquors, dar era la fel de dezolant cum spusese Alaska. Podeaua prăfuită scârțâia în timp ce mă îndreptam către tejghea și am văzut un butoi mare umplut cu apă tulbure ce se presupunea a conține MOMEALĂ VIE, dar în care se aflau, de fapt, un banc de plevuști care pluteau moarte la suprafață. Femeia din spatele tejghelei mi-a zâmbit cu toți cei patru dinți ai ei când i-am cerut un cartuș de Marlboro Lights.

— Ejti de la Culver Creek? m-a întrebat ea, iar eu nu știam dacă să-i spun adevărul, de vreme ce niciun elev de liceu nu avea nouăsprezece ani, dar a scos cartușul de țigări de sub ea și l-a pus pe tejghea fără să-mi ceară buletinul, așa că am spus:

— Da, doamnă.

— Cum merge școala? s-a interesat ea.

— Binișor, i-am răspuns.

— Am auzit c-avurăți de-a face cu un deces.

— Da…

— Îmi păru tare rău s-aud asta.

— Da.

Femeia, al cărei nume nu-l știam, deoarece acesta nu era genul de stabiliment care să risipească banii pe ecusoane, avea pe obrazul stâng o aluniță din care îi creștea un fir de păr alb, lung. Nu era neapărat dezgustător, dar nu-mi puteam lua ochii de la el.

Întors la mașină, i-am întins Colonelului un pachet de țigări.

Am coborât geamurile, deși simțeam pe față gerul aspru de februarie, iar vântul puternic ne împiedica să purtăm vreo conversație. Stăteam în sfertul meu de mașină și fumam, întrebându-mă de ce bătrâna de la Coosa Liquors nu-și scotea firul de păr din aluniță. Am aruncat o privire în spate și l-am văzut pe Colonel stând tolănit pe banchetă, zâmbind, cu fața întoarsă spre vântul care intra pe geamul coborât.

După patruzeci și șase de zile

Nu voiam să vorbesc cu Lara, dar a doua zi la prânz, Takumi m-a împovărat cu cea mai apăsătoare vină.

— Cum crezi că s-ar simți Alaska în legătură cu tot rahatul ăsta? a întrebat el în timp ce o privea pe Lara.

Ea se afla la trei mese distanță de noi, alături de colega ei, Katie, care îi povestea ceva, iar Lara zâmbea ori de câte ori Katie râdea la glumele ei. Lara a luat o furculiță de porumb la conservă și a ținut-o deasupra farfuriei, îndreptându-și gura spre ea și plecându-și capul în timp ce înghițea conținutul – mânca fără niciun cuvânt.

— Putea să vorbească ea cu *mine*, i-am spus lui Takumi.

Takumi a clătinat din cap. Cu gura plină de piure, a spus:

— Treie șo fași.

A înghițit.

— Rotofeiule, hai să-ți pun o întrebare. Când o să fii bătrân și sur și nepoții tăi or să stea pe genunchii tăi și-or să te întrebe „Bunicuțule, cine ți-a luat-o prima dată în gură?”, vrei să le spui că a fost o fată oarecare pe care ai ignorat-o pe tot parcursul liceului? Nu! — răspunse tot el, zâmbind. Ci ai vrea să spui: „Draga mea prietenă Lara Buterskaya. Drăguță fată. Mult mai frumoasă decât bunica voastră”.

Am râs. Deci, da, OK. Trebuia să vorbesc cu Lara.

După ore, m-am dus la ea la cameră și am bătut la ușă, iar ea a deschis, având o privire gen *Ce? Acum ce mai e? Rotofeiule, m-ai rănit cât de mult ai putut*, iar eu am privit pe lângă ea, în camera în care intrasem o singură dată, unde am învățat că, indiferent că ne sărutam sau nu, nu puteam vorbi cu ea – și înainte ca tăcerea să devină prea stânjenitoare, am grăit:

— Îmi cer scuze, am spus.

— Pentru ce? m-a întrebat ea, uitându-se la mine fără să mă privească cu adevărat.

— Pentru că te-am ignorat. Pentru tot, am spus.

— Nu era obligatoriu să fii iubitul meu.

Arăta atât de drăguț, clipind repede din ochii ei mari, cu obrajii netezi și rotunzi, și totuși, chipul ei bucălat îmi aducea aminte doar de chipul subțire, cu pomeți înalți, al Alaskăi. Dar puteam trăi cu asta – și, oricum, trebuia s-o fac.

— Am fi putut fi amici, a spus ea.

— Știu. Am dat-o-n bară. Îmi pare rău.

— Să nu-l ierți pe măgarul ăla, a strigat Katie din cameră.

— Te iert.

Lara a zâmbit și m-a îmbrățișat, strângându-mă puternic. Am cuprins-o pe după umeri și am inspirat mirosul de violete din părul ei.

— *Eu* nu te iert, a spus Katie, apărând în cadrul ușii.

Și cu toate că eu și Katie nu prea ne cunoșteam, ea s-a simțit datoare să-mi tragă un șut între picioare. După aia a zâmbit și, în timp ce eu mă chirceam de durere, a spus:

— *Acum* te iert.

Eu și Lara am făcut o plimbare până pe malul lacului – fără Katie – și am stat de vorbă. Am vorbit – despre Alaska și despre luna care trecuse, despre cum i-a fost dor de mine *și* de Alaska, în timp ce mie nu mi-a fost dor decât de Alaska (ceea ce era destul de adevărat). I-am spus adevărul pe cât de mult am putut, de la datul cu petarde până la secția de poliție Pelham și lalelele albe.

— Am iubit-o, am spus eu, iar Lara a spus că și ea a iubit-o, iar eu am adăugat: Știu, de asta zic. Am iubit-o și, după ce a murit, n-am mai putut să mă gândesc la altceva. Părea necinstit. Ca și cum aș fi înșelat-o.

— Ăsta nu e un motiv bun, a spus ea.

— Știu.

A râs ușor.

— Păi, e bine atunci. Atâta timp cât știi.

Știam că nu exista nicio modalitate să înlătur supărarea, dar cel puțin ne vorbeam.

Pe măsură ce se însera, broaștele au început să orăcăie și câteva insecte recent înviate bâzâiau prin campus, iar noi patru – eu, Takumi, Lara și Colonelul – ne îndreptam către Gaura de Fumat, mergând sub lumina cenușie a lunii.

— Hei, Colonele, de ce o numiți Gaura de Fumat? a întrebat Lara. Seamănă mai mult cu un tunel.

— E ca o gaură de pescuit, a lămurit-o Colonelul. E ca și când, dacă am vrea să pescuim, am pescui aici. Dar noi fumăm. Nu știu. Cred că Alaska a numit-o așa.

Colonelul și-a scos o țigară din pachet și a aruncat-o în apă.

— Ce naiba? am făcut eu.

— Pentru ea, a venit răspunsul lui.

Am zâmbit și l-am imitat, aruncând o țigară din pachetul meu. Le-am întins și lui Takumi și Larei câte o țigară, iar ei au procedat la fel. Țigările au sărit și dansat în apă câteva clipe, iar apoi au dispărut nevăzute.

Nu eram religios, dar îmi plăceau ritualurile. Îmi plăcea ideea de a lega o acțiune de o aducere-aminte. În

China, ne-a spus Bătrânul, există zile rezervate pentru curățarea mormintelor, în care le aduci ofrande celor morți. Și mi-am imaginat că Alaska ar fi vrut o țigară, așa că eu eram de părere că Chip începuse un ritual excelent.

Colonelul a scuipat în apă și a rupt tăcerea.

— Ciudat lucru vorbitul cu fantome, a spus el. Nu poți să-ți dai seama dacă tu ești cel care inventează răspunsurile lor sau dacă ele chiar vorbesc cu tine.

— Propun să facem o listă, a zis Takumi, îndepărtându-se de conversația introspectivă. Ce dovezi avem care să ne confirme c-a fost o sinucidere?

Colonelul și-a scos omniprezentul caiet.

— N-a călcat frâna, am spus eu, iar Colonelul a început să noteze.

Și era extrem de supărată în legătură cu ceva anume, cu toate că și anterior mai fusese extrem de supărată pe anumite lucruri, dar nu avusese niciun gând sinucigaș. Ne-am gândit că florile probabil semnificau un soi de comemorare pentru ea însăși – precum un aranjament de înmormântare sau ceva de genul. Dar nouă asta nu ne părea a fi un lucru prea *alaskan*. Desigur, era misterioasă, dar, dacă-ți plănuiești sinuciderea atât de detaliat încât te gândești și la flori, în mod sigur ai și un plan pentru moartea propriu-zisă, iar Alaska n-avea de unde să știe că o mașină de poliție urma să se prezinte pe I-65 în acele momente.

Și dovezile care sugerau c-ar fi fost un accident?

— Era foarte beată, așa că ar fi putut să creadă că n-avea să lovească mașina, deși nu știu cum, a spus Takumi.

— Poate c-a adormit, a intervenit Lara.

— Da, ne-am gândit și noi la asta, am spus. Dar nu cred că poți conduce drept dacă adormi la volan.

— Nu mă pot gândi la nicio modalitate de a afla fără să nu ne pun în pericol viețile, a spus Colonelul pe un ton serios. În orice caz, nu a manifestat gânduri sinucigașe. Vreau să zic, nu a zis nimănui că și-ar dori să moară sau să-și doneze lucrurile de preț.

— Deci sunt două. Beția și lipsa planurilor de a-și

pune capăt zilelor, a spus Takumi.

Asta nu ducea nicăieri. Era o nouă abordare a aceleiași întrebări. Nu aveam nevoie de mai multe ipoteze. Aveam nevoie de dovezi.

— Trebuie să aflăm încotro se ducea, a spus Colonelul.

— Ultimele persoane cu care a vorbit am fost eu, tu și Jake, am spus eu. Iar noi nu știm. Deci cum naiba putem afla?

Takumi s-a uitat la Colonel și a oftat.

— Nu cred că ne-ar ajuta prea mult să știm încotro se ducea. Cred că asta n-ar face decât să înrăutățească lucrurile. Asta îmi spun instinctele.

— Ei bine, instinctele *mele* îmi spun că vor să știe, a zis Lara, și abia atunci mi-am dat seama ce voise Takumi să spună când am făcut duș împreună – se prea poate s-o fi sărutat, dar chiar *nu* avusesem deloc monopol asupra Alaskăi; eu și Colonelul nu eram singurii cărora ne păsa de ea și nu eram singuri în încercarea de a descoperi cum murise și de ce.

— Oricum ar fi, a spus Colonelul, am ajuns într-un punct mort. Așa că gândiți-vă ce putem face. Deoarece eu mi-am epuizat resursele de detectiv.

A aruncat filtrul țigării în pârâu, s-a ridicat și a plecat. Iar noi l-am urmat. Chiar și înfrânți, el rămânea Colonel.

După cincizeci și una de zile

Cu investigația ajunsă într-un punct mort, eu m-am apucat din nou de citit pentru religie, ceea ce părea să-l încânte pe Bătrân, la ale cărui teste începusem să pic constant în ultimele șase săptămâni. Am avut altul în acea dimineață de miercuri: *Dați un exemplu de koan budist.* Un koan e un fel de ghicitoare care se presupune că te poartă spre iluminare în budismul Zen. Ca răspuns, am scris despre un tip pe nume Banzan. Într-o zi se plimba prin piață, când a auzit pe cineva cerându-i măcelarului cea mai bună bucată de carne pe care o avea. Măcelarul i-a răspuns: „Toate cărnurile din băcănie sunt cele mai bune.

Nu poți găsi o bucată de carne care nu e cea mai bună”. Auzind acestea, Banzan și-a dat seama că în lume nu există cel mai bun și cel mai rău, că acele judecăți nu au nicio însemnătate adevărată, deoarece lucrurile sunt așa cum sunt, și, *paf*, a ajuns la iluminare. Citind asta cu o seară înainte, m-am întrebat dacă nu putea fi așa și pentru mine – dacă într-un moment puteam într-un sfârșit s-o înțeleg, s-o cunosc și să pricep rolul pe care îl jucasem în moartea ei. Însă nu eram convins că iluminarea apărea fulgerător.

După ce am trecut testul, Bătrânul și-a ridicat bastonul și l-a îndreptat către întrebarea Alaskăi de pe tablă.

— Haideți să aruncăm o privire pe pagina nouăzeci și patru din această foarte încântătoare prezentare a Zenului pe care v-am pus s-o citiți săptămâna aceasta. „Toate lucrurile care se îmbină se descompun”, a spus Bătrânul. Toate lucrurile. Scaunul pe care stau. A fost construit, așa c-o să se descompună. Eu am să fiu descompus, probabil înaintea acestui scaun. Și voi o să fiți descompuși. Celulele și organismele și sistemele care vă clădesc – se îmbină, cresc, așa că trebuie să se descompună. Buddha știa singurul lucru pe care știința nu l-a putut explica milenii întregi după moartea lui: entropia crește. Lucrurile se dezbină.

Cu toții ne ducem, am gândit eu, și se aplică atât broaștelor-țestoase, cât și bluzelor pe gât, atât Alaskăi-fata, cât și Alaskăi-locul, deoarece nimic nu poate dăinui, nici măcar pământul. Buddha a spus că suferința este provocată de dorință și că încetarea dorințelor înseamnă încetarea suferinței. Când încetezi să-ți mai dorești ca lucrurile să nu se descompună, atunci n-ai să mai suferi când o vor face.

Într-o zi, nimeni nu-și va mai aminti de existența ei, am notat eu în caiet, după care am adăgat, *sau a mea.* Deoarece și amintirile se descompun. Și nu rămâi cu nimic, nici măcar cu o fantomă, ci cu umbra ei. La început, ea mă bântuise, îmi bântuise visele, dar și acum, după doar câteva săptămâni, ea se îndepărta, descompunându-se în

amintirea mea și a celorlalți, murind din nou.

Colonelul, care condusese Investigația încă de la început, căruia îi păsa cu adevărat de ceea ce i se întâmplase, pe când mie nu-mi păsa decât dacă mă iubise, se dăduse bătut fiindcă nu avea răspunsuri. Iar mie nu-mi plăceau răspunsurile pe care le aveam: nu-i păsase cu adevărat de ceea ce s-a întâmplat între noi cât să-i spună lui Jake; în loc de asta, vorbise nimicuri cu el, fără să-i dea vreun motiv să creadă că în urmă cu doar câteva minute eu îi gustasem respirația cu miros de alcool. Și apoi, ceva invizibil s-a rupt în ea, iar acel lucru care se îmbinase începuse să se descompună.

Și poate că acela era singurul răspuns pe care trebuia să-l avem. Ea s-a descompus, deoarece asta e ceea ce se întâmplă. Colonelul s-a resemnat cu asta, dar dacă Investigația fusese cândva ideea lui, acum era lucrul care mă ținea pe mine laolaltă, iar eu încă speram să ajung la iluminare.

După șaizeci și două de zile

Următoarea duminică am dormit mult, până ce lumina soarelui s-a strecurat printre jaluzele și și-a croit drum către fața mea. Mi-am tras cuvertura peste cap, dar aerul a devenit înăbușitor și umed, așa că m-am dat jos din pat ca să-mi sun părinții.

— Miles! a spun mama înainte să pot spune „salut”. Tocmai ne-am cumpărat un dispozitiv de identificare a apelurilor.

— Știe prin magie că eu sunt eu și vă sun de la telefonul cu plată?

A râs.

— Nu, pur și simplu afișează „telefon cu plată” și codul poștal. Așa că am dedus. Ce mai faci? m-a întrebat cu o ușoară îngrijorare în voce.

— Sunt bine. M-am cam lăsat pe tânjală în ultima vreme, dar acum învăț din nou cum trebuie, așa c-ar trebui să fie OK, am spus, și era aproape adevărat.

— Știu că ți-a fost destul de greu, amice, a spus ea. O, uitam! Ghici cu cine ne-am întâlnit eu și tata aseară la o

petrecere? Cu doamna Forrester. Profesoara ta din clasa a patra! Ți-o amintești? Ea și-a adus aminte de tine *foarte bine* și a vorbit foarte frumos de tine și am vorbit întruna…

Și deși eram încântat să știu că doamna Forrester îl admirase foarte mult pe Miles cel din clasa a patra, am ascultat doar pe jumătate ce spunea mama în timp ce citeam notițele scrijelite pe peretele vopsit în alb, căutând noi însemnări pe care să le pot descifra (probabil că *Lacy's – vineri, 10*, era localul și ora vreunei petreceri de-a Războinicilor Săptămânali).

— … și aseară am luat cina cu familia Johnston și mă tem că tata a băut cam prea mult vin. Am jucat mima și el a fost *un dezastru.*

A râs, iar eu mă simțeam atât de obosit, dar cineva luase banca de lângă telefon, așa că mi-am așezat fundul costeliv pe podeaua dură, trăgând de firul argintiu al receptorului și pregătindu-mă pentru un monolog din partea mamei, și apoi, sub toate acele notițe și scrijelituri, am văzut desenul unei flori. Douăsprezece petale lunguiețe în jurul unei buline pe fundalul alb al peretelui, și margarete, margarete albe, și o puteam auzi spunând: *Rotofeiule, ce vezi? Privește.* Și o vedeam vorbind la telefon cu Jake despre nimicuri și *Ce faci?,* iar ea răspunde: *Nimic, desenez ceva.* Iar apoi: *O, Doamne.*

— Miles?

— Da, scuze, mamă. Scuze. A venit Chip. Trebuie să mergem să-nvățăm. Trebuie să închid.

— O să ne suni mai târziu? Sunt sigură că tata vrea să vorbească cu tine.

— Da, mamă; da, desigur. Te iubesc, bine? OK, trebuie să-nchid.

— Cred c-am găsit ceva! am strigat către Colonel, care era invizibil sub pătura lui, dar insistența din vocea mea și promisiunea c-aș fi găsit ceva, orice, l-au trezit pe Colonel în două secunde. A sărit din pat și, până să pot spune ceva, s-a îmbrăcat cu jeanșii și hanoracul de pe jos și m-a urmat.

— Privește, am spus, iar el s-a aplecat sub telefon și a

spus:

— Da. Ea a desenat asta. Întotdeauna desena flori din astea.

— Și a spus „desenez ceva”, ți-aduci aminte? Jake a întrebat-o ce face, iar ea spus că „desenez ceva”, iar *apoi* a spus „O, Doamne” și și-a ieșit din minți. A privit desenul și și-a adus aminte de ceva.

— Stai bine cu memoria, Rotofeiule, a recunoscut el, și m-am întrebat de ce Colonelul nu era la fel de încântat ca și mine.

— Iar apoi și-a ieșit din minți, am repetat eu, și s-a dus să ia lalelele albe în timp ce noi aprindeam petardele. A văzut desenul, și-a adus aminte ce-a uitat și apoi a luat-o razna.

— Poate, a zis el, încă privind floarea, încercând probabil să privească lucrurile din perspectiva ei. În cele din urmă s-a ridicat și a spus: E o teorie bună, Rotofeiule.

A întins mâna și m-a bătut pe umăr, precum un antrenor care-și complimenta jucătorul.

— Dar tot nu știm ce-a uitat.

După șaizeci și nouă de zile

La o săptămână după descoperirea desenului, renunțasem să mai caut semnificația lui – la urma urmei, nu eram Banzan la magazinul de carne – și, în timp ce arțarii din campus începeau să dea semne de înverzire, și echipa de întreținere a început să tundă iarba din cercul dormitoarelor, eu aveam senzația că o pierduserăm cu adevărat.

În acea după-amiază, eu și Colonelul ne-am dus în pădure, lângă lac, și am fumat o țigară în același loc în care Vulturul ne prinsese în urmă cu câteva luni. Tocmai ne întorseserăm de la o ședință, unde Vulturul ne anunțase că școala avea să construiască un loc de joacă lângă lac în memoria Alaskăi. Bănuiesc că ei îi plăcuseră leagănele, dar, totuși, un *loc de joacă*? Lara s-a ridicat în picioare la întrunire – probabil o premieră pentru ea – și a spus că ar trebui să facă ceva mai haios, ceva ce i-ar fi plăcut Alaskăi.

Acum, stând lângă lac pe o buturugă semiputrezită și

acoperită parțial de mușchi, Colonelul mi-a spus:

— Lara avea dreptate. Ar trebui să facem ceva pentru ea. O farsă. Ceva ce i-ar fi plăcut.

— Ca o farsă comemorativă?

— Exact. Farsa Comemorativă Alaska Young. Putem s-o transformăm într-un eveniment anual. Oricum, ideea asta i-a venit ei anul trecut. Dar voia s-o păstreze pentru ultimul an. Dar e bună. E foarte bună. Va avea o importanță istorică.

— Ai de gând să mi-o împărtășești și mie? l-am întrebat, gândindu-mă la cea anterioară, când el și Alaska m-au scos din planurile Nopții din Hambar.

— Sigur, a spus el. Farsa e numită „Subminarea Paradigmei Patriarhale”.

Mi-a povestit și trebuie să spun că Alaska ne-a lăsat cu nestemata farselor, *Mona Lisa* glumelor dintre liceeni, apogeul generațiilor de farsori de la Culver Creek. Și, dacă lui Chip îi reușea figura, avea să rămână întipărită în memoria tuturor celor de la Creek, iar Alaska merita asta. Și cel mai bun lucru dintre toate era că nu implica nicio infracțiune pedepsită cu exmatricularea.

Colonelul s-a ridicat și și-a scuturat pantalonii de praf și mușchi.

— Cred că îi datorăm asta.

Iar eu am fost de acord, dar, totuși, ea ne datora o explicație. Dacă era acolo sus, sau jos, sau oriunde s-ar fi aflat, poate că avea să râdă. Și poate – doar poate – urma să ne ofere indiciul de care aveam nevoie.

După optzeci și trei de zile

Două săptămâni mai târziu, Colonelul s-a întors din vacanța de primăvară cu două caiete pline de detalii minuțioase ale farsei, schițe ale diverselor locații și o listă pe două coloane, lungă de patruzeci de pagini, cu problemele care ar putea apărea și soluțiile lor. Calculase timpul la secundă și toate distanțele la centimetru, iar apoi a recalculat, ca și când nu suporta gândul să eșueze din nou. Și apoi, în acea duminică, Colonelul s-a trezit târziu și s-a întors pe partea cealaltă. Eu citeam *Zgomotul și furia*,

pe care ar fi trebuit s-o citesc pe la jumătatea lui februarie, și mi-am ridicat privirea când l-am auzit pe Colonel foindu-se.

— Hai să adunăm înapoi gașca, a spus el.

Așa că m-am aventurat afară, în acea zi mohorâtă de primăvară, și i-am trezit pe Lara și pe Takumi, pe care i-am adus în Camera 43. Echipa de la Noaptea din Hambar era intactă – pe cât de intactă putea fi – pentru Farsa Comemorativă Alaska Young.

Ne-am așezat pe canapea în timp ce Colonelul stătea în fața noastră, detaliind planul și rolurile pe care aveam să le jucăm noi, debordând de un entuziasm pe care nu-l mai văzusem decât Înainte. Când a terminat, a spus:

— Întrebări?

— Da, a spus Takumi. Chiar crezi c-o să meargă?

— Ei bine, în primul rând, trebuie să găsim un stripper. Și, în al doilea rând, Rotofeiul trebuie să-și exerseze puterile de convingere cu tatăl lui.

— Bine, atunci, a spus Takumi. Să trecem la treabă.

După optzeci și patru de zile

În fiecare primăvară, Culver Creek anula toate orele dintr-o zi de vineri și toți elevii, profesorii și angajații mergeau în sala de gimnastică pentru Ziua Oratorilor. Ziua Oratorilor consta în doi vorbitori – de obicei, vedete neînsemnate sau politicieni neînsemnați sau academicieni neînsemnați, genul de oameni care acceptau să vină la școală pentru un buget amărât de trei sute de dolari alocat de școală. Elevii din clasa a unsprezecea alegeau primul orator, iar cei din clasa a douăsprezecea pe al doilea, și toți cei care fuseseră vreodată la Ziua Oratorilor recunoșteau că e al naibii de plictisitor. Noi plănuiam să dăm puțin peste cap Ziua Oratorilor.

Tot ceea ce trebuia să facem era să-l convingem pe Vultur să-l lase pe „Dr. William Morse”, un „prieten de-al tatălui meu” și un „important specialist în sexualitate deviantă la adolescenți”, să fie oratorul elevilor din clasa a unsprezecea.

Așa că l-am sunat pe tata la locul de muncă, iar

secretarul lui, Paul, m-a întrebat dacă s-a întâmplat ceva, și m-am întrebat de ce toată lumea, *toată lumea,* mă întreba dacă s-a întâmplat ceva de fiecare dată când sunam într-o zi care nu era duminică.

— Nu, nu s-a întâmplat nimic.

Atunci a intrat tata pe fir.

— Salut, Miles. S-a întâmplat ceva?

Am râs și am vorbit în șoaptă la telefon, de vreme ce era aglomerat pe hol.

— Nu, tată. Totul e OK. Hei, îți aduci aminte când ai furat clopoțelul de la școală și l-ai îngropat în cimitir?

— Cea mai bună farsă din istoria școlii, a răspuns el mândru.

— A fost, tată. *A fost.* Ascultă, mă întrebam dacă m-ai putea ajuta să doborâm acest record.

— Of, Miles, nu știu ce să zic. Nu vreau să ai probleme.

— Ei bine, n-o să am. Toți elevii sunt implicați. Nu e ca și când cineva o să fie rănit sau ceva de genul. Deoarece, ei bine, îți aduci aminte de Ziua Oratorilor?

— *Doamne*, plictisitor mai era. Era mai nasoală decât orice materie.

— Da, ei bine, am nevoie să te prefaci că vei fi oratorul nostru. Dr. William Morse, un profesor de psihologie de la University of Central Florida și un expert în înțelegerea sexualității la adolescenți.

A tăcut vreme îndelungată, iar eu m-am uitat la ultima margaretă a Alaskăi în timp ce așteptam să mă întrebe în ce avea să constea farsa, și i-aș fi spus, dar l-am auzit expirând încet în receptor, după care a zis:

— Nici măcar n-am să întreb. *Hmm*.

A oftat.

— Jură pe Dumnezeu că n-ai să-i spui maică-tii.

— Jur pe Dumnezeu.

Am tăcut. Mi-a luat o secundă să-mi aduc aminte de numele real al Vulturului.

— Domnul Starnes o să te sune cam în zece minute.

— Bine, numele meu e Dr. William Morse și sunt un

profesor de psihologie și… sexualitate la adolescenți?

— Da. Tată, ești cel mai tare.

— Vreau doar să văd dacă mă poți întrece, a spus el râzând.

Cu toate că Chip n-avea nicio tragere de inimă, farsa nu putea funcționa fără ajutorul Războinicilor Săptămânali – în special fără șeful clasei a unsprezecea, Longwell Chase, căruia îi crescuse la loc pleata aia caraghioasă de surfer. Dar Războinicii erau încântați de idee, așa că m-am întâlnit cu Longwell în camera lui și am spus:

— Să mergem!

Eu și Longwell Chase nu prea aveam ce vorbi și nici vreo dorință de a ne preface, așa că am mers tăcuți către reședința Vulturului, care a apărut în prag înainte ca măcar să ciocănim. Când ne-a văzut, a înclinat ușor din cap, părând confuz – și, desigur, noi doi chiar făceam o pereche bizară, cu pantalonii kaki călcați și apretați ai lui Longwell și cu jeanșii mei plănuiesc-să-îi-spăl-cândva albaștri.

— Oratorul pe care l-am ales este un prieten de-al tatălui lui Miles, a spus Longwell. Dr. William Morse. E profesor la o universitate din Florida și studiază sexualitatea la adolescenți.

— Căutați subiecte controversate, nu-i așa?

— O, nu, am spus. Eu îl știu pe Dr. Morse. E interesant, dar nu îi plac controversele. El studiază, ăăă, felul în care se schimbă și evoluează perspectiva adolescenților asupra sexului. Vreau să zic, el se opune sexului înainte de căsătorie.

— Ei bine, care-i numărul lui de telefon?

I-am dat Vulturului o bucățică de hârtie și s-a dus la telefon să sune.

— Alo, da. Pot să vorbesc, vă rog, cu Dr. Morse?… Bine, mulțumesc… Bună ziua, domnule Morse. Sunt aici cu Miles Halter, iar el mi-a spus… grozav, minunat… Ei bine, mă întrebam… — Vulturul a tăcut, răsucind firul receptorului pe deget. Mă întrebam dacă ați putea să… vreau doar să vă zic că acești tineri sunt foarte ușor de

influențat. Nu am dori să avem parte de discuții *explicite*… Excelent. Excelent. Mă bucur că înțelegeți… Și dumneavoastră, domnule. Ne vedem curând!

Vulturul a închis, zâmbind, și a spus:

— Bună alegere! Pare a fi un om foarte interesant.

— O, da, a spus Longwell foarte serios. Cred că va fi deosebit de interesant.

După o sută două zile

Tata l-a jucat pe Dr. William Morse la telefon, dar bărbatul care-l interpreta în viața reală își spunea Maxx, cu doi de *x*, cu excepția că numele lui adevărat era Stan și că în Ziua Oratorilor numele lui era, desigur, Dr. William Morse. Tipul era o veritabilă criză de identitate ambulantă, un stripper cu mai multe nume false decât un agent CIA sub acoperire.

Primele patru „agenții” la care a sunat Colonelul ne-au refuzat. De-abia când am ajuns la *P* la secțiunea de „Spectacole” din Pagini Aurii am găsit firma Petreceri pentru Burlăcițe la comandă. Patronului firmei anterior menționate i-a plăcut foarte mult ideea noastră. „Și lui Maxx o să-i placă asta. Dar fără nuditate. Nu în fața copiilor.” Am fost de acord – cu ușoare rețineri.

Ca să ne asigurăm că nimeni nu va fi exmatriculat, eu și Takumi am adunat câte cinci dolari de la fiecare elev din clasa a unsprezecea de la Culver Creek pentru a acoperi onorariul „Dr. William Morse”, de vreme ce ne îndoiam că Vulturul și-ar dori să-l plătească după ce avea să fie martor la, ăăă, discursul lui. Pentru Colonel am plătit eu cei cinci dolari.

— Simt că am câștigat dreptul la mila ta, a spus el, arătând către caietele de notițe pe care le umpluse cu planuri.

În timp ce mă aflam la ore în acea dimineață, nu mă puteam gândi la nimic altceva. Fiecare elev din clasa a unsprezecea știa de farsă de mai bine de două săptămâni și, până acum, nu se auzise niciun zvon. Însă școala era plină de bârfitori – în special Războinicii Săptămânali, și dacă o singură persoană i-ar fi spus unui prieten, care i-ar

fi spus unui prieten, care i-ar fi spus Vulturului, totul avea să se ducă de râpă.

Toți cei implicați au trecut testul de păstrare a secretului cu brio, dar la 11:50 în acea dimineață când Maxx/Stan/Dr. Morse n-apăruse, am crezut că Chip avea să-și iasă din minți. Stătea pe capota unei mașini din parcarea elevilor, cu capul plecat, trecându-și degetele întruna prin părul des și negru, ca și când încerca să găsească ceva acolo. Maxx promisese să ajungă la 11:40, cu douăzeci de minute înainte de începerea oficială a Zilei Oratorilor, oferindu-i suficient timp să învețe discursul și tot ce mai era. M-am așezat lângă Colonel, îngrijorat, dar tăcut, așteptând. Îl trimiseserăm pe Takumi să sune la „agenție” și să afle pe unde umbla „dansatorul”.

— Dintre toate lucrurile care ar fi putut să nu funcționeze, ăsta nu făcea parte din ele. N-avem nicio soluție pentru problema asta.

Takumi a venit în fugă spre noi, având grijă să nu spună nimic până ce nu se afla cât mai aproape. Copiii începuseră să intre în sala de gimnastică. Târziu, târziu, târziu, târziu. Nu îi ceruserăm mai nimic dansatorului nostru, zău așa. Noi îi scriseserăm discursul. Noi plănuiserăm totul pentru el. Tot ceea ce trebuia să facă era să apară costumat. Și totuși…

— Cei de la agenție, a spus Takumi, mi-au zis că e pe drum.

— Pe drum? a spus Colonelul, trăgându-se de păr și mai cu foc. Pe drum? A întârziat *deja*.

— Au spus că ar trebui să fie…

Iar apoi grijile noastre au dispărut când o mașină albastră având la volan un bărbat îmbrăcat la patru ace a intrat în parcare.

— Sper să fie Maxx, a spus Colonelul în timp ce mașina parca.

S-a dus într-un suflet către ea.

— Eu sunt Maxx, a spus tipul când a deschis portiera.

— Eu sunt un reprezentant fără nume și chip al elevilor de clasa a unșpea, i-a răspuns Colonelul, dând

mâna cu Maxx.

Avea cam treizeci de ani, era bronzat și lat în umeri, cu un maxilar proeminent și un barbișon negru.

I-am dat lui Maxx o copie a discursului, iar el l-a citit repede.

— Întrebări? am spus eu.

— Ăăă, da. Având în vedere natura acestui eveniment, cred c-ar trebui să mă plătiți în avans.

Îmi dădea impresia că era foarte cizelat, ca un profesor, și am simțit o siguranță supremă, ca și când Alaska găsise cel mai bun stripper din Alabama și ne condusese direct la el.

Takumi a deschis portbagajul SUV-ului său și a scos o pungă de hârtie cu cei 320 de dolari.

— Poftim, Maxx, a spus el. Bine, Rotofeiul o să stea cu tine, deoarece se presupune că ești prieten cu tatăl lui. Zice și în discurs. Dar, ăăă, în caz că vei fi luat la întrebări după asta, sperăm să poți spune că ai fost angajat de toată clasa a unsprezecea, deoarece n-am vrea ca Rotofeiul să aibă probleme.

Maxx a râs.

— E în regulă. Am acceptat asta deoarece mi s-a părut o idee de-a dreptul hilară. Mi-aș fi dorit să-mi vină și *mie* când eram la liceu.

În timp ce intram în sală alături de Maxx/Dr. William Morse, cu Takumi și Colonelul în urma mea, știam că eu aveam cele mai multe șanse să intru în belele. Însă citisem Ghidul Culver Creek destul de atent în ultimele câteva săptămâni și mi-am reamintit de cele două motive de apărare pe care le născocisem în caz că urma să dau de belea: 1. Nu există nicio regulă care să interzică aducerea unui stripper care să danseze în fața elevilor. 2. Nimeni nu poate dovedi că eu eram responsabil pentru incident. Se poate dovedi doar că eu am adus în campus o persoană care se presupunea a fi un expert în comportamentul sexual deviant al adolescenților și care s-a dovedit a fi de fapt un pervers în carne și oase.

M-am așezat alături de Dr. William Morse pe primul

rând din tribună. Câțiva elevi de clasa a noua s-au așezat în spatele meu, dar, când Colonelul a intrat cu Lara câteva clipe mai târziu, el le-a spus politicos „Vă mulțumim că ne-ați ținut locurile” și le-a făcut vânt. Conform planului, Takumi s-a dus în depozitul de la etajul al doilea, conectându-și echipamentul stereo la boxele sălii de gimnastică. M-am întors către Dr. Morse și i-am spus:

— Ar trebui să ne privim cu mult interes și să vorbim ca și când ai fi prieten cu părinții mei.

El a zâmbit și a dat din cap a încuviințare.

— Tatăl tău e un om minunat. Și mama ta – atât de frumoasă.

Mi-am dat ochii peste cap, puțin dezgustat. Și totuși, îmi era simpatic acest stripper. Vulturul a intrat la ora douăsprezece, l-a salutat pe oratorul ales de elevii clasei a douăsprezecea – un fost avocat din Alabama – și a venit către Dr. Morse, care a adoptat o atitudine încrezătoare și și-a plecat ușor capul când a dat mâna cu Vulturul – poate puțin cam *prea* formal.

— Suntem foarte încântați să vă avem aici, a spus Vulturul.

— Vă mulțumesc. Sper să nu vă dezamăgesc, i-a răspuns Maxx.

Nu mi-era teamă că voi fi exmatriculat. Nu mi-era teamă nici măcar că Chip risca să fie exmatriculat, deși poate c-ar fi trebuit să-mi fie. Îmi făceam griji că n-o să meargă din cauză că nu fusese plănuit de către Alaska. Poate că nicio farsă demnă de ea nu putea fi dusă la bun sfârșit în lipsa ei.

Vulturul stătea în spatele pupitrului.

— Astăzi este o zi de o mare importanță istorică la Culver Creek. A fost ideea fondatorului nostru, Philip Garden, ca voi, elevii, și noi, personalul, să ne luăm liber o zi pe an pentru a profita de înțelepciunea vocilor din afara școlii, așa că ne întrunim aici anual pentru a învăța de la ei, pentru a vedea lumea așa cum o văd alții. Astăzi, oratorul ales de elevii din clasa a unsprezecea este Dr. William Morse, profesor de psihologie la University of

Central Florida și un savant respectat. El ne va vorbi despre adolescenți și sexualitate, un subiect pe care sunt convins că-l veți găsi deosebit de interesant. Așadar, permiteți-mi să-l invit aici pe Dr. Morse.

Am aplaudat. Inima îmi bătea cu putere în piept, ca și când și-ar fi dorit și ea să aplaude. În timp ce Maxx se îndrepta către pupitru, Lara s-a aplecat spre mine și a șoptit:

— E al naibii de sexy.

— Vă mulțumesc, domnule Starnes.

Maxx a zâmbit și a dat din cap către Vultur, apoi și-a netezit foile și le-a pus pe pupitru. Până și *mie* parcă-mi venea a crede că era profesor de psihologie. Mă întrebam dacă nu cumva era actor și își rotunjea veniturile cu alte îndeletniciri.

A citit direct de pe foi, fără să-și ridice privirea, însă a citit cu tonul încrezător, plin de sine, al unui profesor ușor îngâmfat.

— Mă aflu în fața voastră pentru a vă vorbi despre subiectul fascinant al sexualității la adolescenți. Cercetările mele țin de domeniul lingvisticii sexuale, mai exact, felul în care tinerii discută despre sex și chestiuni similare. De pildă, sunt interesat de ce atunci când rostesc cuvântul *mână* nu vă amuzați copios, dar când spun cuvântul *vagin* izbucniți în hohote de râs.

Și, într-adevăr, din public s-au auzit câteva chichoteli.

— Felul în care tinerii vorbesc despre corpurile celorlalți oameni spune o mulțime de lucruri despre societatea noastră. În ziua de azi, băieții sunt mai predispuși să trateze corpurile fetelor ca pe niște obiecte decât invers. Băieții vorbesc frecvent între ei că tipa aia are balcoane mișto, în timp ce fetele ar spune că un băiat e drăguț, un termen care descrie atât caracteristicile fizice, cât și cele emoționale. Acest lucru duce la transformarea fetelor în simple obiecte, în timp ce băieții sunt văzuți de către fete ca fiind un întreg…

Și atunci Lara s-a ridicat brusc în picioare și, cu accentul ei delicat și nevinovat, a întrerupt discursul

profesorului Morse.

— Ești atât de sexy! Mi-aș dori să taci odată din gură și să-ți dai jos hainele.

Elevii au râs, dar profesorii s-au întors șocați spre ea. Lara s-a așezat.

— Cum te numești, drăguță?

— Lara, a spus ea.

— Acum, Lara, a spus Maxx, privind în jos pentru a-și aminti unde rămăsese, ceea ce avem aici este un studiu de caz foarte interesant – o femeie care mă tratează pe mine, un bărbat, ca pe un obiect. Este atât de neobișnuit încât bănuiesc că glumești.

Lara s-a ridicat din nou și a strigat:

— Nu glumesc! Dă-ți hainele jos!

Maxx s-a uitat agitat la hârtiile de pe pupitru, iar apoi și-a ridicat privirea zâmbindu-ne.

— Ei bine, este cu siguranță important să subminăm paradigma patriarhală și bănuiesc că aceasta este o metodă bună de-a o face. Prea bine, a spus el, ieșind de după pupitru.

Iar apoi a strigat, suficient de tare încât Takumi să-l audă de sus:

— Asta e pentru Alaska Young!

În timp ce basul puternic al melodiei „Get Off” cântată de Prince se auzea în boxe, Dr. William Morse s-a apucat de cracul pantalonilor cu o mână și de reverul sacoului cu cealaltă, iar materialul a fost dat la o parte pentru a scoate la iveală costumul de scenă, dezvăluindu-l pe Maxx cu doi de *x*, un bărbat extrem de musculos, cu opt pătrățele pe abdomen și cu pectorali proeminenți.

Maxx a venit în fața noastră, zâmbind, îmbrăcat doar cu o pereche de boxeri strâmți, dar nu albi, ci din piele neagră.

Cu picioarele depărtate, Maxx a început să-și miște mâinile în ritmul muzicii, iar mulțimea a izbucnit în hohote de râs și aplauze susținute, asurzitoare – cele mai entuziaste aplauze din istoria Zilelor Oratorilor. Vulturul s-a ridicat într-o secundă și, când l-a văzut, Maxx s-a oprit

din dansat, dar și-a încordat mușchii pectorali, astfel încât să sară în sus și-n jos în ritmul muzicii până când Vulturul, care nu zâmbea, dar care strângea puternic din buze, ca și când făcea eforturi să nu zâmbească, i-a făcut semn cu degetul mare să plece, ceea ce Maxx a și făcut.

L-am urmărit pe Maxx în timp ce ieșea și l-am văzut pe Takumi stând în cadrul ușii, cu pumnii ridicați a triumf, înainte să se întoarcă repede sus ca să oprească muzica. Eram bucuros că apucase să vadă măcar o parte din spectacol.

Takumi a avut suficient timp să-și scoată echipamentul, deoarece râsetele și discuțiile au continuat minute în șir în timp ce Vulturul repeta întruna:

— Bine. Bine. Haideți să ne liniștim. Oameni buni, haideți să ne calmăm și ne așezăm.

Oratorul elevilor din clasa a douăsprezecea a trecut la pupitru. A fost varză. Și, în timp ce ieșeam din sală, cei care nu erau în clasa a unsprezecea s-au adunat în jurul nostru, întrebându-ne:

— Voi ați făcut-o?

Iar eu zâmbeam și spuneam nu, pentru că nu fusesem eu, sau Colonelul, sau Takumi, sau Lara, sau Longwell Chase, sau oricine altcineva din sala aia. Fusese farsa Alaskăi de la bun început. Alaska îmi spusese odată că partea cea mai nasoală a unei farse era faptul că nu puteai să ți-o asumi. Dar acum puteam s-o recunosc în numele ei. Și, în timp ce îmi croiam drum spre ieșire, le-am spus tuturor celor care ascultau:

— Nu. N-am fost noi. Ci Alaska.

Noi patru ne-am întors în Camera 43, fericiți de succesul avut, convinși că n-avea să mai facă nimeni vreodată așa o farsă la Creek, și nici nu mi-a trecut prin minte că puteam avea probleme până ce n-a apărut Vulturul la ușa noastră, privindu-ne de sus și clătinând din cap a mâhnire.

— Știu că voi ați făcut-o, a spus Vulturul.

L-am privit tăcuți. Știam că uneori mergea la cacealma, ca să te facă să recunoști. Poate că acum făcea

la fel.

— Să nu mai faceți niciodată așa ceva, a spus el. Dar, Doamne-Dumnezeule, „să subminăm paradigma patriarhală” – e ca și când ar fi scris acel discurs chiar *ea*!

A zâmbit și a închis ușa.

După o sută paisprezece zile

O săptămână și jumătate mai târziu, mă întorceam de la orele de după-amiază simțind cum arde soarele, amintindu-mi constant că primăvara din Alabama venise și trecuse în câteva ore, și acum, la început de mai, vara se reîntorsese pentru o vizită de șase luni, iar eu simțeam sudoarea alunecându-mi pe spate și făcându-mă să tânjesc după vânturile aspre din ianuarie. Când am ajuns în cameră, l-am găsit pe Takumi pe canapea, citind biografia lui Tolstoi din biblioteca mea.

— Ăăă, salut, am spus.

A închis cartea și a pus-o lângă el, după care a spus:

— 10 ianuarie.

— Poftim?

— 10 ianuarie. Data asta nu-ți spune nimic?

— Da, e ziua în care a murit Alaska.

La drept vorbind, murise la ora trei pe 11 ianuarie, dar pentru noi tot 10 ianuarie rămânea, acea seară fatidică de luni.

— Da, dar mai e ceva, Rotofeiule. 9 ianuarie. Alaska a mers cu mama ei la grădina zoologică.

— Stai puțin. Nu. Cum de știi asta?

— Ne-a spus în Noaptea din Hambar. Ți-amintești?

Evident că nu-mi aminteam. Dacă aș fi avut o memorie bună pentru cifre, nu m-aș mai fi chinuit să iau un minus șapte la Algebră.

— La dracu’, am spus când a intrat Colonelul.

— Ce e? a întrebat el.

— 9 ianuarie 1997, i-am spus. Alaskăi i-au plăcut urșii. Mamei ei i-au plăcut maimuțele.

Colonelul s-a uitat la mine ciudat pentru o clipă, iar apoi și-a dat jos ghiozdanul și l-a aruncat de perete dintr-o singură mișcare.

— La dracu', a spus el. DE CE NAIBA NU M-AM GÂNDIT *EU* LA ASTA?

Într-un minut, Colonelul găsise cea mai bună soluție pe care aveam s-o găsim vreodată.

— Bine. Dormea. Jake sună, și vorbesc, și ea desenează, apoi privește floarea albă și „O, Doamne, mamei mele îi plăceau florile albe și mi le punea în păr când eram mică”, iar apoi își iese din minți. Se întoarce în camera ei și începe să urle la noi că ea a uitat – că a uitat de mama ei, desigur –, așa că ia florile, pleacă din campus, îndreptându-se... unde?

S-a uitat la mine.

— Unde? La mormântul mamei ei?

Și am spus:

— Da, posibil. Da. Așa că se urcă în mașină și pur și simplu vrea să ajungă la mormântul mamei ei, dar îi apar în față camionul răsucit și poliția, iar ea e beată și nervoasă și grăbită, așa că se gândește că se poate strecura pe lângă mașina poliției și nici măcar nu poate gândi rațional, dar trebuie să ajungă la mama ei, așa că își închipuie că poate trece cumva pe-acolo și *PAF*.

Takumi încuviințează încet, pe gânduri, după care spune:

— Sau: se suie cu florile în mașină. Dar a ratat deja aniversarea. Probabil crede că a dat-o-n bară din nou cu mama ei – prima oară n-a sunat la 911, iar acum nu și-a amintit de aniversarea aia afurisită. Și e furioasă și se urăște de moarte, așa că hotărăște: „Asta este, am s-o fac”. Și vede mașina poliției și aia e șansa ei, așa că duce la capăt ce și-a propus.

Colonelul și-a băgat mâna în buzunar și a scos pachetul de țigări, lovindu-l de MĂSUȚA DE CAFEA.

— Ei bine, a spus el. Asta lămurește situația.

După o sută optsprezece zile

Așa că ne-am dat bătuți. Am renunțat într-un sfârșit să mai alerg după o fantomă care nu voia să fie descoperită. Poate că eșuaserăm, dar unele mistere nu erau menite a fi rezolvate. Tot nu o cunoșteam așa cum mi-

aș fi dorit, dar această dorință nu mai putea fi îndeplinită. Din cauza ei, acest vis era acum unul imposibil de îndeplinit. Iar „accicidul, suidentul”, n-avea să fie vreodată altceva, iar mie îmi mai rămăsese o singură întrebare: *Alaska, te-am ajutat să mergi către un destin pe care nu ți-l doreai sau pur și simplu te-am ajutat să-ți îndeplinești dorința îndărătnică de autodistrugere?* Deoarece sunt crime diferite, iar eu nu știam dacă trebuia să fiu furios fiindcă mă făcuse părtaș la sinuciderea ei sau dacă să fiu furios pe mine însumi fiindcă o lăsasem să plece.

Dar știam ce putea fi descoperit, iar când am aflat asta, acest lucru ne-a apropiat și mai tare – pe mine, pe Colonel și pe Takumi. Și asta a fost tot. Nu mi-a lăsat suficiente lucruri pentru a o putea descoperi, dar mi-a lăsat suficiente lucruri pentru a redescoperi Marele Necunoscut.

— Mai există un singur lucru de făcut, mi-a spus Colonelul în timp ce ne jucam pe consolă cu sunetul pornit – doar noi doi, la fel ca în primele zile ale Investigației.

— Nu mai putem face nimic.

— Vreau să conduc prin zona aia, a spus el. Așa cum a făcut ea.

Nu puteam risca să ieșim din campus în miez de noapte, ca ea, așa că am plecat cu vreo douăsprezece ore mai devreme, la trei după-amiaza, Colonelul conducând SUV-ul lui Takumi. I-am întrebat și pe Lara și Takumi dacă voiau să vină, dar ei se săturaseră să caute cai verzi pe pereți și, în plus, se apropiau examenele finale.

Era o după-amiază însorită, iar soarele străpungea asfaltul, astfel încât drumul din fața noastră scotea aburi transparenți. Am condus mai bine de un kilometru pe Șoseaua 119, iar apoi am ieșit pe I-65 înspre nord, îndreptându-ne spre locul accidentului și Vine Station.

Colonelul conducea cu viteză, tăcut, privind drept înainte. Am încercat să-mi imaginez la ce s-o fi gândit ea, încercând din nou să privesc prin timp și spațiu, să pătrund în mintea ei doar pentru o clipă. O ambulanță, cu girofarurile aprinse și cu sirenele urlând, a trecut în viteză,

mergând în direcția opusă, către școală, și, preț de o clipă, am simțit un soi de surescitare și am gândit: *Ar putea fi o persoană pe care o cunosc.* Aproape că îmi doream *să fi fost* o persoană pe care o cunoșteam, pentru a da o nouă formă și profunzime tristeții pe care încă o simțeam.

Și am rupt tăcerea:

— Uneori îmi plăcea, am spus. Uneori îmi plăcea că e moartă.

— Vrei să zici că te simțeai bine?

— Nu. Nu știu. Mă simțeam… pur.

— Mda, a spus el, renunțând la elocvența care-l caracteriza. Mda. Știu. Și eu. E normal. Vreau să zic, probabil că e normal.

Întotdeauna eram șocat când aflam că nu eram singura persoană din lume care credea și simțea asemenea lucruri ciudate și îngrozitoare.

La vreo opt kilometri la nord de școală, Colonelul s-a mutat pe banda din stânga a șoselei și a început să accelereze. Am strâns din dinți și apoi am văzut cioburile scânteind în lumina soarelui dinaintea noastră ca și când drumul ar fi purtat bijuterii, iar acel loc probabil că era locul în care se întâmplase totul. El încă accelera.

Mi-am zis: *Asta n-ar fi o metodă prea rea de a-ți pune capăt zilelor.*

Mi-am zis: *Drept și iute. Poate că a luat această decizie în ultima secundă.*

Și *PAF*, trecem prin momentul morții ei. Conducem prin acel loc prin care ea n-ar fi trebuit să treacă, călcând pe asfaltul pe care ea nu l-a văzut, și nu am murit. Nu am murit! Respirăm și plângem și acum încetinim și ne mutăm înapoi pe banda din dreapta.

Am coborât la următoarea ieșire în liniște și, făcând schimb de locuri, am trecut prin fața mașinii. Ne-am întâlnit și l-am îmbrățișat, cu mâinile făcute pumn în jurul umerilor lui, iar el și-a petrecut mâinile mici în jurul meu și m-a strâns tare, așa încât i-am simțit pieptul cum se umple cu aer și am realizat încă o dată că încă eram în viață. Mi-am dat seama de asta în valuri și ne-am îmbrățișat

îndelung, plângând amândoi, și am gândit: *Doamne, probabil că suntem penibili,* dar nu prea conta, când tocmai ți-ai dat seama, după tot acest timp, că încă erai în viață.

După o sută nouăsprezece zile

Odată ce ne-am lăsat păgubași, eu și Colonelul ne-am ocupat de școală, amândoi știind că vom avea nevoie de note mari la examene pentru a ne atinge GPA-ul dorit: (eu voiam 3.0, iar Colonelul n-avea de gând să accepte nici măcar un 3.98). Camera 43 devenise Centrul de Studiu pentru noi patru, cu Takumi și Lara rămânând până în orele târzii ale nopții, discutând despre *Zgomotul și furia* și meioză și Ofensiva din Ardeni. Colonelul ne-a predat algebră avansată cât pentru un semestru întreg, cu toate că era prea bun la matematică pentru a o preda foarte bine – „Normal că are noimă. Crede-mă. Isuse, nu e atât de greu.” –, iar mie îmi era dor de Alaska.

Și, când nu puteam ține pasul, trișam. Eu și Takumi ne scoseserăm rezumate de pe Cliffs Notes la *O lume se destramă* și *Adio, arme* („La naiba, chestiile astea sunt prea lungi!” a exclamat el la un moment dat).

Nu vorbeam prea mult. Dar nici n-aveam nevoie.

După o sută douăzeci și două de zile

O briză răcoroasă îmblânzise arșița verii, și, în dimineața în care Bătrânul ne-a dat examenele finale, a sugerat să facem ora afară. Mă întrebam de ce voia să ne scoată *pe toți* afară, când eu fusesem scos de la oră semestrul trecut fiindcă aruncasem o *privire* pe fereastră, dar Bătrânul așa a dorit, astfel că noi ne-am supus. Bătrânul s-a așezat pe scaunul pe care Kevin Richman îl adusese pentru el, iar noi ne-am așezat pe iarbă, ținându-mi stângaci caietul în poală și apoi pe iarba verde și deasă, și pământul cu denivelări nu-mi permitea să scriu, iar țânțarii bâzâiau printre noi. Eram prea aproape de lac pentru a putea sta confortabil, dar Bătrânul părea să fie fericit.

— Am aici subiectul pentru examenul vostru final. Semestrul trecut ați avut la dispoziție două luni ca să vă

finalizați eseul. De data asta aveți două săptămâni. A tăcut câteva momente. Ei bine, bănuiesc că nu putem face nimic în această privință, a adăugat râzând. Ca să fiu sincer, abia aseară am luat decizia să vă dau acest subiect. E contrar principiilor mele. În fine, dați astea mai departe.

Când teancul a ajuns la mine, am citit întrebarea:

Cum vei putea ieși tu – tu personal – din acest labirint al suferinței? Acum că ați avut de-a face cu trei mari tradiții religioase, folosiți-vă mintea proaspăt iluminată spre a răspunde întrebării formulate de Alaska.

După ce foile de examen au fost împărțite, Bătrânul a spus:

— În eseul vostru nu trebuie să abordați specific perspectivele diferitelor religii, așa că nu e necesară nicio cercetare. Cunoștințele voastre, sau lipsa lor, au fost stabilite în testele pe care le-ați dat în acest semestru. Sunt interesat să aflu cum sunteți în stare să introduceți incontestabilul fapt al suferinței în înțelegerea voastră asupra lumii și cum sperați să treceți prin viață în pofida acestui lucru. Anul viitor, presupunând că plămânii mei vor rezista, vom studia taoismul, hinduismul și iudaismul…

Bătrânul a tușit și apoi a râs, ceea ce l-a făcut să tușească din nou.

— Doamne, poate că *n-am* să rezist. Dar aș dori să spun un lucru în legătură cu aceste trei tradiții pe care le-am studiat anul acesta. Islamul, creștinismul și budismul au trei figuri fondatoare – Mahomed, Isus și, respectiv, Buddha. Și dacă ne gândim la aceste figuri fondatoare, cred că trebuie să încheiem prin a spune că toate au propovăduit o speranță radicală. În Arabia secolului al șaptelea, Mahomed a propovăduit promisiunea că oricine ar putea găsi împlinirea și viața veșnică prin supunerea față de un singur Dumnezeu adevărat. Buddha a propovăduit speranța că suferința putea fi depășită. Isus a propovăduit că cei din urmă vor fi cei dintâi, că până și vameșii și leproșii – proscrișii – puteau să spere. Așa că asta este întrebarea pe care v-o adresez la examenul final: în ce stă speranța voastră?

Când m-am întors în Camera 43, l-am descoperit pe Colonel fumând. Chiar dacă mai aveam o seară de spălat vase la cantină ca să-mi ispășesc pedeapsa, nu prea ne mai temeam de Vultur. Ne mai rămăseseră cincisprezece zile, iar, dacă eram prinși, aveam să ne începem ultimul an de școală cu câteva ore de muncă.

— Așadar, Colonele, cum vom putea ieși noi din acest labirint? l-am întrebat.

— Dacă aș ști…

— Asta n-o să-ți aducă un zece.

— Și nici nu îmi liniștește sufletul.

— Nici pe al ei, am spus eu.

— Corect. Uitasem de ea, a zis el, clătinând din cap. Mi se tot întâmplă.

— Ei bine, trebuie să scrii *ceva,* am insistat eu.

— După tot acest timp, încă mi se pare că direct și rapid e singura ieșire – dar eu aleg labirintul. Labirintul e nașpa, dar eu îl aleg.

După o sută treizeci și șase de zile

Două săptămâni mai târziu, eu încă nu-mi terminasem eseul pentru Bătrân și nu mai erau decât douăzeci și patru de ore până la finalul semestrului. Mă întorceam acasă de la ultimul test, o bătălie dificilă, dar în cele din urmă (speram) încununată de succes, cu algebra avansată, care avea să-mi aducă șaptele pe care mi-l doream cu atâta ardoare. Era din nou înăbușitor de cald, cum era în prezența ei. Și mă simțeam bine. Mâine, părinții mei aveau să vină și să îmi încarce lucrurile în mașină, iar apoi aveam să asistăm la absolvire și să plecăm înapoi în Florida. Colonelul se ducea acasă la mama lui pentru a-și petrece vacanța de vară urmărind boabele de soia crescând, dar îl puteam suna, așa că aveam să ne tot auzim. Takumi se ducea în Japonia, iar Lara avea să fie din nou luată și dusă acasă cu limuzina verde. Tocmai mă gândeam că era în regulă să nu știm unde era Alaska și unde voia să se ducă în acea noapte, când am deschis ușa la camera mea și am observat o bucată de hârtie împăturită pe podeaua cu linoleum. Era o singură coală de

hârtie galben-verzuie. În partea de sus scria cu înflorituri:

De la biroul lui… Takumi Hikohito

Rotofeiule/Colonele:

Îmi cer scuze că nu am vorbit cu voi înainte. Nu voi rămâne la ceremonia de absolvire. Plec în Japonia mâine-dimineață. Vreme îndelungată, am fost supărat pe voi. Felul în care m-ați scos din toate planurile m-a durut, așa că am ținut în mine tot ceea ce știam. Dar după ce mi-a trecut supărarea, tot n-am vrut să vă spun și nici măcar nu știu de ce. Bănuiesc că era din cauză că Rotofeiul a avut parte de acel sărut. Iar eu am avut parte de acest secret.

Probabil că v-ați dat seama în mare, dar adevărul e că eu am văzut-o în acea noapte. Am rămas treaz până târziu cu Lara și cu alți câțiva oameni, iar apoi, când ațipisem, am auzit-o plângând lângă fereastra mea. Era în jur de 3:15, dar am ieșit din cameră și am văzut-o traversând terenul de fotbal. Am încercat să vorbesc cu ea, dar se grăbea. Mi-a spus că se împlineau opt ani de când îi murise mama și că ea întotdeauna punea flori pe mormântul mamei ei în acea zi, dar anul acesta uitase. Se afla acolo căutând flori, dar era prea devreme pentru ele – și prea frig. De asta știam de 10 ianuarie. Dar tot nu știu dacă a fost vorba de o sinucidere.

Era atât de tristă, iar eu nu știam ce să zic sau să fac. Cred că se baza pe mine să fiu singura persoană care întotdeauna spune și face lucrurile potrivite pentru a o ajuta, dar n-am putut să o ajut. Credeam că era în căutare de flori. Nu știam că avea de gând să plece. Era beată, în ultimul hal, și chiar nu credeam că voia să se suie la volan sau ceva de genul. Mă gândeam că avea să plângă până la epuizare și apoi să se ducă a doua zi la mormântul mamei ei. S-a îndepărtat de mine și apoi am auzit o mașină pornind. Nu știu ce a fost în mintea mea.

Așa că și eu am lăsat-o să plece. Și îmi pare rău. Știu că și voi ați iubit-o. Era greu să n-o faci.

Takumi

Am fugit din cameră, ca și când n-aș fi fumat niciodată o țigară, ca atunci când am fugit cu Takumi în

Noaptea Hambarului, traversând cercul dormitoarelor către camera lui, dar Takumi plecase. Patul era strâns; biroul gol; o dungă de praf în locul în care fusese echipamentul stereo. Plecase, iar eu nu avusesem timp să-i spun ceea ce tocmai realizasem: că îl iertam și că ea ne iertase și că trebuia să iertăm pentru a putea supraviețui în labirint. În acea zi eram mulți care trebuiau să trăiască cu tot ceea ce făcuseră și nu făcuseră. Cu lucruri care au ieșit prost, lucruri care păreau a fi în regulă la acea vreme, deoarece nu puteam să prevedem viitorul. Ce bine ar fi dacă am putea vedea nesfârșitul șir de consecințe care decurg din cele mai mărunte acțiuni ale noastre. Însă în clipa în care o facem, nu mai ajută la nimic.

Și, în timp ce mă întorceam în cameră să-i dau și Colonelului biletul, mi-am dat seama că nu aveam nicio șansă să aflu. Nu aveam s-o cunosc suficient de bine încât să știu ce-a gândit în acele ultime clipe ale vieții ei, nu aveam să aflu vreodată dacă ea ne părăsise intenționat. Însă faptul că nu știam aceste lucruri nu mă putea face să nu îmi pese și aveam s-o iubesc mereu pe Alaska Young, aproapele meu prihănit, cu toată inima mea prihănită.

M-am întors în Camera 43, dar Colonelul încă nu sosise, așa că am lăsat biletul pe patul de sus și m-am așezat la calculator, începând să-mi scriu ieșirea din labirint:

Înainte să ajung aici, m-am gândit multă vreme că ieșirea din labirint era să mă prefac că nu exista, să construiesc o lume mică, autonomă, într-un colț al acelui labirint infinit și să mă prefac că nu eram rătăcit, ci că eram acasă. Dar asta n-a dus decât la o viață singuratică, însoțită doar de ultimele cuvinte ale celor deja morți, așa că am venit aici în căutarea unui Mare Necunoscut, în căutarea unor prieteni și a unei vieți care se însemne ceva. Iar apoi am dat-o în bară, și Colonelul a dat-o în bară, și Takumi a dat-o în bară, iar ea ne-a scăpat printre degete. Și n-am cum s-o dau cotită, ea merita niște prieteni mai buni.

Când ea a dat-o-n bară, cu mulți ani în urmă, pe când

era doar o fetiță îngrozită, s-a prăbușit în enigma propriului ei sine. Și aș fi putut face și eu asta, dar am văzut unde a dus-o pe ea. Așa că eu cred în continuare în Marele Necunoscut și o pot face în pofida faptului că pe ea am pierdut-o.

Pentru că o voi uita, da. Acel lucru care s-a îmbinat se va descompune extrem de lent, iar eu voi uita, însă ea îmi va ierta uitarea, așa cum și eu o iert că ne-a uitat pe mine și pe Colonel și pe toată lumea în afară de ea și de mama ei în acele clipe finale pe care le-a petrecut în trup. Acum știu că mă iartă că am fost prost și speriat și că am făcut acel lucru prostesc și motivat de teamă. Știu că mă iartă, așa cum și mama ei o iartă pe ea. Și iată cum am aflat:

La început am crezut că pur și simplu a murit. Că era doar întuneric acum. Doar un trup mâncat de viermi. M-am gândit așa la ea mult timp. Ceea ce o definea – ochii verzi, jumătatea de zâmbet, formele picioarelor ei – avea să dispară curând, la fel ca oasele pe care nu le-am văzut niciodată. M-am gândit la procesul lent de a deveni os și apoi fosilă și apoi cărbune, care în câteva milioane de ani va fi extras de către oamenii din viitor care își vor încălzi casele cu ea, iar pe urmă ea va deveni fumul care va ieși pe horn, răspândindu-se în văzduh. Uneori cred că poate „viața de apoi” e doar ceva născocit de noi pentru a ușura durerea unei pierderi, pentru a face suportabil timpul petrecut în labirint. Poate că ea a fost doar materie, iar materia e reciclată.

Dar, în cele din urmă, eu nu cred că ea a fost doar materie. Tot ceea ce o alcătuia trebuie să fie reciclat. Acum cred că suntem mai mult decât suma părților care ne alcătuiesc. Dacă iei codul genetic al Alaskăi și adaugi experiențele de viață și relațiile pe care le-a avut cu oamenii, și apoi iei mărimea și forma trupului ei, nu ajungi la ea. Există cu totul altceva. Există o parte din ea mai mare decât suma părților cunoscute. Iar partea aceea trebuie să se ducă undeva întrucât nu poate fi distrusă.

Cu toate că nimeni n-ar spune despre mine că mă

dau în vânt după știință, un lucru pe care l-am învățat la orele de știință e că energia nu e creată și nu se pierde niciodată. Și, dacă Alaska și-a pus capăt zilelor, aceasta este speranța pe care mi-aș fi dorit să i-o dăruiesc. Faptul că și-a uitat mama, că și-a dezamăgit mama, prietenii și pe ea însăși – acelea sunt niște lucruri îngrozitoare, dar nu trebuia să se închidă în ea și să se autodistrugă. Acele lucruri îngrozitoare pot fi date la o parte, deoarece noi *suntem* pe atât de indestructibili pe cât ne considerăm a fi. Când adulții spun cu acel zâmbet viclean și stupid „adolescenții cred că sunt invincibili", ei nu știu câtă dreptate au. Nu trebuie să fim niciodată lipsiți de speranță, deoarece nu putem fi niciodată distruși ireparabil. Noi credem că suntem invincibili deoarece *chiar* suntem. Nu putem să ne naștem și nu putem muri. Precum orice formă de energie, putem doar să ne schimbăm aspectul, mărimea și manifestarea. Ei uită asta când îmbătrânesc. Se sperie de gândul că ar putea să piardă și să dea greș. Dar acea parte din noi, care e cu mult mai mare decât suma tuturor părților noastre, nu are început și nu are sfârșit, deci nu poate da greș.

Așa că eu știu că ea m-a iertat, așa cum și eu am iertat-o pe ea. Ultimele cuvinte ale lui Thomas Edison au fost: „E foarte frumos acolo". Nu știu unde se află acel „acolo", dar bănuiesc că e undeva, și nu pot decât să sper că e frumos.

Câteva cuvinte finale despre ultimele cuvinte

La fel ca Rotofeiul Halter, și eu sunt fascinat de ultimele cuvinte. Pentru mine, totul a început când aveam doisprezece ani. Citind un manual de istorie, am dat peste ultimele cuvinte ale președintelui John Adams: „Thomas Jefferson e încă viu". (Întâmplător, nu mai era. Jefferson murise doar cu câteva ore mai devreme în aceeași zi, pe 4 iulie 1826; ultimele cuvinte ale lui Jefferson au fost: „E patru azi?")

Nu pot spune sigur de ce am rămas interesat de ultimele cuvinte sau de ce nu am încetat niciodată să le caut. Este adevărat că la vârsta de doisprezece ani mi-au

plăcut mult ultimele cuvinte ale lui John Adams. Dar mi-a plăcut mult și de o fată pe nume Whitney. Cele mai multe iubiri nu dăinuie. (În mod clar, asta s-a întâmplat și în cazul lui Whitney. Nici măcar nu-mi amintesc numele ei de familie.) Dar altele durează.

Un alt lucru de care nu pot fi sigur e că toate cuvintele finale citate în această carte sunt autentice. Aproape prin definiție, ultimele cuvinte sunt dificil de dovedit. Martorii sunt sentimentali, timpul trece, iar cel care le rostește nu mai e printre noi pentru a lămuri controversele. Am încercat să fiu cât se poate de precis, dar nu e deloc surprinzător că două citate importante din *Căutând-o pe Alaska* fac obiectul unei dezbateri permanente.

Simón Bolívar

„Cum o să mai ies eu din labirintul ăsta!”

În realitate, presupusele ultime cuvinte „Cum o să mai ies eu din labirintul ăsta!” probabil că nu-i aparțin lui Simón Bolívar (cu toate că istoria afirmă că el le-a rostit). Se poate ca ultimele lui cuvinte să fi fost „José! Adu bagajele. Nu suntem bine veniți aici”. Una dintre cele mai importante surse pentru „Cum o să mai ies eu din labirintul ăsta!” este, de asemenea, și sursa Alaskăi, *Generalul în labirintul său* de Gabriel García Márquez.

François Rabelais

„Mă duc să caut un Mare Necunoscut.”

Lui François Rabelais i s-au atribuit patru variante de ultime cuvinte. *The Oxford Book of Death* citează ultimele lui cuvinte ca fiind: (a) „Mă duc să caut un Mare Necunoscut”; (b) (după ce a primit o miruire extremă) „Îmi ung cizmele pentru ultima călătorie”; (c) „Coborâți cortina; farsa a luat sfârșit”; (d) (punându-și dominoul cu glugă, un soi de pelerină) *„Beati qui in Domino moriuntur.”* Ultimul, apropo, e un joc de cuvinte21, dar având în vedere că jocul de cuvinte e în latină, acum nu prea mai e citat. În orice caz, eu resping varianta (d), întrucât e greu să-ți închipui că un François Rabelais aflat pe patul de moarte a avut energia necesară pentru a face un joc de cuvinte epuizant

din punct de vedere fizic, mai ales că era *în limba latină*. (c) este cel mai des citată, deoarece e haioasă, iar oamenii se dau în vânt după cuvintele finale amuzante.

Eu încă tind să cred că ultimele cuvinte ale lui Rabelais au fost „Mă duc să caut un Mare Necunoscut”, pe de-o parte fiindcă volumul Laurei Ward, *Famous Last Words,* aproape o autoritate în domeniu, e de acord cu mine, și pe de altă parte și pentru că eu cred în ele. M-am născut în labirintul lui Bolívar, așa că trebuie să cred în speranța Marelui Necunoscut pe care a avut-o Rabelais.

Pentru mai multe informații și surse legate de ultimele cuvinte din carte puteți vizita site-ul meu: www.johngreenbooks.com.

18 Gabriel García Márquez, *Generalul în labirintul său*, traducere de Mihaela Dumitrescu, Editura RAO, 2006.

19 Marcă de prăjituri din SUA.

20 *To blow* = a sufla.

21 Înseamnă atât „Binecuvântați fie cei care mor în numele Domnului”, cât și „Binecuvântați fie cei care mor purtând o pelerină.” (*N.a.*)

Table of Contents